

Jack Higgins

altın kitaplar
yayınevi

Bu Dizi
Doğ an Hızlan
Başkanlığında
Bir Kurul
Tarafından
Hazırlanmaktadır.

Birinci Baskı : Kasım - 1 9 8 1

Dizgi - Baskı : Altın Kitaplar Basımevi

PDF: *VeRMiNaaRD*
WORD DÜZENLEME: *Ayhan Hocha*
EPUB: *balci60*

Jack Higgins
ATMACA
f
[LUCIANO'S LUCK]

Dilimize Çeviren :
FÜSUN DORUKER

(C) Copyright: Jack Higgins / Kesim
Aiansı / Altın Kitaplar / 1981

[İÇİNDEKİLER[

- [[BÖLÜM 1](#)]
- [[BÖLÜM 2](#)]
- [[BÖLÜM 3](#)]
- [[BÖLÜM 4](#)]
- [[BÖLÜM 5](#)]
- [[BÖLÜM 6](#)]
- [[BÖLÜM 7](#)]
- [[BÖLÜM 8](#)]
- [[BÖLÜM 9](#)]
- [[BÖLÜM 10](#)]
- [[BÖLÜM 11](#)]
- [[BÖLÜM 12](#)]
- [[BÖLÜM 13](#)]
- [[BÖLÜM 14](#)]
- [[BÖLÜM 15](#)]
- [[BÖLÜM 16](#)]
- [[BÖLÜM 17](#)]
- [[BÖLÜM 18](#)]
- [[BÖLÜM 19](#)]

Harry Carter'ı taşıyan jip Cezayir dışında Dar El Quad adındaki büyük villanın kemerli, oymalı kapısının önünde durduğu zaman güneş batmak üzereydi.

«Bekle beni,» dedi Carter şoföre ve nöbetçilerin arasından geçip merdivenleri tırmandı.

Loş, serin holde genç bir yüzbaşı yazlık üniformasıyla masanın başında oturmuş çalışıyordu. Önündeki levhada **Yüzbaşı George Cusak** yazılıydı. Başını kaldırıp Carter'a baktı ve omzundaki işaretlere, göğsündeki nişanlara bir göz attıktan sonra ayağa kalktı.

«Sizin için ne yapabilirim, binbaşım?»

Carter izin kâğıdını çıkardı. «Sanırım General Eisenhower beni bekliyor.»

Yüzbaşı kâğıda şöyle bir bakıp başını salladı. « On dakikanız var, binbaşım. Biraz oturursanız, kendisine geldiğinizi bildiririm.»

Harry Carter açık kapıdan terasa çıkıp kamış koltuklardan birine oturdu ve bir anlık duraklamadan sonra göğüs cebinden eski gümüş tabakasını çıkarıp bir sigara yaktı.

Kırk iki yaşında, orta boylu, sakin, temiz yüzlü, her an gülümsemeye hazır ama bir türlü gülümsemeyi gerçekleştiremeyen bir adamdı.

Yorkshire'lı zengin bir değirmencinin oğlu olup on üç yaşına dek Leeds Okulunda okumuş, sonra da öğrenimine Winchester'da devam etmiş biri olarak, üzerindeki üniformaya şaşılacak derecede uymuştu. Ve 1917'de okuldan kaçıp, yaşını büyük göstererek Birinci Dünya Savaşının son on sekiz ayını batı cephesinde piyade eri olarak yaşamıştı.

Savaş sona erince öğrenimini Cambridge'de tamamlayıp parlak bir akademik kariyer yapmıştı. Yunan arkeolojisi profesörü olarak çeşitli üniversitelerde görev aldıktan sonra, ülkesine dönüp otuz beş yaşında eski tarih profesörlüğüne yükselmişti.

Daha sonra İngiliz Haberalma Örgütünün önerisini kabul edip MI5'de çalışarak İngiltere'deki Alman casusluk ağını yok etmişti. Böylece **Özel Harekât Dairesine** seçilmiş ve sonunda Kahire'ye atanıp İtalya bölümünden sorumlu olmuştu. Sicilya görevi daha sonra gelmiş ve henüz siciline işlenmemişti.

Yorucu yaşamın izleri, gri gözlerinin bezgin bakışlarında ve koyu renk saçlarının arasında görülen aklarda kendini belli ediyordu. İzmaritini bahçeye fırlattı.

«Dikkat et Harry,» dedi alçak sesle kendi kendine konuşarak.

«Neredeyse kendine acımaya başlayacaksın.»

Arkasından bir ses duyunca başını kaldırdı ve Yüzbaşı Cusak'ın geldiğini gördü.

«Binbaşı Carter, Eisenhower sizi bekliyor efendim.»

f

Girdiği salon villanın diğer bölümleri gibi, Afrika zevkine uygun olarak döşenmişti. Kuzey Afrika Kuvvetleri komutanının karargâhının merkezi olduğu, ancak masaların üzerine yayılmış haritalardan anlaşılabilirdi.

Eisenhower elinde sigarasıyla balkonda duruyordu içeri girdikleri zaman. Sık sık ata bindiğinden, üzerinde binici giysisi ve uzun çizmeler vardı. Dönüp hızlı adımlarla yanlarına yaklaşırken, yüzü ünlü gülüşüyle aydınlanmıştı.

«Kahve getir, George,» dedi Cusak'a bakarak. «Ama belki de Binbaşı Carter çayı tercih eder...»

«Hayır, kahve yeterlidir, efendim.»

Cusak dışarı çıkınca, Eisenhower oturmasını işaret etti ve masanın üzerindeki bir dosyayı açtı.

«Seninki gibi bir geçmişi olan bir adam nasıl Sicilyalı bir köylü olarak görünmeye çalışır acaba?»

«Üniversitenin tiyatro koluna teşekkür borçluyuz, generalim. Az daha profesyonel oyuncu olacaktım.»

«Bu kadar iyiydin demek.»

«Eğer olmasaydım, şimdi burada bulunmazdım, efendim,» dedi Carter sakın bir sesle.

«Özel Hareket Dairesi seni İtalya bölümü sorumlusu olarak Kahire'ye gönderirken, Sicilya'yı tek başına...»

Dosyaya bir göz attı. «Üç kez işgal edeceğini hiç düşünmemişti sanırım.»

«Biliyorum, efendim,» dedi Carter. «Ama başka seçeneğimiz yoktu. Konu Sicilya olunca, dilini ve insanların benim kadar iyi tanıyan başka biri yoktu. 1930'larda arkeolojik kazılarda orada epey çalışmıştım.»

«Ve şimdi tekrar gideceksin. Böyle işler için biraz yaşlanmış sayılmaz mısın?»

Eisenhower bir belgeyi masanın üzerinden uzattı. Carter eline alıp okudu.

[HAREKÂT TALİMATI NO. 592]

Binbaşı Harry Carter için

Harekât: Swordarm

Harekât adı: FORTUNATO

Kimlik kartı: Giovanni Ciccio

BİLGİ

Şubat ayında adadan ayrıldığınız zaman size verilen görevi tamamlamak üzere Sicilya'ya dönmeniz konusunu görüşmüştük. Müttefik Kuvvetlerinin işgali sırasında, Cammarata bölgesinde yeraltı örgütleri kurup yardımcı olmalarını sağlamaktı göreviniz. Üstlendiğiniz görevi sonuçlandırmak için sizi adaya dönmekten hiçbir şeyin alıkoyamayacağını açıkça belirtmiştiniz.

YÖNTEM

Maison Blanche'dan Sicilya'ya 138. Bölüğün uçağıyla gidecek ve Bellona'nın 10 kilometre batısında paraşütle atlayacaksınız. Yerel yeraltı örgütü sizi karşılayacaktır. Görev alanında yaşamınızı sürdürmeniz için size Giovanni Ciccio adına çıkarılmış bir kimlik kartı verilecek ve bir yaşam öyküsü düzenlenecektir.

TEMAS KURMA

Palermo bölgesindeki yeraltı örgütüyle teması kentin dışındaki villasında oturmakta olan Kontes di Bellona aracılığıyla sürdüreceksiniz.

Karargâhla temasınız, Bellona bölgesi koordinatörü Vito Barbera'nın telsizi aracılığıyla olacaktır.

SİLAHLAR

Seçim size bırakılmıştır. Yak ın dövüş için gerekli olanları kullanacaksınız.

SONUÇ

Bu görevin önemini biliyorsunuz, hiçbir engel olmamalıdır. İki hafta içinde sonuçlandırılmasını bekliyoruz. Dönüşte bir denizaltı sizi alacak ve ayrıntıları gerekli zamanda telsiz koduyla bildirilecektir.

[YOKEDİN... YOKEDİN... YOKEDİN...]

Carter cebinden çakmağını çıkarıp yaktı ve kâğıdın bir ucunu tutuşturdu. Tümüyle alev alınca boş şömineye yaklaşp küllerin arasına attı.

«Siz bile görmemelisiniz, generalim.»

Kapı açıldı ve Cusak kahve tepsisiyle içeri girdi.

«Teşekkürler, George, ben ilgilenirim.» dedi Eisenhower.

Kahveleri doldurup bir sigara yaktıktan sonra söze başladı.

«Orada neler olup bittiğini Kuzey Afrika'da bulunan herkesten daha iyi bildiğinize inanıyorum. O nedenle biraz konuşalım.»

«Ne öğrenmek istersiniz, generalim?»

«Bana Mafya'yı açıklamayı istiyorum.»

«Mafya ilişkileri üzerine bir dosya vardır sanırım...»

«Evet.»

Carter da bir sigara yakıp söze başladı.

«Mafya, gerçek baskının sürdüğü günlerde gizli bir cemiyet olarak başladı. O zamanlar köylülerin elindeki tek silah buydu.»

«Devam et.»

«Çevreyi tanımamız gerekir efendim. Bambaşka bir dünyada, bereketsiz, çorak topraklarda yaşam kavgası zorludur. Anahtar kelimenin **omerta** olduğu bir dünyadır orası. Onur, erkeklik ve resmi görevlilerden asla yardım istememektir **omerta**. Eğer bir derdiniz varsa **capo'ya** gidersiniz.»

«**Capo** mu?» Eisenhower'ın kaşları çatılmıştı.

«Başkan, reis demektir **capo**. Sicilya'nın neresine giderseniz gidin, orayı yöneten bir **capo mafia** karşınıza çıkacaktır.»

«Hâlâ mı?»

«Mussolini yoketmeye çabaladı ama örgüt hemen yeraltına çekildi. Bölücüler, komünistler, öteki siyasal örgütlerden istediğiniz kadar söz edebilirsiniz ama Sicilya'daki tek etkili güç Mafya'dır.»

Eisenhower gözlerini tavana dikip düşünmeye başladı. Sonunda kararını vermiş gibi önündeki dosyayı masaya vurdu.

«Mafya ilişkileri diye adlandırdığın dosya bu. Lucky Luciano adında birini tanıyor musun?»

Carter başını salladı.

«New York'ta oturan Sicilya asıllı bir ganster ve belki de Amerikan Mafya'sının en önemli capo'su. Şu anda Dannemora Cezaevinde otuz ile elli yıl hapse mahkûm edilmiş ve cezasını çekmekte. Sanırım suçu fahişeliğe teşvik etmek.»

«Şu anda orada değil,» dedi Eisenhower.

«Dosyaya bakılırsa, Comstock'daki Great Meadow'a gönderilmiş. Geçen yıl Hudson'da **Normandie** gemisi yanınca, Deniz Kuvvetleri Haberalma Örgütü New York limanında artan sabotajlar karşısında tedirginlik duymaya başlamış.»

«Biliyorum, generalim. Ve dok işçileri sendikasını araştırdınca, karşılarına Luciano çıkmış. İçerde ya da dışarda olması farketmiyor.»

«İnanılmaz gibi,» dedi Eisenhower. «Tarihin en büyük savaşının ortasında bir hırsızdan yardım istemek zorunda kalıyoruz. Bu da yetmezmiş gibi, bizimkiler gerçek Sicilya asıllı Amerikalı ajanlar yerleştiriyorlarmış adaya. Bunu biliyor muydun?»

«Tümüyle Amerikalılara ait bir proje bu, generalim, ama haberim vardı. Amaçları, sanırım, işgal sırasında Mafya'nın işbirliğini sağlamak.»

Eisenhower öfkeyle kükredi. «Tanrı aşkına, onlarla aynı savaşı sürdürmüyor muyuz?»

Bir sigara daha çıkardı ve kibriti öylesine şiddetle çaktı ki, ikiye kırıldı.

«Tekrar cezaevinde Luciano'ya gidip yardım istemişler. Sicilya'da etkinliği olduğunu düşünüyorlarmış.»

«Oldukça etkindir, generalim. Eğer dağ köylerinde kendini gösterirse, Hazreti İsa'nın ikinci gelişine benzeteceklerdir.»

«Haberalmacılar buna yürekten inanıyor olmalı. Luciano'nun kartviziti sayılacak, bir köşesinde siyah L harfi işlenmiş sarı bir eşarp zamanı gelince gerekli yerlere atılacalmış.»

«Bunun yardımı olacağına inanıyorlar mı?» diye sordu Carter.

Eisenhower haritaya döndü. «Gerçekleşebilir gibi görünen bir varsayım. Palermo'ya ulaşmak için Patton ve ordusunun geçmesi gereken bölge her askerin karabasanıdır. Cammarata çevresi dağlar ve uçurumlarla dolu. Aralarından ilerlemek aylar sürebilir. Ama Mafya gücünü kullanıp yöre halkını ayaklandırarak İtalyan kuvvetlerini teslim olmaya zorlayabilirse, Almanların oradan çekilmekten başka çaresi kalmaz.»

«Evet, generalim.»

«Pek emin görünmüyorsun. Mafya'nın bunu başaracağına inanmıyor musun?»

«Washington'da oturup bu düşü yaratanlar kadar değil. Önemli bir zayıf nokta var. Bir bölgenin Capo'sunun başka bir bölgede etkisi olamaz. Ayrıca haberalmacıların Sicilya ve İtalya asıllı ajanlar gönderdiklerini söylemişsiniz.»

«Ne var bunda?»

«Hiç yoktan iyidir ama İtalyan olmak Sicilya için yeterli değildir. Dil konusuna gelince, yalnızca Palermo'da birbirinden çok farklı beş ayrı lehçe konuşulur.»

«Ama Luciano'yu kullanarak bunların üstesinden gelmek pek yabana atılacak bir fikir

olmasa gerek?»

«Yeterli olduğunu sanmıyorum yalnızca.»

«Ama Washington sanıyor.»

«Öyle görünüyor.»

Kısa sessizlikte Eisenhower kaşlarını çatarak elindeki dosyaya dikti gözlerini.

«Pekâlâ, binbaşı, bir brifing yaptık. Şimdi ikincisi. Mafya konusundaki gerçekleri yerinde öğrenmeni istiyorum. İki hafta sonra dönünce doğruca buraya gelip adadaki durumu ayrıntılarıyla bana anlatacaksın. Anlaşıldı mı?»

«Elbette, generalim.»

«İyi. Harekete geç bakalım öyleyse.»

Carter selam verdi. Eisenhower başını sallayıp kalemini eline aldı. Binbaşı kapıya yakla şırken alçak sesle arkasından seslendi. «Bir şey daha var, binbaşı.»

Carter dönüp ona baktı. «Evet, efendim?»

«Zorbalıkları başkalarına bırak. İkinci randevumuza gelemezsen, çok güç durumda kalırım.»

E

Carter tepeye vardığı zaman yağmur başlamıştı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun karanlığı, dağların doruklarında çakan şim şeklerle biraz olsun aydınlanıyordu. Ağır bisikleti bir ağaca yaslayıp cebinden dürbününü çıkardı. Ayarlayınca üç mil uzaktaki Bellona'nın evleri gözlerinin önünde netleşti. Çamların arasında gözden kaybolan vadi yoluna dikkatle baktı.

Hiçbir canlı belirtisi yoktu. Bir çoban bile.

Dürbünü cebine yerleştirip ağaçların arasından dolaşarak, aşağıdaki vadide yer alan, loş ışıkta kendisini bekleyen villaya baktı.

Yorgundu ama işlerin sonuna yaklaştığı için de garip bir heyecana kapılmıştı. Bisikleti iterek çamların arasından aşağıya inmeye başladı.

Bahçeye arka duvardaki kapıdan girip evin önüne kadar giden dar yolu izledi. Tropikal bitkilerle bezenmiş bahçede ağaçlar rüzgârla sallanırken, sayısız çeşmenin eski oluklarında yağmur suları gurulduyordu.

Evin önündeki avluya yaklaşınca, bisikletini bir barok çeşmeye yaslayıp merdiveni tırmandı. Holde ışık yanıyordu. Zili çalıp beklerken ayak sesleri duyuldu ve kapı açıldı.

Karşısındaki adam kırk yaşlarındaydı ve saç, sakalı ağarmaya başlamıştı. Siyah papyonu ve alpaka ceketıyla tipik bir uşaktı. Hoşnutsuzluğunu belirten gözlerle Carter'a baktı.

«Ne istiyorsun?»

Carter kumaş beresini sıyırdı ve kaba, boğuk bir Sicilya aksanıyla, «Kontes için bir mesajım var,» dedi.

Uşak elini uzattı. «Bana ver.»

Carter başını salladı. «Bana verilen emir mesajı kendisine iletmemi bildiriyor. Beni bekliyor olmalı. Ciccio'nun geldiğini söyle ona.»

Uşak omzunu silkti. «Pekâlâ, gir içeri. Bakalım ne diyecek kontes.»

Carter içeri girince, siyah beyaz seramik karolara giysilerinin suları süzölmeye başladı. Uşak kaşlarını çatarak holü geçip büyük mutfığa açılan yeşil çuha kaplı kapıyı açtı. Kapının arkasında durarak cebindeki otomatik Walther'i çıkarıp kontrol etti ve eski tip fırının yanındaki dolabı açıp sahra telefonuna uzandı. Kolu çevirip beklerken ısıklık çalıyordu.

Almaçtan mırıltılar geldi ve uşak Almanca konuşmaya başladı. «Ben Schafer, villadan Evet, Carter geldi. Sorun yok. Siz gelene kadar oyalarım.»

Telefonu dolaba itti ve ıslık çalmayı sürdürerek kapıya yaklaştı.

f

Carter soğuk yağmurun içine kadar işlemiş olduğunu ilk kez farkederek titredi. Neredeyse bitecekti. Tanrım, ne kadar da yorulmuştu... Holün öbür tarafındaki yaldız çerçeveli aynada aksini görebiliyordu. Saçı, sakalı uzamış, orta yaşlı bir Sicilya köylüsü. Yamalı tüvid ceket, deri tozluklarıyla, namlusu kısaltılmış geleneksel tüfeği *lupara* sol omzundan sarkan zavallı bir adam.

Uzun sürmeyecekti artık. Kısa bir süre sonra Kahire'deki Shepherd's Otelinde sıcak banyolar, temiz çarşaf, iyi yemekler, buz gibi Dom Perignon 35 şampanyası kendisini bekliyordu.

Arkasındaki yeşil çuha kapı açıldı ve uşak içeri girdi.

Carter dönüp sordu. «Kontes benimle görüşecek mi?»

«Burada olsaydı görüşürdü, ama burada değil. Üç gün önce götürdük onu.» Sağ eliyle Walther'i kaldırdı. Artık İngilizce konuşuyordu. «Tüfeğiniz, Binbaşı Carter. Yavaşça yere bırakın ve dönüp ellerinizi duvara dayayın.»

Cok garip ama böyle bir olayı çoktandır bekliyordu sanki. Âdeta bir rahatlama duygusuyla *lupara*'yı yere bırakıp duvara dönerken Ciccio rolünü oynamaktan vazgeçmişti.

«Alman mısınız?» diye sordu.

«Evet,» dedi adam üstünü ararken. «Adım Schafer. Gelmeyeceğini düşünmeye başlamışım.»

Geri çekilince Carter dönüp yüzüne baktı «Ya kontes?»

«**Gestapo** götürdü. Üç gündür Bellona'da seni bekliyorlar. Biraz önce mutfaktan telefon ettim. Yirmi dakika sonra burda olurlar.»

«Anlıyorum,» dedi Carter. «Ne yapacağız şimdi?»

«Bekleyeceğiz,» dedi Schafer ve yemek salonuna geçmesini işaret etti.

Carter şöminenin önünde durup ıslak giysilerinden çıkan buharı izledi bir süre. Schafer uzun masanın bir köşesine oturarak paketini çıkarıp bir sigara yaktı ve paketi ona uzattı. Carter sigarayı minnetle alıp yakarken elleri titriyordu.

«Büfede konyak var,» dedi Schafer. «İhtiyacın var gibi görünüyor.»

Büfeye yaklaştı Carter ve bir kadeh doldurdu. Yöre yapısı olan sert içki boğazından

inerken öksürmeye başlamıştı. Bir kadeh daha doldurup Schafer'e döndü.

«İster misin?»

«Niçin olmasın?»

Carter bir kadeh daha bulup masaya yaklaştı. «Dur de,» diyerek doldurmaya başladı.

Schafer silahını indirmemişti. Kadehi dudaklarına götürürken konuşmaya başladı.

«Çok üzgünüm, binbaşı. **Gestapo** piçlerini senin kadar ben de sevmiyorum ama ne yapayım görevim bu.»

«Haklısın.»

Ağır, kalın şişeyi Almanın kafasına doğru sallarken, bir eliyle silahı tutan bileği yakalamaya çalıştı. Şişeyi bir kez daha sallayınca paramparça oldu. Schafer'in yüzünde kan ve alkol birbirine karışmıştı. Sol yumruğu inanılmaz bir şiddetle Carter'ın yanağına inip eti kemiğe kadar açtı ve gırtlığına sarıldı.

Yerde yuvarlanmaya başladılar. Carter bedenine birbiri ardına inen yumrukların ve aralarında patlayan silahın farkındaydı. Bir an kendini dizlerinin üzerinde buldu ve silahlı eli geriye doğru, kemiği kınıncaya dek büktü. Tabanca elinden kurtulup şömineye kadar uçtu.

Alman kafasını geriye atıp haykırınca, Carter yumruğunu boğazına indirdi. Schafer yüzükoyun düşerek hareketsiz kaldı. Carter hole fırlayıp tüfeği kaptı ve ön kapıya doğru koşmaya başladı.

Düşte gibiydi. Ağır çekimdeymiş gibi hareket ediyordu. Öylesine bitkindi ki, kapıyı açmak bile güç gelmişti. Verendanın korkuluğuna yaslanırken ceketinin önünün kan içinde kalmış olduğunu gördü. Schafer'in değil, kendi kanıydı.

Elini gömleğinin içine sokunca, sol tarafına girmiş olan kurşunun açtığı delik parmaklarına değdi.

Bunu düşünecek vakti yoktu. Yoldan son hızla yaklaşan arabaların sesi geliyordu. Sendeleyerek merdivenden aşağıya indi ve bisikletini alıp bahçenin arka kapısına doğru ilerledi.

Villanın biraz uzağındaki çamların kuytulduğuna sığınarak yukardaki anayolda ilerleyen bir kamyonla iki büyük siyah arabaya baktı. Neler olacağını görmek için beklemeden, bisikleti iterek çamların arasından geçip Bellona'ya dek uzanan ormancılardan patikasına geldi. Eğer şansı varsa yürüdüğü yeri görecektir kadar ışık bulabilirdi. Bisikletin kırık deri selesine yerleşip yola koyuldu.

Geçtiği yolu pek anımsamıyordu. İki yanını saran ağaçlar ve amansız yağmur.. Yalnızca bazı noktaları anımsayan körkütük sarhoşlara benzetiyordu kendini.

Köyün yakınındaki bir hendeğin içinde sırt üstü yatarken buldu kendini gözlerini açınca. Yaranın ağrısı dayanılmaz bir hal almıştı. Tüfeği ortalıkta görünmüyordu. Kendini zorlayarak ayağa kalktı ve gitgide basan karanlıkta önünü görmeye çalışarak yürümeye başladı.

Islak havayı odun ateşlerinin kokusu sarmıştı ve uzaklarda bir köpek havlıyordu. Birkaç pencerede gözüne çarpan ışıklardan başka hiçbir hayat belirtisi göremedi. Ama kapalı kepenklerin ardından çevreyi gözetleyip bekleyen insanların varlığını biliyordu.

Köyün alanına gelince, çeşme başında duraklayarak başını buz gibi suyun altına soktu ve kiliseyi geçip dar arka sokağa saptı. Birkaç ev sonra, meşe kapısının üzerinde mavi lamba yanan bir avlu girişi vardı. Duvarında süslü siyah harflerle yazılı bir tabela görünüyordu.

AVITO BARBERA-CENAZE İŞLERİ

Ana kapıya yaklaşıp zili çaldı ve demir oymalara tutunarak lambanın ışığında gümüş gibi parlayan yağmurun altında beklemeye başladı.

Ayak sesleri yaklaştı ve küçük pencere açıldı.

«Kim o?» dedi Barbera.

«Ben geldim, Vito.»

«Harry, sen misin? Tam bir Bronx aksanıyla konuşmuştu İngilizceyi. «Aman Tanrım. Seni götürdüklerini düşünmeye başlamıştım.»

Kapıyı açınca Carter içeri adımını attı. «Kılıpayı kurtuldum, Vito, tıpkı Waterloo gibi,» dedi ve bayıldı.

f

Carter ağır ağır gözlerini açarak çatlak tavana baktı. İçersi çok soğuktu ve bir süre sonra formaldehit olduğunu anladığı ağır bir kokuyla kaplanmıştı. Cenaze hazırlama odasındaki masaların birinde yatıyordu. Başının altında tahta bir yastık vardı ve göğsü sargılar içindeydi.

Başını çevirince, Barbera'yı muşamba önlü günü bağlamış, yandaki masada yatan ihtiyar bir adamın cesediyle uğraşır buldu. Doğrulamaya çabalayınca, Vito konuştu.

«Yerinde olsaydım kalkmazdım. Kurşunun biri girip çıkmış ama diğeri sol ciğerine

saplanmış. İyi bir operatöre ihtiyacın var.»

«Çok teşekkürler. Kendimi daha iyi hissetmeye başladım bunu duyunca.»

Barbera'nın yanındaki tekerlekli masaya gerekli araçlar özenle sıralanmıştı. Masadaki cesetin yüzünde ağzı açık, şaşkın bir ifade vardı. Barbera kıvrık bir iğne alıp alt dudaktan burna doğru sokup ipliği çekince, çene yerine gelip kapandı.

«Yani insanları ölümden döndürüyorsun,» dedi Carter masadan inerken. «Senin çok yetenekli olduğunu biliyordum.»

Elli yaşlarında, karmakarışık demir grisi sakalı, Bronx aksanına hiç uymayan ufak tefek Barbera gülümsedi.

«Tanrının belası bir İngilizsin, Harry! Ne zaman öğreneceksin? İmparatorluk günleri artık sona erdi. Burada ne yapmak istiyorsun, savaşı tek başına kazanmak mı?»

«Onun gibi bir şey.»

Kapı açıldı ve on altı, on yedi yaşlarında bir kız içeri girdi. Dolgun bedeni eski pamuklu giysisinin dikişlerini zorluyordu. Koyu renk saçlı, geniş ağızlı, yaşamın acı yanını küçük yaşta tanımış birinin bakışlarına sahip, koyu kahverengi gözlü kız, elindeki kahve tepsisini bir kenara bıraktı. Eski pirinç kahvelinin yanında bir şişe de Courvoisier konyak vardı.

Barbera işine ara vermedi.

«Rosa, bu bey Binbaşı Carter'dır. Yeğenim, senin son gelişinden sonra Palermo'dan geldi buraya.»

«Merhaba Rosa,» dedi Carter.

Kız kahveyi fincana doldurup yanıtlamadan Carter'a uzattı.

«Teşekkürler,» dedi Barbera. «Şimdi gidip tekrar alanı gözle. Bir şey olursa, hemen bana haber ver.»

Rosa dışarı çıkınca, Carter kendine bir kadeh konyak doldurdu. Ciğerindeki sancı öylesine artmıştı ki, soluk alması güçleştiğinden ancak ağır ağır yudumlayabiliyordu içkisini.

«Yeğenin olduğunu bilmiyordum. Kaç yaşında?»

«Yüz elli ya da on altı. Hangisini beğenirsen. Babası en küçük kardeşimdi ve 1937'de Napoli'de bir trafik kazasında öldü. Karısının izini yitirdim. Ve üç yıl sonra Palermo'da veremden öldüğünü duydum.»

«Ve Rosa?»

«Palermo'daki dostlarımdan ancak iki ay kadar önce haberini alabildim. On üçünden beri sokaklarda fahişelik yapıyormuş. Eve dönme vaktinin gelmiş olduğuna karar verdim.»

«Onuncu Caddeden sonra hâlâ burayı ev olarak düşünebiliyor musun?»

«Burada olduğuma pişman değilim. Rosa anlayamıyor bunu. Ona göre, New York vaat edilen bir ülke, benim içinse, terkedilmesi gereken bir yerdi.»

İhtiyarın cesedinin yüzüne krem sürüp yanaklarını allıkla pembeleştirdi.

«Kontes ne oldu?» diye sordu Carter.

«**Gestapo** Palermo'ya götürdü.»

«Konuştururlarsa senin için kötü olur.»

«Olanaksız,» diyerek başını salladı Barbera, «Dün öğleden sonra kadınlar koğuşunda bir dost ona siyanür kapsülü verdi.»

Carter sinirlerini bastırabilmek için derin bir soluk aldı. «Bana Luca hakkında bir şeyler söyleyeceğini umuyordum.»

Barbera duraklayıp şaşkın gözlerle ona baktı. «Zamanını boşa harcıyorsun. Kimsenin Luca'dan haberi yok. Çünkü o böyle olmasını istiyor.»

«Yine Mafya mı?»

«Evet, dostum. Yine Mafya ve bunu hiç aklından çıkarma. Tasarıların nedir?»

«Bu gece Agrigento'ya gitmek zorundayım.

Gece yarısı bir balıkçı teknesi Porto Stefano'dan denize açılacak.»

«Denizaltıyla randevu mu?»

«Evet.»

Barbera kaşlarını çattı.

«Bu gece gidebileceğini sanmıyorum, Harry. Yollar Almanlarla kaynıyordur. Belki yarın.» Eliyle cesedi işaret etti. «Şu ihtiyarı yarın nasıl olsa Agrigento'ya götüreceğim.»

Carter yanıtlayamadan kapı açıldı ve Rosa içeri daldı. «Alana geldiler. Bur sürü Alman.»

Barbera pencereye yaklaşıp hafifçe perdeyi araladı. Carter güçlükle yerinden kalkıp topallayarak yaklaştı. Siyah büyük arabalar, jipler ve zırhlı araçlar dolmuştu alana. Askerler yarım daire şeklinde durmuş, bir arabadan konuşan subayı dinliyorlardı.

«**SS** paraşütçüleri. Hangi cehennemden geldi bunlar?» diye sordu Carter.

«Geçen ay İtalya'dan. Kesselring, dağlardaki çetecileri temizlemek için özellikle seçmiş bunları. Konuşan komutanları Binbaşı Koenig. İyi bir adam. Cammarata'da ona Avcı diyorlar.»

SS'ler çevreyi aramak için dağılmaya başladılar. Koenig yerine oturdu ve büyük siyah araba harekete geçti. Ardından biri daha geliyordu.

Barbera perdeyi örttü. «Bu tarafa geliyor.»

Carter'a dönerek sordu. «Villada ceset filan bıraktın mı ardında?»

«Sanırım.» Carter kolundan yakaladı yaşlı adamı. «Eğer ortalığa çıkmazsam, acısını köylülerden çıkarır mı?»

Barbera acıyla gülümsedi. «Onun yöntemi bu değil. Onurlu bir asker olduğu kesin. Sırtına bir bıçak saplamak bu yüzden çok güç geliyor herkese. Şimdi Rosa'yla burada kal ve sesini çıkarma.»

Lambayı alıp dışarı çıkınca, karanlıkta kaldılar.

f

Barbera ön kapıya doğru ilerlerken zil çalmaya başlamıştı bile. Kalın sürgüyü çekip kapıyı açtı. Öndeki arabada şoförün yanında oturan Koenig aşağıya indi.

«Demek burdasınız. Sinyor Barbera. Korkarım, size biraz iş çıkaracağım,» dedi düzgün bir İtalyancayla.

İki araba da avluya girdi ve birinin arkasındaki sedyeye bağlanıp battaniyeyle örtülmüş olan cesedi gördü Barbera.

İki SS koşup sedyeyi indirirken, Barbera

konuşmaya başladı. «Lütfen beni izleyin, binbaşım.»

Avluyu geçip kısa koridora girdi. En sondaki kapıyı açınca, ölüm kokusu ortalığa yayıldı.

Odanın ortasındaki masanın üzerinde duran yağ kandili loş bir ışık veriyordu. Sicilya'da sık görülen cenaze bekleme odasıydı ve içerdeki bir düzine tabutun içinde yatan cesetlerin parmakları kapının dışındaki çana bağlı iplere tutturulmuştu.

Ardından Koenig içeriye girdi. Eski subayların gümüş kafatasıyla süslü arazi kepi vardı başında. Şövalye Nişanı kırmızı ve siyah kurdelaıyla boynunda sallanıyordu. Deri pardösüsü ve paraşütçü çizmeleri epey yıpranmıştı. Kapıdan içeri girerken bir sigara yakıp küçük çana parmağını değdirdi.

«Hiç çaldığı olur mu?»

«Sık sık,» dedi Barbera. «Organlar ölümle katılaşırlarken titreşirler. Ama eğer, binbaşım, bir ölünün dirilip dirilmediğini soruyorsa, yine yanıtım evettir. On iki yaşlarında bir kız ve kırkında bir adam dirilmişti. Bu odaların amacı budur zaten.»

«Siz Sicilyalılar ölümle pek yakından ilgileniyorsunuz.»

«Canlı gömülmeyi isteyecek kadar değil.»

Hazırlık odasının kapısındaki çatlaktan Carter ile Rosa sedyenin masaya bırakılışını izliyorlardı. Battaniye açılınca Schafer'in cesedi ortaya çıktı. Yüzü kan içinde, gözleri açıktı. Barbera alışkın bir hareketle gözlerini kapadı.

«Çavuş Schafer iyi bir adamdı,» dedi Koenig. «Onu öldüren kişiyi saklayanların sonunun kötü olacağını belirtmeme gerek yok herhalde.»

«Onu ne yapmamı istiyorsunuz, binbaşım?» diye sordu Barbera.

«Temizleyip Agrigento'daki karargâha götürün.»

Barbera battaniyeyi tekrar ölünün üzerine çekti. «Yann başka bir işim daha var. Kontes di Bellona'nın ailesi, onu Palermo'daki cezaevinden almamı istedi. Açığa çıkmaması gereken bir konu.»

«Anlıyorum,» dedi Koenig.

«Bu koşullar altında bu gece Agrigento'ya bir ceset daha götürmeye hazırlanıyordum. Bakın burada.»

Hazırlık odasının kapısını açıp lambayı yukarı kaldırınca, Koenig ihtiyarın cesedini gördü.

Arkadaki dolabın içinde Rosa, Carter'a biraz daha sokularak kollarını sıktı.

«Çavuş Schafer'i de birlikte götürebilirim. Ama geçiş belgesine ihtiyacım var, binbaşım. Sanırım adamlarınız bu gece yolları tutmuş olacaklar.»

Koenig'in ardından dışarıya çıktı.

Carter ciğerindeki dayanılmaz sancıyla karanlıkta bekliyordu. **Tanrım diye geçirdi içinden, belki de ölüyorum.** Yanındaki kıza yaşamın ta kendisiymiş gibi sımsıkı sarılmıştı. Cildinin yumuşaklığını göğüslerinin diriliğini hissediyordu.

Sancıyla inleyince Rosa ses çıkarmasını önlemek için hırsla dudaklarından öpmeye başladı. Çektiği acıya karşın, becerikli parmakların altında bedeni yanıt vermeye hazırlanmıştı.

f

Bir süre sonra Rosa kapıyı açıp dikkatle dışarı baktı ve Carter'ı çıkardı. Masanın birine dayanarak ayakta durabilen binbaşı, avludan uzaklaşan arabaların sesini dinledi.

«Ne yapmaya çalışıyordun, beni tedavi etmeye mi, yoksa öldürmeye mi?» diye sordu boğuk bir sesle.

Bir havluyla alnındaki terini kuruladı Rosa.

«Bizde bir deyiş vardır, binbaşım. Bir büyük ölüm, bir de sık sık tekrarlanan küçük ölümler vardır. Hangisini tercih edersiniz?»

Dikkatle karşısındaki '*genç-ihhtiyar*' yüze baktı. Carter, ama cevap veremedi. Barbera elinde bir kâğıtla içeri girdi.

«Binbaşı Koenig kendi eliyle imzaladı. Agrigento'ya kadar tüm yol barikatları için geçerli. Şansımız varsa, denizaltıyla buluşacaksın.»

«Nasıl?» diye sordu Carter.

«Gizli bölmesi bulunmayan bir cenaze arabasına sahip olmayı hiç düşünmem bile. Tabii birkaç santim üzerinde yatan iki ceset olacak ama inan bana koku bile almayacaksın.» Sırıtarak ekledi. «Benimle kal dostum, sonsuza dek yaşarsın.»

A

Roma'dan Feldmareşal Albert Kesselring'i taşıyan JU 52. Palermo yakınında Punta Raisi'deki Lufwaffe alanına sabah saat dokuzda indi. Bir saat kadar sonra Kesselring, Monte Pellegrino yakınında bulunan Benediktin manastırındaki Alman Ordusu Karargâhında kumanda subayı Tuğgeneral Karl Walther'in odasında kahvesini yudumluyordu.

«Çok güzel,» dedi Kesselring manzarayı işaret ederek. «Harika. Kahve de öyle.»

«Yemen kahvesi,» diyen Walther fincanını tekrar doldurdu. «Yaşamın bazı iyi yanlarını hâlâ burada sürdürebiliyoruz.»

«Kentten geçmek çok güç oldu. Her tarafta bir sürü dinsel tören vardı.»

«Kutsal bir hafta. Sürekli tören yaparlar zaten. Her şey durur bir anda. Ada halkı çok dindardır.»

«Belli oluyor,» dedi Kesselring. «Gruplardan birinin yanından geçerken olağanüstü bir şey gözüme ilişti. Taşıdıkları Meryem Ana resminin kalbine bir bıçak saplanmıştı.»

«Tipik Sicilya töresi,» diye yanıtladı Walther. «Her tarafta ölüm mezhepleri var.»

Kesselring fincanını bıraktı. «Pekâlâ. Söyle bakalım...»

«Bu sabah sekiz kişi var. Hepsi Demir Haç nişanı. Birinci Sınıf. İki tanesine Feldmareşal özel ilgi gösteriyor.»

«Bir bakalım.»

Walther kapıyı açtı ve sütunların arası demir parmaklıkla kaplı taş terasa çıktılar. Aşağıdaki avluda sekiz kişi yanyana dizilmişti.

«Öbür uçta Koenig var, Herr Feldmareşal,» dedi Walther. «Yanındaki de Başçavuş Brandt.»

«Şövalye Nişanı alacak olan mı?»

«Üçüncü kez Koenig aday gösterdi onu.»

«Öyleyse, işe başlayalım,» dedi Kesselring!

Fransa ve Hollanda'da çarpıştıktan sonra yeni kurulan 21. SS Paraşut Taburuna atanıp 1941'de Girit'in Maleme alanına inmiş ve ciddi olarak yaralanmıştı. Sonra Rusya'daki Kış Savaşına katılmıştı.

Beş kez yaralandığını belirten altın nişanı, genel bir yorgunluk havası ve kara gözlerindeki boş bakışlar iki yıl süren savaşın anılarıydı.

Kepinde gümüş kafatası ve yakasında SS rütbe işaretleri, sol kolunda Girit işgaline öncülük edenlerin onurlu işareti olan Kreta kol bantları vardı. Sol göğsündeki Demir Haç nişanının yanında paraşutlerin altın ve gümüş kartalı yer almıştı. Meşe yapraklı şövalye Nişanıysa boynunda sallanıyordu.

Kılıç Nişanını almak için sıranın başında dururken garip denecek kadar umursamıyordu olayı, ama yanında duran Başçavuş Brandt için çok önemli bir an olduğunu bildiğinden söyleyebilecek güzel bir söz arıyordu.

«İşte Rudi,» diye fısıldadı. «Büyük olay gerçekleşti sonunda.»

«Teşekkürler, binbaşım,» diye yanıtladı Brandt. Avusturya Tirol'lerinden gelme bir hancının oğluydu. Bütün bir gün dinlenme ihtiyaını duymadan dağlara tırmanabilirdi. İki yıldır Koenig ile beraberdiler.

Kesselring ile General Walther taş merdivenlerden çizme gürültüleri arasında aşağıya inerlerken, biri avludakilere hazırol komutu verdi.

Kesselring her zamanki neşeli sevimli halindeydi ve oldukça zevkli bir tören yapıldı. Madalyaları takarken hepsiyle teker teker konuştu.

İkinci Dünya Savaşının her iki taraftan da en mükemmel yarım düzine generallerinden biri olduğu tartışmasız kabul edildiğinden, subaylar gururla yanıtlamışlardı onu.

Sıra Brandt'a gelince Kesselring tüm rütbe farkını bir yana bırakıp omzuna elini koydu ve madalyasını takmadan önce içtenlikle elini sıktı.

Brandt sersemlemiş gibiydi ve Koenig uçuk bir glşn dudaklarında dolaşmasına engel olamadı. Güzel bir gösteri ama Kesselring adamlarına nasıl davranması gerektiğini zaten iyi bilirdi. Sonra Feldmareşal tam karşısında durdu ve sanki Koenig'in tepkisini farketmiş gibi dudaklarında acı bir gülüşle oyunu sürdürmesini isteyerek yüzüne baktı.

«Size ne diyebilirim ki, binbaşım? Bu dl ilk ortaya çıkarıldığından beri, alan otuzuncu kişisiniz. Doğal olarak Führer kendisi takmak isterdi ama olağanüstü günler yaşıyoruz. Bu onur bana verildiği için ne kadar mutlu olduğumu söyleyebilirim ancak.»

Bir an Koenig'in omuzlarını tuttu ve duygularına hâkim olamıyormuş gibi kucaklayıverdi.

Daha sonra Walther'in odasında öğle yemeği öncesi konyağını yudumlarken, «Çok etkileyici bir genç,» dedi Kesselring.

«Haklısınız,» diye onayladı Walther.

«Namuslu, dürüst, kibar. Üstün bir asker. Waffen SS'in tüm üyelerinin olmalarını istediğim gibi biri. Haydi, içeri çağırıp işi bitirelim.»

Walther bir düğmeye basınca, kapı açılıp bir yaveri içeri girdi.

«Binbaşı Koenig,» dedi Walther kısaca.

Yaver çekilince Koenig içeri girdi. Masaya yaklaşp topuk vurdu ve elini kasketinin vizyerine götürüp selam çaktı.

«Bir iskemle çekip otur, binbaşım,» dedi Feldmareşal.

Koenig söylenileni yapınca, Kesselring duvardaki büyük boy askeri Sicilya haritasına döndü.

«Görüyorum ki, tekrar cepheye atanmak için başvuruda bulunmuşsun.»

«Evet, Herr Feldmareşal.»

«Kabul edilmedi.»

«Nedenini sormama izniniz var mı?»

«Son Rusya macerandan sonra kafana yerleştirdikleri gümüş plakanın paraşütle atlamanı engellediğini söyleyebilirim ama söylemeyeceğim. Senin burada, Sicilya'daki görevin daha önemli.»

General Walther söze karıştı. «Özellikle Cammarata bölgesindeki dağlarda çetecilerin eylemleri yoğunlaştı. Bir işgal girişimi olursa kötü durumda kalabiliriz.»

«Müttefiklerin önce Sardunya'ya çıkacaklarını sanıyordum, generalim,» dedi Koenig.

Walther ile Kesselring bakiştılar ve Kesselring gülmeye başladı.

«Haydi, anlat ona. Bir sakınca görmüyorum.»

«Pek yanılmış sayılmazsın, binbaşı. Berlin'deki komutanlar, hatta Führer bile işgalin ana noktasının Sardunya olacağına inanıyor.»

«Birkaç hafta önce bir İngiliz kuryesinin ceseti İspanya sahillerinde karaya vurdu,» diye söze girdi Kesselring. «Kraliyet Donanmasından bir binbaşı. Tunus'daki General Alexandre'a mesaj götürüyormuş. Ayrıca Lord Louis Mountbatten'den, İngiliz Akdeniz Filosu Başkomutanı Sir Andrew Cunningham'a yazılmış bir mektup da vardı üzerinde.

Bütün yazılar müttefiklerin Sardunya ve Yunanistan'ı işgal edecekleri konusunda birleşiyordu. Sicilya'ya yapılacak bir saldırı ancak şaşırtmaca olacak.»

Derin bir sessizlik. Sonra General Walther söze başladı.

«Senin fikrini almak isteriz. Konuşmakta özgürsün.»

«Ne diyebilirim, Herr General,» diyerek omuzlarını silkti Koenig. «Bugün bile bazen mucizeler oluyor. Sanırım, İngiliz binbaşının cesedi, ajanlarımızın kolayca eline geçebilmesi için İspanya kıyılarına vurmuş. Mucizeden başka ne olabilir ki?»

«Ama sen genel olarak mucizelere inanmıyorsun.» dedi Kesselring.

«Grimm Kardeşlerin övkülerini okumaktan vazgeçtiğim günden ben inanmıyorum, Herr Feldmareşal.»

«Pekâlâ,» dedi Kesselring. Ciddileşmişti birdenbire. «Bu durum hakkındaki fikirlerini söyle bana.»

Koenig ayağa kalkıp haritaya yaklaştı. «Çeteci eylemleri iki gruba ayrılabilir. Bağımsız bir Sicilya isteyen bölücüler ve komünistler. Onların ne istediğini biliyoruz.»

«Bizimkilerin olduğu kadar aynı şekilde birbirlerinin boğazlarını da kesiyorlar.»

«General Walther bana Mafya hareketlerinden söz etmişti,» dedi Kesselring. «Önemsenmesi gereken bir güç mü?»

«Evet. Bence her şeyin altında onlar yatıyor. Tipik Sicilyalılar. İtalya ve Mussolini onlar için hiçbir şey ifade etmiyor.»

«Öyle mi?» dedi Kesselring.

Koenig derin bir soluk alıp konunun can alıcı noktasına girdi.

«Doğrusunu isterseniz, Herr Feldmareşal, İtalyanların bir bütün olarak, savaş ve Mussolini'ye olan ilgi ve bağlılıklarını yitirdikleri gerçeğini kabul etmek gerekiyor.»

Kısa bir sessizlikten sonra Kesselring gülümsedi.

«İsabetli bir karar. Aynı fikirde olmadığımı söyleyemem. Yani Sicilya'yı mı işgal edeceklerini söylemek istiyorsun?»

Koenig, Palermo-Agrigento yolunu parmağıyla işaret etti. «Adanın en önemli yolu budur. Cammarata denilen en vahşi ve ilkel bölgeden geçer. Son zamanlarda o çevrede çetecilerin eylemleri iyice yoğunlaştı. Gelen haberlere göre, birkaç haftadır Amerikalı ajanlar paraşütle buraya indiriliyormus. Şimdiye dek hiçbirini yakalamayı başaramadık.»

Kesselring masanın üzerinden bir dosya aldı. «Ve neredeyse bu adamı ele geçiriyordunuz. Binbaşı Harry Carter. Kahire'deki Özel harekât Dairesinin İtalya bölümünden sorumlu olan kişi. Onu yakalamıştınız, Koenig ve ovucunuzdan kaçırdınız.»

«Benim görevim takviye birliği sağlamaktı, Herr Feldmareşal.» diye düzeltti Koenig sertçe.

«Olay **Gestapo**'ya bırakılmıştı. Ve hatırlatmak isterim ki, efendim, bir zamanlar bir taburum vardı ve şimdi ancak otuz beş askerim bulunuyor. Benden başka bir tek subay bile yok.»

«Carter'ın yakalanması çok önemliydi ve Berlin'den Reichsführer Himmler bundan hiç hoşlanmadığını bildirdi. O kadar hoşlanmadı ki, Roma Bürosundaki en güvenilir haberalma görevlilerinden birini buraya gönderdi.»

«Anlıyorum, Herr Feldmareşal,» dedi Koenig. «**Gestapo** mu?»

«Yoo, hayır,» dedi Kesselring ciddiyetle. «Daha da önemli biri.» Walther'e döndü. «Binbaşı Meyer'i içeri alın.»

Basık Slav suratlı, soğuk mavi gözlü, kısa boylu, tıknız bir adam girdi içeriye. Güvenlik güçlerini dolduran tiplerden biri olduğunu derhal anlamıştı Koenig. Yeraltı canileriyle başarıyla uğraşmış eski polis memurları. Üzerinde SS savaş üniforması ve göğsünde yalnızca Asalet Nişanı vardı. Eski Wiemar hükümetinde siyasal suçlardan hüküm giymiş kişilere verilen, gıpta edilen bir Nazi madalyasıydı bu. En ilgi çekici yanıysa, koluna gümüş iplikle işlenmiş efsanevi RFSS rütbesiydi. Himmler'in kişisel kurmay subaylarından oluşan **Reichsführer der SS**'in işaretiydi.

«Binbaşı Franz Meyer, Binbaşı Koenig,» diye tanıştırdı Walther. Bu arada Kesselring herkese arkasını dönmüş, pencerenin önünde sigarasını içiyordu.

Meyer bir polisin deneyimli gözleriyle bir anda Koenig'i tarttı: Az rastlanan SS üniforması. Meşe Yapraklı ve Kılıçlı Şövalye Nişanı.

«Memnun oldum, binbaşım,» dedi Meyer.

Koenig hemen Kesselring'e döndü. «Burada bir zorluk çıkacak sanırım, Herr Feldmareşal. Komuta kimin elinde olacak? Meyer ile ben aynı rütbeyi taşıyoruz.»

«Pek zorluk olacağını sanmıyorum. İkinizin de görevi farklı. Sen harekâtın yalnızca askeri yönüyle ilgileneceksin ve Binbaşı Meyer, nasıl diyeyim? Siyasal yönüyle.»

«Benim açımdan hiçbir sorun olmayacağını garanti edebilirim, Herr Feldmareşal,» dedi Meyer.

«Mükemmel,» dedi Kesselring dudaklarında neşesiz bir gülüşle. «Ve şimdi bizleri yalnız bırak, Meyer. Binbaşı Koenig ile görüşeceğimiz bazı noktalar var.»

Meyer topuk vurdu ve etkileyici bir **Heil Hitler** selamıyla dışarı çıktı. «Ne diyeceğini biliyorum Koenig ve Haklısın. Çok güç bir durumda kaldın,» dedi Kesselring hemen.

«Neredeyse olanaksız, Herr Feldmareşal. Rütbe otoritem kalmayacağı için bu münasebetsiz adam istediği kadar işime burnunu sokacak.»

Öfkelendiğini belli etmekten çekinmemişti.

«Konunun rütbeyle ilgisi yok,» dedi Kesselring. «Reichsführer'in özel kurmay subaylarından olduğundan, bazı durumlarda karşısında ben bile olsam yetkisi büyük olacaktır. Ne var ki, bu koşullar altında senin için yapabileceğim her şeyi yaptım.»

Walther'e başıyla işaret edince, elindeki koyu renk zarfı uzattı. Koenig açmak için davranınca, Kesselring onu durdurdu. «Hayır, sonraya sakla.» Yine beklenmedik bir davranışla elini uzattı. «İyi şanslar. İhtiyacın olacak.»

«Herr Feldmareşal, General...» Koenig ikisini de selamlayıp dışarı çıktı.

f

Franz Meyer mesaj tahtasını okur gibi yaparak holde durmuş Koenig'i bekliyordu. Binbaşından hiç hoşlanmamıştı ve bunun nedeni başarılı askerlik sicili değildi. Gerçek çok daha eskilere dayanıyordu. Koenig, bir Lufwaffe tuğgeneralinin oğlu olan bir beyefendi idi. Buna karşılık Meyer, Hamburg'lu bir ayakkabı tamircisinin üçüncü oğluydu ve Birinci Dünya Savaşının son iki yılını siperlerde geçirmişti. İnsanlara umut veren Führer gelene dek, İngilizler, Fransızlar ve Yahudiler yüzünden kendisi gibi binlerce kişiyle birlikte açlığa karşı savaşmıştı.

Ve Meyer partinin kurulduğu günlerde üye olmuştu. Asalet Nişanını Führer kendi elleriyle göğsüne takmıştı. Kendilerini başkalarından üstün gören Koenig gibilerin alması gereken bir ders vardı.

Binbaşının yaklaştığını duyunca arkasını döndü. «Ah işte geldiniz, binbaşım. Görevimi mümkün olduğu kadar çabuk öğrenip tartışmak isterim. Şu Carter meselesi örneğin.»

«Benim değil **Gestapo**'nun göreviydi,» dedi Koenig eldivenlerini giyerken. «Ben yalnızca destek kuvvet sağladım.»

«Değerli bir subay katledildi, Carter'ın kaçmasına göz yumuldu ve Bellona'dan hiç rehine almadınız. Hiç ceza da vermediniz.»

«Ben askerim, kasap değil,» dedi Koenig. «Eğer bu farkı göremiyorsanız, konuyu Feldmareşal'le tartışın.»

«Belki de tartışacağım başka kişiler de vardır,» dedi Meyer sakinlikle. «Reichsführer Himmler böylesine duygusal bir **SS** subayıyla yakından ilgilenenecektir.»

«Öyleyse konuyu ona da açın. Ve açacağınızdan da eminim,» diyerek kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağıya indi Koenig.

Brandt kendisini direksiyonda bekliyordu.

Palermo'ya doğru yol alırlarken sigarasını içiyordu Koenig sessizce. Sonunda, «Kenara çek, Rudi. Biraz yürümek istiyorum,» dedi

Brandt, Pellegrino mezarlığının önünde durdu ve Koenig aşağıya inip selvi ağaçlarının altındaki yoldan yürümeye başladı.

Üzerinde Pellegrino'lu Santa Rosalina'nın gerçek boyutlarda heykelinin yükseldiği beyaz mermer mezarın önünde durdu. Brandt yanına yaklaştı.

«Yaşamım boyunca gördüğüm en çirkin şey,» dedi Koenig.

«Orada neler olup bitti?» diye sordu Brandt.

«Pek bir şey yok. Himmler'in özel kurmaylarından Meyer adında bir binbaşığı başıma musallat ettiler. Feldmareşal çok üzgün olduğunu ama elinden hiçbir şey gelmediğini söyleyip durdu.»

Kibrit kutusunu çıkarmak için elini cebine atınca, Kesselring'in verdiği zarf yere düştü.

Koenig sigarasını yakarken, Brandt zarfı aldı.

«Binbaşım,» diyerek uzattı.

«Kesselring'in ayrılış armağanı,» dedi Koenig. «Aç bakalım. Yüzüme karşı söyleyemediği neler varmış.»

Arkasını dönüp gözlerini denize dikerken, Brandt'ın zarfı yırttığını duyuyordu. Ve sonra başçavuşun sevinç haykırışı kulağına çalındı.

Koenig dönünce, Brandt gülerek mektubu uzattı.

«Terfi etmişsiniz, yarbayım.»

Koenig uzun bir dakika yüzüne baktı ve mektubu elinden kaptı. Resmi dilin hiçbir anlamı yoktu. Önemli olan Brandt'ın sözlerinin gerçekliğiydi. Kesselring onu terfi ettirmişti. Ne demişti Kesselring? **Bu koşullar altında senin için yapabileceğim her şeyi yaptım.**

Brandt'ın omzunu okşadı. «Bunu kutlamak gerekir, Rudi.»

Beraberce dönüp arabaya doğru yürürlerken gülmeye başladı. «Aman Tanrım, bunu duyunca Meyer'in yüzünün alacağı şekli görmek isterim.»

Dört hafta sonra Harry Carter'ı taşıyan jip Dar El Quad'daki villanın oymalı kapısının önünde durdu. Carter ağır ağır merdivenleri tırmanıp serin loşluğa girdi.

Cusak başını kaldırdı ve ayağa fırladı.

«Binbaşı Carter. Sizi gördüğüme çok sevindim.»

«Sanırım beni bekliyorlar.»

«Evet, efendim. Geldiğinizi General Eisenhower'a bildireyim.»

Cusak çıkınca Carter terasa doğru yürüdü. **Altı hafta önce mi gelmişti buraya?** Göğsündeki ağrı başlamıştı yeniden. Ya bu nedenle ya da aldırış etmediğini belirtmek için cebinden gümüş tabakasını çıkarıp bir sigara yaktı.

Arkasından ayak sesleri geldi ve Cusak yaklaştı.

«General sizi bekliyor, binbaşım.»

f

Yazı masasının karşısında duran Carter, aynı olayı ikinci kez yaşıyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Eisenhower kaşlarını çatarak ona baktı. «Pek iyi görünmüyorsunuz, binbaşı.»

«İyi sayılırım, efendim. Aynı olayı bir kez daha yaşamışım gibi geliyor.»

General gülümsedi. «Evet, buraya daha önce gelmiştin. Bazen bana da olur. Otur bir yere.» Bir dosya çekip açtı. «Raporunu ilgiyle okudum.»

Carter bir iskemle çekerken kararsızlıkla sordu.

«Teşekkür ederim... Sicilya saldırısı yapılacak mı, efendim?»

Eisenhower başını kaldırıp sakin bir sesle yanıtladı.

«Birkaç hafta içinde General Montgomery komutasındaki İngiliz kuvvetleri adaya doğu kıyılarından çıkacaklar. General Patton ve Yedinci Orduysa güneyden çıkıp Palermo'ya doğru yürüyecek. Şaşırdın mı?»

«Pek değil. Ama aylardır Sicilyalılar ve Almanlar saldırının Sardunya'ya yapılacağına inanıyorlar.»

«Biz de öyle düşünmelerini istiyorduk. Neyse, geçen gelişinde sorduğum soruya dönelim. Raporuna göre, Mafya ilişkilerinden Washington'un gereğinden fazla umutlu olduğunu anladım.»

«Korkarım, öyle efendim.»

Kısa bir süre Eisenhower gözlerini dosyaya dikti. «Pekâlâ, sence çare nedir?»

«Luca adında bir adam var. generalim Don Antonio Luca. Sicilya'da ona **Capo di Tutti Capi** derler. Yani babaların babası. Faşistler 1940'da onu tutuklayıp Napoli'de hapsedmişler. Aynı yıl kaçıp adaya dönmüş ve hâlâ saklanıyor. Herkesin sözüne kulak vereceği tek kişi o. Günaha girmek istemem ama Sicilya'da bir toplantı düzenlerse, Papa'dan daha fazla taraftar toplar.»

«Öyleyse bul onu.»

«Bulunmak istemiyor, efendim.»

«Ama bulamaz mısın?»

«Denedim. Şimdiye dek bir yanıt alamadım. Amerikalılardan hoşlanmıyor. Küçük kardeşi Cesare içki yasağı döneminde göller yöresinde rom kaçakçılığı yapıyormuş ve 1929'da bir gece Chicago yakınlarında rakip çete tarafından pusuya düşürülmüş. Cesare üç kişiyi öldürmüş, ertesi yıl da elektrikli sandalyede can vermiş.»

Eisenhower ayağa kalkıp odada bir süre dolaştı ve haritaya yaklaştı.

«Eğer George Patton ve askerleri Palermo'ya ulaşmak için bu dağlardan çarpışarak geçmek zorunda kalırlarsa, binlercesi ölecektir.»

Kendi kendine konuşur gibi fısıldamıştı. Eisenhower'ın bir an için Kasserine savaş alanındaki ölü Amerikalı askerleri anımsadığını anlamıştı Carter. Yeni silah altına alınan genç çocuklar, Afrika Ordusunun gücü karşısında dökülüvermişlerdi.

Carter boğazını temizledi. «Bir önerim var, generalim.»

Eisenhower kendini toplayarak döndü, «Nedir?»

«Her şeye rağmen, olayın kahramanı yine de Luciano. Sicilya Mafyası üzerinde etkisi büyüktür. Luca'yla gerekli teması kurabilir. Eğer Luca'nın saklandığı yerden çıkıp bizlerle beraber olduğunu söylemesini sağlayabilirse, Mafya yüzde yüz bizim tarafımızda olacaktır.»

General bir süre kımıldamadan durup ona baktı ve başını salladı. «Haklı olduğuna inanmaya başlıyorum.»

«Yani Washington'daki haberalmayı bu işe sevkedecek misiniz? Bir iki gün içinde tekrar Luciano'yla görüşebilirler.»

«Bir düşüneyim,» diyerek saatine baktı Eisenhower. «Şimdi izninle. Bu saatlerde Washington telefonları çalmaya başlar. Her gün Başkan'la görüşüyorum. Son haberleri almak istiyor.»

«Gidiyorum efendim.»

Carter ayağa kalkıp şapkasını giydi ve selam çaktı. Eisenhower dosyalarına dalıp üstün-körü aldı selamını ve Carter kapıya yaklaşıncaya ardından seslendi.

«Saat on birde burada ol.»

Şaşırmıştı Carter. «Bu gece on bir mi, generalim?»

«Evet, binbaşı,» diye Eisenhower başını kaldırmadan yanıtladı.

Carter dışarı çıkarak kapıyı örttü ve merdivenleri inip kendisini bekleyen jipte şoförün yanına oturdu. Saat daha altıydı. Beş saat kadar boş vakti vardı.

«Şimdi nereye, efendim?» diye sordu şoför On altı yaşlarında görünen genç bir erdi.

«Maison Blanche'daki **RAF** üssünü biliyor musun?»

«Elbette, binbaşım. Yol bir buçuk saat kadar sürer.»

«İyi,» dedi Carter. «Beni oraya götür.»

f

Unlü Dakota, **Douglas DC-3**, belki yapılan en başarılı nakliye uçağıydı ama filo komutanı Harvey Grant'ın Malta'dan Maison Blanche'a getirmekte olduğu uçağın çok daha iyi günler geçirmiş olduğu belliydi. İhtiyar Dakota haftada üç kez Malta'ya sağlık malzemesi taşıyordu. Görevli pilot o sabah rahatsızlandığından ve yerine bir yedek bulunamadığından, Grant bu fırsatı kaçırmayıp bölük komutanı masasından kalkıp pilot kabinine girmişti. Altı hafta önce Ortadoğu Kuvvetleri hava komutanının koyduğu yasağa açıkça karşı çıkıyordu.

Pilot kabininde mutluluktan ıslık çalarak oturuyordu Grant. Yanındaki iki çavuş arka tarafta uyuyorlardı.

Kara gözleri yaşam ateşiyle parlayan yirmi altı yaşında, Iowa'lı bir çiftçinin oğluydu Grant. Fransa'da Kraliyet Uçuş Birliğinde görev almış olan amcası Templeton Grant, onu etkileyen tek kişi olmuştu. Çok küçük yaşta güneşi izlemeyi ve on bin fitin altına yalnız başına inmemeyi öğrenmişti. Amcasının öğretmenliği sayesinde on altı yaşında tek başına uçak kullanmaya başlamış ve babasını memnun etmek için Harvard'da hukuk öğrenimi yapmıştı. Savaş patladığı zaman Paris'te Sorbonne Üniversitesindeydi ve hiç zaman yitirmeden **RAF**'a katılmıştı.

Hurricane'leri kullanırken iki kez düşürülmüş ve kendisi de altı Alman savaş uçağını tek başına düşürmeyi başarmıştı. Bombardıman komutanlığına getirilince, **Wellington**'ları ve **Lancaster**'ları kullanmış ve sonunda başarılı bir bölük komutanı

olmuştı.

Bundan sonra Tempsford'daki 138. Bölüğe atanmıştı. «**Ay Bölüğü**» adıyla ün yapan bölüğün görevi Avrupa'ya paraşütle casus indirmek ve zamanı gelince tekrar toplamaktı.

Grant otuzdan fazla ajan indirip topladıktan sonra, aynı görevi Sardunya, Sicilya ve İtalya üzerinde sürdürmesi için Maison Blanche'a gönderilmişti. Ama artık siyaha boyanmış **Halifax**'larla uçtuğu günler geride kalmıştı. Hava komutanı kendisinin yitirilmeyecek kadar değerli biri olduğunu söylemişti yer görevi verirken, ama Harvey Grant, Amerikan Hava Kuvvetlerine geçmesini sağlamak için baskı yapıldığını anlamıştı.

Grup vaktinde Pantellaria'nın güneybatısındaydı. Yeni ay soluk bir ışıkla bulutları aydınlatmaya başlarken, bir gürültü gökyüzünü doldurdu. Dakota öylesine şiddetle sarsılmıştı ki, kara bir gölge sola doğru kayarken, Grant tüm gücüyle uçağı olduğu yerde tutmaya çalışıyordu.

Özellikle gece saldırılarında **RAF** bombardıman uçaklarına duman attıran, çift motorlu, siyah, hantal görünüşlü **Junkers 88**'i hemen tanıdı.

Kendi uçağında silah bulunmadığından ancak yeteneğiyle kurtulabileceğini anlamıştı. Kabinin kapısı açıldı ve iki çavuş içeri baktılar.

«Sıkı durun!» dedi Grant. «Bakalım herifi aptalca bir harekete zorlayabilecek miyim?»

Hızla inişe geçti ve **Junkers** de onu izledi. Ama bombayı zamanından önce atmıştı ve hızı öylesine yüksekti ki, çarpmamak için sola kaymak zorunda kalmıştı.

İşte Grant da bunu bekliyordu. İnmeyi sürdürdü ve ancak altı yüz fitte **Junkers** kuyruğuna yaklaşabildi. Bu kez Dakota mermilerin darbesiyle iyice sarsılmıştı. **Junkers** tekrar sola geçip yerleşti.

«Hadi yürü! Hadi!» dedi Grant usulca.

Kabin kapısında çavuşlarından biri belirdi.

Yüzü kan içindeydi. «Johnson'ın durumu kötü.»

«Peki. Yine geliyor üstümüze. Yüzükoyun yat ve sıkı dur.»

Denizin ancak beş yüz fit üstündeydi **Junkers** saldırdığı zaman. Bu kez hızını iyi ayarlamıştı ve kuyruğa tüm mermilerini boşalttı. Uçak darbelerden titremeye başladığı anda Grant flaplarını indirdi.

Dakota bir an havada asılı kaldı. **Junkers**'in pilotu yine çarpışmaktan kurtulmaya çalışarak sertçe sola kayd ve manevra yapacak yer ve hız da bulunmadığı için aynı hızla dosdoğru denize daldı.

Grant, Maison Blanche'ın subay salonuna doğru yürürken, gözlerinin önünde denize düşen **Junkers** canlanmıştı. İçindekiler aklından çıkmıyordu. Merdivenlere yaklaştığı anda Harry Carter'ı karşısında buldu.

«Harry!» diye seslendi neşeyle. «Kahire'de hastanede olduğunu duymuştum.»

«Artık değilim. Dar El Ouad'daki birisiyle işim vardı ve bir, iki saat boş vaktim olunca seni görmeye karar verdim.»

Carter'ın paraşütle Sicilya'ya iki inişinde de uçağı Grant kullanmıştı ve böylelikle aralarında bir bağ oluşmuştu.

«Bir içki içer misin?»

«İstemem. Gel biraz yürüyelim.»

Hangarlara doğru yürürlerken Carter konuştu. «Duyduğuma göre, bu akşam yine bir tane haklamışsın.»

«Bir bakıma evet.»

«Sözde uçuş yasaklanmıştı sana.»

«Saçmalık. Birkaç hafta önce bölük işleriyle ilgili olarak Hava Kuvvetleri Komutanı Sloane'i görmem gerekti ve konuşurken bana sağ yanağımda bir kasın seyirdiğini söyledi. Kontrolenden geçmem için ısrar etti ve sonunda beni yere verdiler.»

Öfkelendiğini görünce Carter onu yumuşatmaya çalıştı. «Savaşı sensiz de kazanabiliriz, Harvey, biraz güç olsa bile.» Elini omzuna atıp sordu. «Derdin nedir? Seni üzen başka bir şey var?»

«Bu akşam düşen **Junkers**'dekileri düşünüyordum.» dedi Grant. «Nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum, Harry, ama ilk kez benim başıma da böyle bir şey geleceğini düşündüm. Anlayabildin mi?»

«Gayet iyi anladım. Yani sana uçmayı yasaklayan doktorun bir bildiği varmış.»

«Ya sen ne yapacaksın? Yine oraya gidecek misin?»

«Pek sanmıyorum.»

«Memnun oldum.» Projektörlerin ışığında kötü yara almış bir **Halifax**'ın onarıldığı hangarın önünden geçiyorlardı. «İki gece önce Sicilya'ya malzeme atarken arka topçuyla uçuş mühendisi öldü. Lufwaffe oraya iyice sahip olmuş, Harry. On gün içinde dört uçak yitirdik ve hepsinin içinde de atılacak olan ajanlar vardı. Bir kez deha seni oraya götürmemi istesen, menzile erişip seni atma şansımın diğerlerinden fazla olmadığını

söylerim.»

«Öyleyse bunu başkaları düşünsün,» dedi Carter.

Ana hangarın sonuna eriştikleri zaman kuyruğu ve gövdesi **RAF** armalarıyla boyanmış bir **Junkers 88** gece savaşçısı görüp çok şaşırdı. Carter.

«Tanrı aşkına bu nedir?»

«Birkaç hafta önce paraşütle Arap ajanları indirirken plaja inmeye zorlanmıştı. Bak gövdeye özel bir kapı açmışlar. Bu bir **JU 88 S**'tir. En iyi gece savaşçılarından biri. Saatte dört yüz mil yapabilir. Deneme uçuşları yapıyoruz.»

«Yani sen uçuyorsun.»

«İşte ara sıra,» diyerek omuzlarını silkti Grant. «Kim farkedecek?» Carter'ın omzuna vurdu.

«Sen ne yapıyorsun şu aralarda? Savaşının geleceğini değiştirecek kadar önemli ve gizli bir görev mi?»

Carter gülümsedi. «Böyle bir şey olamaz, Harvey. Artık savaşları insanlar kazanmıyor. Büyük kuruluşlar kazanıyor.»

«Belki de Haklısın,» diyerek sigarasını uza ğa fırlattı. «Biliyor musun, Harry? Yorgunum... öylesine yorgunum ki, hiçbir şeye aldırmış etmiyorum.»

«Nedeni savaş, Harvey. Çok fazla uzun sürdü.»

«Bunu duyunca kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Haydi, geri dönelim de sana bir içki ısmarlayayım.»

f

Carter'ın jipi villanın avlusuna girdiği zaman, kapının önünde büyük bir Packard makam arabası duruyordu. Carter nöbetçilerin arasından geçip hâlâ masasında oturan Cusak'a yaklaştı.

«Senden-başka hiç kimse çalışmaz mı burada?»

Cusak gülümsedi. «Bazen bana da öyle geliyor. İş uzun sürmez, efendim. Yanında General Patton var.»

Carter terasa çıkarken Eisenhower'in kendisini niçin tekrar görmek istediğini düşünüyordu. Herhalde Sicilya'daki durumu bir kez daha gözden geçireceklerdi ama söylenecek ne kalmıştı? Karar verilmişti. Birkaç hafta içinde ordular çıkarma yapacak ve bir sürü ölü verdikten sonra ada Müttefik Kuvvetlerin eline geçecekti. Almanlar artık

savaşı kaybetmişlerdi. Öyleyse niçin herkes yerine dönmüyordu?

Eisenhower'in bürosunun kapısı açıldı, General George Patton dışarı çıktı. Başında arazi kepi ve üzerinde ağır askeri palto vardı. Ellerini üşümüş gibi ceplerinin derinliklerine sokmuştu.

Carter gölgelerin arasından sıyrılınca, Patton durakladı. «Sen Carter mısın?»

«Evet efendim.»

Patton bir süre kaşlarını çatarak onu süzdü, konuşacakmış gibi davrandı ve vazgeçip dışarı çıktı.

Telefon çaldı. «Evet, generalim?» Cusak dönüp Carter'a gülümsedi. «Sizi bekliyor, binbaşım.»

f

Karanlık odanın tek ışığı, Eisenhower'in sigara dumanları arasında çalıştığı masanın üzerindeki lambaydı. Carter içeri girince başını kaldırıp kalemini bıraktı.

«West Point'de öğrenciyken bize söylemedikleri bir şey varmış. Başkomutan olunca kırtasiyecilikten başını kurtaramıyor insan.»

«Eğer söyleselerdi, belki hiç kimse bu görevi istemezdi, generalim.»

«Haklısın,» diyerek gülümsedi Eisenhower ve tekrar ciddileşti. «İki saat sonra Bone alanından kalkacak olan Uçan Kale doğruca İskoçya'ya gidecek. Oradan ilk uçakla Washington'a geçeceksin. Eğer şansın varsa yarın sabah erkenden orada olursun. Yüzbaşı Cusak sana belgelerini verir.»

«Korkarım, hiçbir şey anlayamadım, efendim.»

«Elbette anlamazsın. Neden sözettiğimi bilmiyorsun ki. Sicilya'daki durum hakkında söylediklerin hoşuma gitti. Şu Antonia Luca denilen adamın bulunup ortaya çıkarılması gerekir.»

«Anlıyorum, efendim.»

«Akşamüstü Başkan'la telefonda görüşürken bunu anlattım. Ve bizim çocukların hayatını kurtaracak her planı onaylayacağını söyledi. Doğruca Great Meadow Cezaevine gidip Luciano ile, çıkarma sırasında Mafya'nın etkisi ve rolünü konuşmanı istiyorum.» Masanın üzerinden sarı bir zarf uzattı. «Bunun içindeki belgeler benim adıma istediğin gibi hareket edebileceğini belirtiyor. Yalnızca bana karşı sorumlusun Gerek askeri, gerekse sivil tüm görevliler rütbeleri; ne olursa olsun senin emirlerine uyacaklar. Bu belgenin bir eşi de Başkan'ın imzasıyla seni Washington'da bekliyor.»

Carter şaşkın gözlerle zarfa bakarak sordu.

«Ne yapmak için, generalim?»

«Ne bileyim ben? O herifle görüş. Bak bakalım neler anlatacak. Gerekirse al çıkar onu hapisten. Bu yetki var elinde. Şimdi, bunu kullanacak mısın, yoksa kullanmayacak mısın?»

Yıllardır tatmadığı bir heyecanla dolmuştu Carter. Zarfı göğüs cebine yerleştirip düğmesini ilikledi

«Elbette kullanacağım, efendim.»

«İyi,» diyerek başını salladı Eisenhower.

«Bir şey daha var. Seni albaylığa terfi ettiriyorum. Tabii geçici olarak ama bazen rütbe üstünlüğünün yararı vardır.»

Carter'ın yanıtlamasına fırsat vermeden dönüp Sicilya haritasını aydınlatan lambayı yaktı. Bir süre konuşmadan baktı ve arkasını dönmeden sordu.

«Luciano gibilerle iş yapmaya karar vermem seni şaşırtıyor mu?»

«Doğrusunu isterseniz, efendim, hiçbir şeyin beni şaşırtamayacağı hale geldim.»

«Naziler Avrupa'ya dalıp ırzına geçtiler. Milyonlarca insanı öldürdüler. Yahudilere karşı davranışlarının tüyler ürpertici öyküleri kulağımıza gelmeye başladı. Ben de Alman asıllıyım. Bunun ne demek olduğunu anlayabiliyor musun?»

«Anlıyorum, efendim.»

«Yoo hayır, anlayamazsın,» diyerek başını salladı Eisenhower. «Bu herifleri yenip, bir kerede köklerini kazımak için eğer gerekirse Şeytanla işbirliği yapmaya hazırım, binbaşı.»

F

Great Meadow Cezaevinin avlusunda yirminci turunu atan Luciano hızını biraz arttırdı. Neredeyse özgürce koştuğu söylenebilirdi. Günün en sevdiği saatlerini yaşamaktaydı; her şeyi yapmak için her türlü fırsatı vardı. Ve tabii her zamanki gibi kuzey duvarı karşısına çıktı ve yavaşlamak zorunda kaldı. Öteki tutukluların arasından selamlaşarak geçip Franco'nun elinde bir havluyla beklediği köşeye vardı.

«Her gün biraz daha forma giriyorsunuz, Mr. Luciano.» dedi Franco.

Profesyonel güreşçilere özgü beden yapısı vardı ve Mafya adına birçok kez adam öldürdüğünden iki kez yaşam boyu hapse mahkûm olmuştu.

Franco'nun attığı havluyu yakalayan Luciano, «Benim yaşıma gelince, formunu korumak zorunda kalacaksın. İstedğim kitabı aldın mı kütüphaneden?» diye sordu.

«Tabii aldım, Mr. Luciano.»

St. Augustine'in **Tanrı'nın Kenti** adlı kitabının İngilizce çevirisini uzattı. Luciano merdivenlere oturup zevkle kitabı incelemeye başladı.

Kırk altı yaşında, esmer, orta boylu bir adamdı. Eski bir yaranın izi olarak sol gözkapağı sürekli inik dururdu. Üzerindeki çirkin hapishane üniformasına karşın, dikkati çeken biriydi ve bunun nedeni yalnızca yüzünden kolayca okunan otoriter kişiliği değildi. Genel olarak dünyaya acı bir gülüşle bakardı.

«Özür dilerim, Mr. Luciano, ama D bloğundan Walton adında bir çocuk geldi. Yardıma ihtiyacı varmış,» dedi Franco.

Luciano başını kaldırdı. Walton uzun boylu, sıska, kolları gömleğine göre çok kısa, yirmi yaşlarında bir delikanlıydı.

«Niçin içerdeymiş?» diye sordu Luciano usulca.

«İçki bayii soygunu. Sabıkası yokmuş.»

«İyi. Bakalım ne istermiş.»

Franco başıyla çocuğa işaret edip bir sigara yakarak Luciano'ya uzattı.

Walton kepini buruşturarak karşısına dikildi.

«Mr. Luciano, diyorlar ki, siz her şeyi yapabiliyorsunuz.»

«Yalnızca kanat takıp buradan uçamam. Ne var, evlat?»

«Sorun şu, Mr. Luciano. Ben iki aydır buradayım ve karım Carrie... şimdi çok yalnız. Daha küçük bir kız o. On sekiz yaşında.»

«Eeee?»

«Sekizinci bölgede O'Hara adında bir dedektif var. Beni enseleyenlerden biri. Yalnız kaldığını biliyor şimdi ve baskı yapıyormuş. Ne dediğimi anladınız, değil mi?»

Luciano uzun bir zaman çocuğu süzdükten sonra başını salladı.

«Pekâlâ dedektif O'Hara, sekizinci bölge. İş tamam.»

Tekrar kitabına döndü

«Belki bir gün size bir iyiliğim dokunur, Mr. Luciano,» dedi çocuk.

«Belki o da olur, evlat,» dedi Franco. «Haydi şimdi git burdan.»

Çocuk arkasını dönerken Luciano sordu.

«İlk soygunun olduğu doğru mu?»

«Evet, Mr. Luciano.»

«Avukatın ancak bir ile üç yıla mı kurtarabildi seni? Cezanı tecil bile ettirebilirdi.»

«Gerçek bir avukatım yoktu ki. Mahkemenin atadığı biri. Yalnızca bir kez konuştum onunla. Suçu kabul edip merhametlerine sığınmam gerektiğini söyledi. Bilmiyordum ki...»

«Pekâlâ,» diyerek elini kaldırdı Luciano.

«Çarşamba günü kendi avukatım gelince onunla görüşürüm. Belki bir şeyler yapabilir.»

Walton uzaklaşınca Franco konuştu. «Biraz daha böyle giderse, her sabah merdivenlerin altında sıraya girmeye başlayacaklar.»

O'Toole adındaki yaşlı İrlandalı gardiyan yaklaştı. Yenilgiyi kabul etmişlerin acı ifadesi vardı hep yüzünde, ama Luciano'ya gülümsemeyi ihmal etmezdi.

«Müdür sizi odasında görmek istiyor, Mr. Luciano.»

«Şimdi mi?»

«Bana öyle dedi.»

Luciano elinde kitabıyla ayağa kalktı ve Franco'ya döndü. «Görüşürüz, Johnny.»

O'Toole'un ardından avluda ilerlerken gardiyan, «Giriş holüne cila yapıyorlar,» diye açıkladı. «Onun için ana kapıdan giremeyeceğiz. Duşlardan geçip arka merdivenlerden çıkacağız.»

Alnı terden sıırıslıkladı ve duşların kapısını açarken eli titriyordu.

Luciano tatlı bir gülüşle kuşkularını belirtmeden sordu. «Seni rahatsız eden bir şey mi var, O'Toole?»

Gardiyan sert bir itişle onu içeri soktu ve kapıyı örttü. Avlunun öbür ucundan onları izleyen Franco geç kalmıştı. OToole elinde copuyla arkasını dönüp kapıya yaslandı.

f

Walton duş kabininden çıktı. Ne yüzünde bir ifade, ne de kara gözlerinde bir ışık vardı.

«Öykünün yalan olduğunu biliyordum. Özel olarak mı gönderdiler seni buraya?»

«Bildiniz.» Walton'ın elinde fildişi bir Meryem Ana heykelciği vardı. Ayaklarına bastırınca, iki kenarı jilet keskinliğinde on beş santimlik bıçak ortaya çıktı. «Kişisel bir şeyim yok, Mr. Luciano. Benimki yalnızca görev.»

«Kim gönderdi seni?»

«Fiorelli, Selamlarını yolladı...ve şeyinizi kesip ağzınıza tıkmam için kesin emir verdi. Sicilyalı olduğunuzdan bunun ne anlama geldiğini anlayacağınızı söyledi.»

«Oh evet, anlıyorum,» dedi Luciano ve Walton'ın sol dizine bir tekme savurdu.

Kemiği kırıldığı anda genç çocuk acıyla bağırdı. Luciano sağ bileğini tutup acımasızca bükünce bıçak elinden fırladı.

«Birini keseceğin zaman, hiç konuşmadan görevini bitir, evlat.»

Kolunu arkaya büküp sımsıkı yakaladı ve kasları yırtılan Walton'ın çığlıklarına aldırmadan en yakın duş kabininin duvarına çarptı. Çocuk yere inerken fayansların üzerinde kıpkırmızı kan izleri bırakmıştı.

Eğilip yerden bıçağı alıp inceledi. Meryem Ana yirmi santim uzunlugundaydı ve üzerindeki ince işçilik eski ustalardan birinin elinden çıktığını belirtiyordu. Bıçağı kapayıp kemerinin arasına yerleştirdi ve kitabını eline aldı.

«Elveda evlat,» dedi usulca ve kapıyı açıp dışarı çıktı.

OToole şaşkın bir bakışla dönüp yüzüne baktı. Franco onu dirsekleyip geçti.

«İyi misiniz, Mr. Luciano?»

«Evet iyiyim, ama sanırım Walton denilen çocuk duşta ayağı kayıp düşmüş. Doktora görünse iyi olacak.»

Franco ağzını açmadan içeri girince, Luciano ihtiyar gardiyana döndü.

«Herhalde hemen gitsem iyi olur, yoksa müdür bey başıma bir şey geldiğini sanıp merak eder. Beni çağırdığını söylemiştin, değil mi?»

OToole kuruyan dudaklarını yaladı. «Oh elbette, Mr. Luciano,» dedi zayıf bir sesle. «Hemen gidelim.»

Luciano gülümseyerek uzaklaşırken Franco dışarı çıkıp bir sigara yaktı.

«Hey OToole,» dedi usulca yüzünde çirkin bir gülüşle. «Sana ne kadar verdiklerini bilmiyorum ama hayatının en büyük hatasını işlemiş olduğunu sanıyorum.»

f

Her zamanki üniformasının yerine koyu mavi bir takım elbise giyen Harry Carter, hapishane müdürünün odasında durmuş, pencereden dışarısını seyrediyordu.

«Kendisine Lucky denmesinden hoşlanmaz. 1929'da rakip çetenin adamları onu yakalayıp Staten Island'da ıssız bir ormana götürüp başparmaklarından asarak işkence yapmışlar ve öldüğüne inanıp çekip gitmişler. Bu olaydan sonra Lucky^(*) lakabı takılmış adamları tarafından,» diye anlatıyordu müdür.

(*) *Lucky : Şanslı.*

«Onlara bunu nasıl ödettiğini merak ediyorum,» dedi Carter.

«Tahmin edebilirim.» Müdür masasına geçip bir dosya açtı.

«Charles Luciano: 24 Kasım 1897'de Palermo yakınında Lercara Friddi kasabasında doğmuş ve Salvatore Lucania adı verilmiş. 1907'de ailesiyle birlikte New York'a gelmiş. Tüm ailesinin dürüst kişiler olduğunu eklemek isterim bu arada. Mafya'nın nasıl çalıştığını bilir misiniz. Albay Carter?»

«Yalnızca Sicilyalıları.»

«New York'da da durum aynıdır. Küçük yaşta işe başlarlar. İlk önce **picciotti** adı verilen küçükler, deneyim kazanırlar ve **sicario** denen profesyonel katil sınıfına yükselirler.»

«Biliyorum,» dedi Carter. «Sicilya'da **lupara** dedikleri namlusu kısaltılmış tüfekleri tercih ederler bu iş için. Vurmak için çok yaklaşmak zorunda kalırsınız ama zaten önemli olan da budur.»

«Luciano'nun yirmi kişiyi öldürdüğünü ve on kişiyi daha öldürmek için hazırlıklar yaptığını söylerler.»

«Şimdiki gücü nedir? Yani şimdi burada değil mi? Her gece hücresinin kapısını üstüne kilitliyorsunuz.»

«İçerde ya da dışarda olması hiç farketmez. Mafya'nın en etkili gücüdür. İçki yasağı

zamanında kaçakçılıkla bu yere yükselmiş. Onu diğerlerinden farklı kılan beynidir. Son derece zeki bir adamdır ve örgütlenme yeteneği korkunçtur. Yasak sona erince para getirecek tüm işlere el atmış. Hatta birkaç tanesini de kendisi icat etmiş. 1936'da o zamanlar yargıç olan Vali Dewey, onu fahişeliği teşvik etmekle suçlayıp mahkemeye getirmiş ve içeri attırmış.»

«Garip,» dedi Carter. «Bu işe bulaşacağını hiç sanmam.»

Müdür gülümsedi. «Çoğu kimse bunu iddia ediyor ama benden bir yorum beklemeyin. Eyaletin kararı bu. Ama bildiğim bir şey var. Her an hiç beklenmedik işler yapabilir. 1941'de Pearl Harbour baskınından bir süre sonra Dannemora'daymış. Noel yaklaşıyordu ama herkes başka konularla ilgilendiğinden, kimsenin aklına tutuklulara hediye almak gelmemiş. Luciano'nun bir tek sözüyle New York'tan üç kamyon dolusu hediye paketi geldi Noel günü.»

Kapı vurulunca müdür, «Girin» diye seslendi ve Luciano içeri girdi.

Carter'a bir göz atıp müdüre döndü. «Beni çağırtmışsın.»

Müdür ayağa kalktı. «Bu bey Albay Carter'dır. Hükümetin izniyle seninle görüşecek. Ulusal önemi olan konularda konuşacağınız için sizi yalnız bırakacağım.»

Müdür dışarı çıkınca Carter gümüş tabakasını uzattı. «Sigara alır mısınız, Mr. Luciano?»

«Hey... sen İngilizsin.»

Carter sigarasını yakınca, Luciano pencerenin yanına oturdu. «Burada ne işin var ki?»

«Sanırım son aylarda bazı ziyaretçileriniz olmuş» dedi Carter.

«Donanma haberalmasından. Sizinle Sicilya çıkarmasını görüşmüşler.»

«Tanrı aşkına, yeter artık. Bak, onlara bildiğim her şeyi anlattım. Gerekli tüm isimleri verdim.»

«Biliyorum,» dedi Carter. «Cammarata'daki tüm köylere üzerinde L harfi bulunan bayraklar atacaklarmış. Sizin fikriniz miydi?»

Luciano pencereye yaklaşp avluya baktı.

«Elinde bir koz varsa, oyna.»

«Bunun yeterli olacağını sanmıyorum.»

«Sanmıyorsun ha!» diye güldü Luciano. «Ayrıca senin gibi bir İngilizin bununla ne ilgisi var?»

Carter Sicilya aksanıyla yanıtladı. «Evet, Cammarata'da hâlâ büyük Luciano'dan söz ediyorlar. Kurtarıcı Salvatore. Ama köylerine biri bir bayrak attığı için tüfeklerle Nazi tanklarına karşı koymaya gelince... bunu yapacaklarına inanmıyorum.»

Luciano dikkat kesilerek kaşlarını çattı.

«Nasıl olur da tam bir Sicilyalı gibi konuşabiliyorsun?»

«Savaştan önce üniversitede profesördüm.

Eski tarih, arkeoloji gibi konularda uzman. Sicilya'daki kazılarda uzun zaman kaldım.»

«Kazılar mı?»

«Taprağı kazıp eski eserleri ortaya çıkarırdık.»

«Yani gerçek bir subay değilsin ha? Bir süre için öyle mi? Bir profesör demek? Şimdi sana saygı duyarım işte.» Tanrı'nın Kenti'ni uzattı. «Bunu okudun mu?»

«St. Augustine mi? Evet. Sen de çok okursun, değil mi?»

Luciano başını salladı. «Nelerden sözettiğini iyi biliyor. Hem Tanrı var, hem de Şeytan. Ama bu günlerde Tanrı azınlıkta kalmış gibi.»

«Anlıyorum,» dedi Carter. «Yani krallığını cehennemde ilan etmeye hazırlanıyorsun?»

«Bu da bir görüş. Milton da iyidir. Onun kitaplarını da okudum.»

«Biliyor musun, Mr. Luciano, ikiniz de benim çok ilgimi çekiyorsunuz.»

«İkimiz mi?»

«Bir numaralı Luciano tam bir ganster. Konuşurken fiilleri kullanmıyor ve sanki James Cagney için yazılmış bir senaryoya göre oynuyor.»

«İltifat ediyorsun.» Gülümsüyordu Luciano. «Büyük küçük adam.»

«Ve sonra iki numaralı Luciano var. Augustine ve Milton'ı okuyor, güzel konuşuyor ve bir beyefendi gibi davranıyor...»

«İyi bir aktör seyircisine göre rolünü değiştirir.» Omuzlarını silkti Luciano. «Siz bugün hangi rolü oynuyorsunuz, profesör?»

Carter güldü. «Bir puan aldınız. Hayran olunacak bir adamsınız.»

«Siz de kişilikleri çok iyi saptıyorsunuz. Söyleyin bana, Tom Dewey burada olduğunuzu biliyor mu? Yargıçlık yaptığı zamanlar beni içeri tıkmak için her yola başvurmuştu. Bir de şimdi bakın ona. New York eyalet valisi. Bundan sonra Beyaz Saray'a geçecek sanırım.»

«Dewey'in haksızlık ettiğini mi düşünüyorsun?»

«Hak nedir? Haksızlık nedir? Yalnızca ya şam vardır. Bir çocuk çarpık bacakla ya da yarım akılla doğar. Hak mı bu?» Yerinden kalkıp pencereye yaklaştı. «Bak profesör, ne düşündü gün beni ilgilendirmez ama olayın aslı başka. Çetelerin reisiydim. Kızlardan başka her şeyle ilgiliydim. Tom Dewey beni içeri tıkmak için her yolu denedi ama

başaramadı. Sonunda dokuz kişiyle birlikte beni de mahkemeye çıkardı. Bazılarının fahişelikle ilgisi vardı ve davanın sonunda jüri aramızda hiçbir fark göremedi. Buna tanışıklıktan doğan suç diyorlar.»

«Güzel bir deyim.»

Luciano dönüp yüzüne baktı. «Kızlara ihtiyacım olunca Polly Adler'a telefon ederdim, New York'taki en güzel ev onundur.»

«Bir sigara daha?» Carter gümüş tabakasını uzattı.

«Pekâlâ. Evet, benden ne istiyorsun?»

Carter müdürün koltuğuna oturdu. «Çıkarma başlayınca. General Patton'ın ordusu Palermo'ya varmak için Sicilya'nın en berbat dağlarını aşmak zorunda kalacak. Eğer Cammarata'daki İtalyan ordusunun ateş etmeden teslim olması için halkı ayaklandırmaya Mafya ikna edilebilirse, on binlerce Amerikalının yaşamı kurtulacak. Eğer olmazsa...»

«Bakın benden istenen her şeyi yaptım.»

«Biliyorum ama dediğim gibi yeterli olduğunu sanmıyorum. Birkaç hafta önce Sicilya'daydım ve durumu biliyorum. Bizim istediğimizi başarabilecek bir tek kişi var: Antonio Luca. Ve hiç kimseyi görmek için saklandığı yerden çıkmıyor.»

Luciano'nun gülüşü donmuştu. «Don Antonio mu? Onu tanıyor musunuz?»

«Şahsen değil. Sen tanıyor musun?»

«Elbette,» diyerek başını salladı. «Hâlâ buraya haberler gelir. Napoli'deki hapishaneden kurtulup Sicilya'ya döndüğünü duydum. Ama vaktinizi boşa harcıyorsunuz. Amerikalılardan nefret eder. İçki yasağı döneminde kardeşi elektrikli sandalyede can vermişti.»

«O olayı biliyorum ama kızının özel bir durumu yok muydu?»

«Haklısın. Birinci Dünya Savaşında Sophia Roma'da okulda olması gerekirken Kızıl Haç'a katıldı ve Vaughan adında İtalya cephesinde çarpışan bir İngiliz piyade teğmenine âşık olup evlendi. Adam savaşın son ayında ölünce Sophia babasının yanına döndü Ertesi yıl Maria adını verdiği bir kızı oldu. Küçük kız Don Antonio'nun yaşam kaynağıydı.»

«Sonra ne oldu?»

«Temmuz 1936'da kız herhalde on yedi yaşlarındaydı. Beraberce alışverişe gitmek için Sophia babasının Ferrari'sini aldı ve marşa bastığı anda araba havaya uçtu. Sanırım, birileri Don Antonio'nun peşindeydi.»

«Tabii Sophia öldü...»

«Evet. Maria uzun bir süre hastanede kaldı ve bir gün çekip gitti. Sanırım, onca zaman sırtüstü yatınca biraz düşünecek vakti olmuştur.»

«Eğer büyükbabası böyle bir insan olmasaydı, bu tür olaylarla karşılaşmayacaktı...» dedi Carter. «Bir daha hiç ortaya çıkmadı mı?»

«Bir kez Londra'dan mektup yazıp iyi olduğunu ve onu bir daha asla görmek istemediğini bildirdi. Babasından dolayı İngiliz vatandaşı olmuş. Don Antonio peşine adamlar saldı ama onu bulamadılar. Ve ihtiyar günden güne içine kapanmaya başladı.»

«Seninle görüşür mü?»

«Benimle mi?» Luciano'nun kaşları çatıldı.

«Anlıyamadım.»

«Eğer Sicilya'da olsaydın. Orada olduğunu bilseydi, seninle görüşür müydü?»

Şaşkınlığı yüzünden rahatça okunabiliyordu. «Çıldırılmış olmalısınız.»

«Haklısın,» dedi Carter. «Nelerden vazgeçmen gerekecek? Her gün avluda yirmi tur koşuyorsun. Otuzla elli yıl yemiştin, değil mi? Sanırım, 1956'da affedilmek için başvurabilirsin, ama yerinde olsam pek güvenmem.»

«Boşversene,» dedi Luciano. «Aslında burada olmamam gerekirdi ya.»

«Belki de bu bir çıkış yolu olabilir.»

«Canın cehenneme!»

Carter bir süre ona bakarak oturdu ve yerinden kalkıp müdürün bir sekreterle konuştuğu yan odaya geçti. Cebinden bir kart çıkarıp uzattı.

«Şu numarayı arayabilir misiniz? Öncelik tanınır. Parola Akrep. Hemen bağlarlar sizi.»

Kartı okuyunca müdürün gözleri büyüdü ve hafifçe ıslık çaldı. «Derhal efendim.»

Carter pencereden dışarı bakıp öksürerek sigarasını içiyordu. Luciano'nun tutumuna karşın, son derece önemli bir işin başlangıcında olduğunu sezmişti. Müdür seslenince telefona yaklaştı.

«Sen misin Carter?» dedi telefonun öbür ucundaki ses. «Nasıl gidiyor?»

«Bazı sorunlar var, Başkanım,» dedi Carter ve açıkladı.

f

Kapı açılıp müdürle Carter içeri girerken, Luciano pencerenin önünde durmuş avluyu seyrediyordu.

«Artık gidebilir miyim?»

Müdür koltuğuna oturdu. «Korkarım hayır, Mr. Luciano. Albay Carter'ın arabası bekliyor. Gözetimi altında Washington'a gideceksiniz.»

«Gidecek miyim?» diye bağırdı Luciano.

«Niçin?»

«Sağlığınız için diyebiliriz,» dedi müdür.

«Ülkenin en iyi dâhiliye klinikleri Washington'da. Uzun bir süredir öksürüğünüz bizi endişelendiriyordu.»

Luciano, Carter'a döndü. «Daha iyisini yapabilirdiniz, profesör.»

«Yapacağım, Mr. Luciano. Bana güvenebilirsiniz.»

f

Packard araba Constitution Bulvarını geçip Beyaz Saray'a yaklaşırken saat epey ilerlemişti. Carter'ın yanında, arka koltukta oturan Luciano pencereyi açıp kentin ışıklarına baktı.

«Duyduğuma göre, son günlerde bu kentte boş bir oda bulmak olanaksızmış. Doğru mu?»

«Gerekli kişileri tanırsa insan, bulmak zor değil.»

Packard Beyaz Saray'a yaklaşıp yolcularını Batı Bodrum kapısında indirdi. Carter izin kâğıdını nöbetçi gizli servis ajanlarına gösterdi.

Luciano, Greet Meadow Cezaevinin tutuklular deposundan seçtiği gri tüvid takımın üzerine bir trençkot ve koyu renk fötr şapka giymişti. Sigarası ağzının kenarında, orada dururken, olup bitenlerden zevk alıyormuş gibi bir hali vardı.

«Bunlar gerçek mi, profesör? Yani beni kandırmıyorsun, değil mi?» diye sordu beklerken.

«Kayır, Mr. Luciano. Hepsi gerçek.»

Çakı gibi bir deniz teğmeni yanlarına yaklaştı.

«Albay Carter? Bu taraftan lütfen. Başkan hemen sizi kabul edecek.»

f

Oval Salonda yalnızca çalışma masasının üzerindeki lamba yandığı için ortalık loştu. Başkan Roosevelt tekerlekli iskemlesiyie masanın arkasında oturmuş çalışıyordu. Her zamanki gibi uzun ağızlığına takılmış bir sigara dudaklarının arasında daydı.

Başını kaldırıp gülümsedi. «Albay Carter, nasılsın?»

«İyiyim, efendim.»

Başkan başıyla genç teğmene işaret etti .

«Gerekirse seni çağırırım.»

Kapı usulca kapandı ve sessizlikte başkan ağızlığına bir sigara daha yerleştirdi. Dikkatle yaktı ve Luciano'ya baktı.

«Demek Luciano sensin?»

«Bana öyle derler.»

«Albay Carter'ın dediğine göre, başına dert açıyormuşsun.»

«Görüşe göre değişir efendim,» dedi Luciano. «Geçen yıl hücremde otururken sizinkiler geldi ve **Normandie** yandıktan sonra limanlardaki Nazi sabotajcılar için bir şeyler yapmamı istediler. Ben de işleri sendikalarla ayarladım. Yine geçen ay gelip Sicilya için yardım istediler. Yine elimden geleni yaptım. Ve ne için? Bu işin sonunda çekeceğim otuz yıldan başka ne var benim için? Ve karşıma bu adam çıkıyor, kendisiyle Sicilya'ya gidip tehlikeye atılmamı istiyor. Siz de onun başına dert açtığımı söylüyorsunuz».

Başkan arkasına yaslanıp alçak sesle yanıtladı.

«Ben yapacağımı söyleyeyim sana, Luciano. Tekrar bir Amerikalı olma fırsatını tanıyacağım sana.»

«Burdaki profesörle birlikte Sicilya'ya gidersem mi?» diye sordu Luciano. «Niçin gideyim? Ne çıkarım var?»

«Nazilerin eline düşersen beynine bir kurşun yersin,» dedi Başkan.

«Ya ellerine düşmezsem? Yani eğer bu çılgın tasarı gerçekleşirse ne olacak?»

«Sanırım Sicilya dağlarına çekilip yaşamının sonuna dek bir kaçak olarak kalabilirsin. Ya da istersen hücrene dönersin. Eminim jüri yaptıklarından etkilenecektir.»

«Bunu garanti etmeye yanaşmazsınız, değil mi?»

«Artık gidebilirsin. Yapacak çok işim var,» dedi Roosevelt.

Luciano bir süre durup ona baktı, sonra bakışlarını Carter'a çevirip tipik bir İtalyan gibi kollarını açıp arkasını döndü.

«Yapabileceğim başka bir şey var mı, Carter?» diye sordu Başkan.

Carter cüzdanından katlı bir kâğıt çıkarıp uzattı.

«Eğer sizin haberalmacılar bu kişiyi benim için bulabilirlerse çok memnun olurum.»

«İlgilenirim.»

«Teşekkürler, efendim.»

Carter dönüp Luciano'nun ardından çıktı.

Deniz teğmeni, «Bir dakikalık işim var, albayım,» diyerek Oval Salona girdi.

Luciano'nun tekrar gülümsemeye başladığını gören Carter sordu. «Eee? Ne diyorsun?»

«Ne gibi? Bana pek bir seçenek bıraktı sayılmaz, değil mi? İhtiyar için ancak şunu söyleyebilirim. Cesur bir moruk.»

«Daha önce de söylenmişti bu.»

«Ama hiçbir şeye söz vermedi.»

«Yazılı olarak değil. Ama eğer Franklin Delona Roosevelt'e güvenemezsen, kime güveneceksin?»

«Pekâlâ. İsteddiğini elde etti . Şimdi ne olacak?»

«Gece yarısı yola çıkacağız. İlk durak İskoçya. Oradan doğruca Cezayir'e geçeceğiz.»

«Yani beş saatimiz var.»

«Dert değil,» dedi Carter. «Bir otel odası ayırttım.»

Deniz teğmeni yanlarına geldi ve koridorlardan geçip Batı Bodrum çıkışına vardılar.

«Evet, buna inanırım, profesör,» dedi Luciano. «Senin gibi etkili bir kişinin her şeyine inanırım.»

f

Uçan Kale Atlantik'in üzerinde yükselirken, New England kıyıları silikleşmeye başlamıştı. Carter uyku tulumunun içinde kendine rahat bir yatış şekli ararken, yanında uzanan Luciano'nun da aynı derdi paylaştığını hissetmişti.

«Emin olduğum bir nokta var. Bu nesneleri insan taşımak için yapmamışlar.»

Carter cebinden bir zarf çıkarıp uzattı. «Artık ismin Frank Orsini. Stratejik Hizmetler Bürosunda yüzbaşı rütbesiyle görevlisin. İhtiyacın olacak her türlü bilgi bu zarfın içinde.»

«Haziranda Noel'i kutluyoruz sanki,» diyen Luciano cebinden Meryem Anayı çıkarıp zarfı açtı.

«Bu nesne hangi cehennemden geldi?»

«Giysilerle birlikte Great Meadow'dan,» diyerek gülümsedi Luciano. «Hemen hemen her şeye orada sahip olabilirsin, profesör. Bir dosttan ayrılış armağanı diyebiliriz.»

Telsizci çavuş yanlarına gelip çömeldi.

«Tam yola çıkarken bu geldi, albayım. Şifreli değil. Herhalde bir anlamı vardı.»

Carter yazıya bakarak gülümsedi. «Çok iyi anlıyorum, çavuş.»

Çavuş uzaklaşınca Luciano atıldı. «Memnun olmuşa benziyorsun.»

«Haklısın. Bu savaşın ilginç noktalarından biri İngilizlerin Almanlardan daha düzgün kayıtlara sahip olmaları. Bütün erkek, kadın ve çocukların bir ulusal kimlik kartı var. Başkan'a verdiğim kâğıt parçasını anımsıyor musun? Londra'daki gizli servisin Maria Vaughan'ın adresini bulmalarını rica etmiştim. Pek uzun sürmemiş.»

Yazılanları okuyan Luciano'nun gözleri büyüdü. «Rahibe Maria Vaughan. Merhamet Kardeşleri Manastırı Liverpool. Aman güzel Tanrım.»

«Dikkat et,» dedi Carter. «Neredeyse haç çıkaracaktın.»

«Merhamet Kardeşleri. Bunu da yeni duyuyorum.»

«Hemşireler.»

«Liverpool liman kenti değil mi?»

«Evet, İngiltere'nin kuzey batı sahilinde,» dedi Carter.

«Gidip onu görecek misin?»

«Olabilir.»

«Her şey istediğin gibi geliyor,» dedi Luciano. «Bahse girerim, iyi bir satranççısıdır. Ama hiç duygusal değilsin. Hiç âşık oldun mu profesör? Yani gerçekten âşık oldun mu?»

«Evet elbette.»

«Ne zaman?»

«Bin yıl kadar önce... on altı yaşındayken. Tatil için gittiğimiz Norfolk'ta bir çiftçinin kızına. Pamuklu giysileriyle kumların üzerinde koşarken görüyorum hâlâ onu.»

«Ne oldu?»

«Savaştan sonraki salgın hastalık sırasında öldü. Ben de okuldan kaçıp piyadeye yazıldım. Yapılacak en romantik hareket buydu bence.»

«Anlıyorum,» dedi Luciano. Artık gülmüyordu.

«1918'de 752 kişiyle ilerlemeye başladık ve üç ay içinde yetmiş üç kişi kaldık. Ben ölemedim ama o hastalıktan öldü.»

«Ve hiç evlenmedin?»

«1923'de uzak akrabam Olive ile evlendim.»

«Onu seviyor muydun?»

«Çocukluk arkadaşımı ve beni seviyordu.»

«Çocuğunuz var mı?»

«Hayır, çok erken düşük yaptı.»

«İnince onu göreceğ misin?»

Carter başını salladı. «Olanaksız. Otuz sekizde kanserden öldü.»

«Ve savaş tam zamanında patladı,» diyerek başını salladı Luciano.

Carter boş gözlerle baktı ona. «Böyle mi düşünüyorsun?»

«Sen düşünmüyor musun?» Luciano şapkasını gözlerine kadar indirip kollarını kavuşturdu ve uykuya daldı.

G

Ertesi gece **JU 88** öncü uçakları Liverpool limanına ilk bombalarını attıkları zaman bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Rahibe Maria Vaughan gerçi saat yedide görevinden ayrılacaktı, fakat deneyimli hemşire kıtlığı çekildi ği için son anda Profesör Tankerley'ye otopsi yaparken yardım etmesi istenmişti. Genç kızın pek sevdiği bir iş değildi otopsi asistanlığı, ama hemen üzerine temiz bir önlük geçirip ameliyathaneye girdi.

Yirmi üç yaşında, ince yapılı, ciddi yüzlü bir kızdı. Sıradan bir yüzü vardı ama her nedense herkesin dikkatini çekerti.

Tankerley eldivenlerini giyerken sabırsızlıkla konuştı. «Biraz çabuk ol , hemşire, bir saat sonra koğuşları dolaşacağım.»

Emekliliği geceli üç yıl olmuştu ama savaştan dolayı işini sürdürüyordu yaşlı profesör. Tanrı tanımazlığı herkesçe bilinirdi ve rahibelere pek tahammüllü değildi.

Ameliyat masasının yanındaki tekerlekli masaya aletler sıralanmıştı. Rahibe Maria cesedin üstündeki örtüyü kaldırıp katladı. Orta yaşlı, atletik yapılı bir adamdı masada yatan. Kapalı gözleri ve yüz ifadesi huzur içinde olduğunu belirtiyordu.

«Eleman azlığından dolayı bir stenograf yok şimdi. Raporumu daha sonra belleğimden yazmak zorundayım,» dedi Tankerley. «Saat beş buçukta Lime Sokağındaki otobüs durağının yanında kaldırımın üzerinde bulunmuş. Elli yaşlarında, fiziksel kondisyonu iyi, harici yarası yok. Yani saldırı kurbanı değil. Senin teşhisin nedir, rahibe?»

«Kalp olabilir mi?»

«Evet, ben de bu kanıdayım. Yaş dahil her şey buna uygun. Doğruca kalbi açacağım.»

Tankerley elini uzattı ve Maria'nın verdiği neşterle boğazdan göbeğe dek tek bir hareketle yardı. Canlı bir hastadan çok farklıydı karşısındaki. Profesör büyük bir makasla kaburgaları kırarken Maria güçlükle yutkunuyordu.

«Çiğ et, rahibe,» dedi profesör. Her zamanki gibi onu taciz etmekten alıkoyamamıştı kendini. «Ömrünün sonunda herkes bu hale gelir. Şimdi senin Tanrının nerede?»

Maria küçük neşteri uzattı. «Harika bir yaratılış. Tümüyle işe yarar. Bir insanın yapamayacağı hiçbir şey yok. Doğru değil mi?»

«Yalnızca sonsuza dek yaşamasını öğrenmek dışında.»

«Sizce insan musalla taşında kalan bir beden mi yalnızca? Hazreti İsa haç üzerinde ölmüş bir insandı ama iki bin yıl sonra, milyonlarca kişiye görünüyor.»

Tankerley başını kaldırıp isteksizce gülümsedi. «Kelimeleri istediğin yöne çekmeyi çok iyi biliyorsun.»

Aynı anda ilk bombalar limana inerken yakınlarda büyük bir patlama oldu. Bütün bina sallandı ve kırılan cam sesleri kulaklarına geldi.

Bir an için ışıklar kısıldı ve uzaklardan korku dolu bir kadın çığlığı duyuldu.

«Zamanını iyi seçiyorlar doğrusu,» dedi

Tankerley. «Haydi yürü, rahibe. Acil serviste sana ihtiyaçları vardır. Bunu kendi başıma bitiririm.»

Maria kapıya yaklaştığı anda bir bomba daha patladı. Bina sallanınca masanın üzerindeki çelik aletler tıkırdadı. Genç kız kapıyı açıp hızla dışarı çıkarken, Tankerley aletlerine uzanıyordu.

f

Acilde korkunç bir telaş vardı. Herkes oradan oraya koşup duruyor, uzaklardan yanık kokusu geliyordu. Bombaların sesi kesilmişti ve itfaiyelerin düdüğü duyuluyordu.

Maria yarım saat önce limandan getirilen genç bir denizcinin sol bacağına yirmi beş dikiş atmakla meşguldü büyük bir sabırla. Denizci dudaklarının arasında sönük bir sigarayla dikkatle onu izliyordu.

«Çok iyi bir iş yaptınız, hemşire. Cesur bir çocuk olduğum için beni öpmeyecek misiniz?»

«Hizmetlerimize dâhil değil.»

«Ne kadar kötü. Yani senin kadar güzel bir kız. Çok güç bir iş olmalı.»

Tankerley odaya girdi ve çakmağını çıkarıp denizcinin sigarasını yaktı.

«Haydi sigaranı yak da çeneni kapa.» Eğilip bacağını inceledi. «Fevkalade, rahibe. Gidebilirsin. Ben bitiririm.»

Maria perdenin arasından çıkıp önlüğünün arkasındaki bağcıkları çözmeye başladı. Tankerley yanında belirdi ve ona yardım etti . Öfkelendiğini sezmişti genç kız.

«Genç domuz,» diye homurdanıyordu yaşlı profesör.

Maria dönüp başını salladı.

«Anlamıyor yalnızca. Bazı insanlar başkalarının da kendileri gibi olmalarını isterler. Ayrıca haklı da. Çok zor olabilir. St. Chrysostom kilise bekâretini bir bakıma haça gerilmeye benzetmiş.»

«Gerçekten öyle mi?»

«Pek sayılmaz, hocam. Ve kazandıklarımızın karşılığında büyük bir özveri değil.»

Tankerley yüzünü buruşturarak Maria'yı iteledi.

«Haydi git burdan. Beni baştan çıkarmadan önce buradan uzaklaş.»

Maria belki de ilk kez denileni severek yapıyordu. Tartışamayacak, kadar yorgun hissetmişti kendini.

f

Merhamet Kardeşliğinin Huby Sokağındaki manastırı bir zamanlar ilkokul öğretmenini yetiştirmek için inşa edilmiş, yüksek duvarlar ardına gizli, büyük kırmızı tuğla bir binaydı. Öğretmenler buradan ayrılalı çok olmuştu ve Merhamet Kardeşleri büyük bir ipoteğin altına girip burayı almışlardı ve yirmi yıldır kentteki tüm işlerini burada hallediyorlardı.

Küçük kilisenin soğuk ve nemli olmasına şaşmamak gerekirdi. Yakıt karneye bağlandığından buraları ısıtmak olanaksızdı. Mum ışığı ve karanlığın oynadığı gölgelerle dolu bir yerdi.

Maria Vaughan mihrap korkuluğunda dizçöküp Meryem Anaya bir mum yaktı ve kısa bir duadan sonra kalkıp kovaıyla yer bezini alarak sıraların arasını temizlemeye başladı. Yorgunluğuna karşın bu işi severek yapıyordu. Düşünecek zamanı bulduğu için memnun bile sayılabilirdi.

Üst balkonda manastırın Başrahibesi Katherine Markham, Harry Carter ve Luciano sessizce onu izliyorlardı.

«Bütün gün hastanede çalıştığınızı söylemiştiniz sanırım,» dedi Carter.

«Evet öyle. Ameliyat hemşiresidir.»

«Öyleyse bu iş ne?»

«Günleri ne denli yorucu geçerse geçsin, herkesin akşamları yapacağı birtakım işleri vardır. İş ne kadar basit olursa olsun, albayım, bir bakıma bizleri bağlayan sevginin simgesidir. Aşağıya inelim de sizleri tanıştırayım.»

Başrahibe merdivenlere yaklaşırken Luciano sırtarak fısıldadı.

«Aptalca bir soru sorunca neler öğrendiniz, profesör, değil mi?»

Ayak seslerini duyan Maria yer bezini bırakıp başını kaldırdı. Başrahibe Katherine gülümsedi.

«Ziyaretçilerin var, Maria. Bu bey Albay Carter ve bu bey de Mr. Orsini »

Maria gözlerini ayırmadan Luciano'ya bakıyordu. Gülümseyerek Sicilya aksanıyla konuştu Luciano.

«Merhaba güzelim. Uzun zamandır görüşemedik.»

Başrahibe Katherine yavaşça elinden yer bezini aldı.

«İşini ben bitiririm. Sen beyleri benim büroma götür.»

Maria bir kez daha Luciano'ya baktı ve arkasını dönüp yürüdü. Başrahibe Katherine arkalarından seslendi.

«Kulübeyi misafirhane olarak kullanıyoruz, albayım. İsterseniz geceyi bizimle geçirebilirsiniz.»

Yer bezini kovaya soktu ve adamlar dışarı çıkarken yeri silmeye başladı.

f

Büro ufak ve karmakarışık. Bir dosya dolabıyla çalışma masası zar zor sığmıştı. Carter ile Maria masanın yanında birbirlerine bakarlarken, Luciano kapıya yaslanmış sigarasını içiyordu.

«İşte böyle,» dedi Carter. «Aslında çok basit. Yalnızca evet ya da hayır diyeceksiniz. Mr. Orsini ile ben...»

«Bu yalana gerek yok, albayım,» dedi Maria sakin bir sesle. «Mr. Luciano'yu tanıyorum. Anımsamak istemediğim geçmişimin bir parçasıdır. Ve bu geçmiş artık yaşamımı etkilemiyor.»

«Bir bacağını ya da kolunu kessen, aynı insan olabilir misin?» diye atıldı Luciano Sicilya diliyle.

Maria aynı dilde yanıtladı. «İyi bir çiftçi bir ağacı kurtarmak için çürümüş olan dalını keser, Mr. Luciano.»

Carter sabırlı bir sesle konuşmaya başladı.

«Binlerce kişinin yaşamını kurtarmak için büyükbabanızı ortaya çıkıp bize katılması için ikna etmemiz gerek. Belki de bunu başarabilecek tek kişi sizsiniz.»

«Vaktinizi boşa harcıyorsunuz, albayım, yıllardır büyükbabamla görüşmedim. Bu

olayın benimle bir ilgisi yok üstelik. Ve şimdi izninizle gidiyorum, biraz işim var.»

Luciano'nun yanından geçip dışarı çıktı.

Carter telefonu açıp santrale Baker Sokağındaki Öze! Harekât Dairesinin numarasını verdi.

«Ne olacak şimdi?» dedi Luciano.

«Gidecek.»

«Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?»

«Gitmezse, ölecek binlerce insanı düşünecektir. Çok iyi bir kız aslında. Bunu anlayamadın mı?»

Telefon çalınca almacı kaldırdı. «Bana Kontrol İkiyi verin. Şifre Akrep. Ben Carter.»

Bir sigaraya uzandı ve Luciano çakrnağıyla. yaktı.

«Merhaba Jack, ben Carter. Evet her şey yolunda. Güvenli bir eve ihtiyacım var. Manchester yakınlarında. Birkaç gün için. Bransby Abbey hâlâ listede mi?»

«Hey bi dakika,» diye atıldı Luciano.

Carter aldırış etmedi. «Yardımcı olarak iki kişi isterim. Her zamanki yeteneklere ek olarak iyi İtalyanca bilmeleri şart... ve kırk sekiz saat içinde istiyorum onları. Maison Blanche'daki 138.Bölüğe ve Bellona'daki dostlarımıza mesaj gönderin. Yedi, on gün içinde bizi indirmeye hazır olsunlar.»

Bir süre dinleyip gülümseyerek yanıtladı.

«Hayır, hayır hiçbir sorun yok.»

Almacı yerine bırakırken Luciano konuştu.

«Dediğim gibi, duygulardan çok uzaksın. Her şey klik, klik, klik olup bitiyor. Ama bir konuda yanılıyorsun, profesör.»

«Neymiş o?»

«Eğer Maria giderse, bunun nedeni kurtaracağı binlerce kişi olmayacak.»

«Peki, neden olacak?»

«Çok basit. Öylesine suçluluk duygusuna kapılmış ki, hayır demesi olanaksız.»

f

Rahibe Angela'nın tek günahı sigara tiryakiliği idi ve paketini kilerde un çuvalının

arkasına sakladığını biliyordu Maria. Titreyen parmaklarıyla bir sigara yaktı ve karanlıkta, asi bir çocuk gibi öfkeyle dumanını içine çekti.

Sicilyalı ruhu bazı bazı yüzeye çıkıyordu ve buna karşı koyması gerekirdi ama şu anda değil. Luciano'nun yüzü, tanıdık, alaycı gülüşü eski yaraları deşmişti ve ruhunun karanlık noktalarından kıpırdanan duygular ortaya çıkıvermişti.

Hâlâ yanık kokusunu duyuyor, annesinin kanlı yüzünü görüyordu. Ve sonra çektiği acılar... Uzun haftalar geçirmişti hastanede. Yaraları kapatmak için deri nakli yapmışlardı. Tek bir kelime söylememesine karşın, büyükbabasının her gün yatağının yanında kıpırdamadan oturmasını anımsıyordu.

Öfke, nefret öylesine kaplamıştı ki benliğini paniğe kapılarak sigarasını lavaboda söndürdü ve musluğu açıp buz gibi suyla yüzünü yıkadı.

Bir süre sonra kendini daha iyi hissetti.

Geçmişle ilgisi kalmamıştı. Büyükbabasını diğer ölülerle birikte gömmüştü. Sicilya artık onu ilgilendirmiyordu. Yalnızca günlük işleri, kilise, manastır ve hastane vardı artık. Luciano ile Carter bunu anlamak zorundaydılar. Giysisini düzeltti, derin bir soluk aldı ve dışarı çıktı.

f

Manastırın arkasındaki eski ahırlar pek beğenilecek bir yer sayılmazdı ama taş duvarlar beyaz kireç badana yapılmış, ortaya koskocaman bir soba yerleştirilip iş görecektir bir yer haline getirilmişti. Her akşam kapıda sıra olanlar için banklar ve battaniyeler hazır. Evleri bombardımanda yıkılmış aileler, izinle kente gelmiş ya da tren bekleyen askerler... herkesin yatacak bir yere ihtiyacı vardı.

Maria ve yanındaki iki rahibe bir masanın başında durmuş, ağır ağır ilerleyen sıradaki açlara sıcak çorba ve ekmek dağıtıyorlardı. Haki rengi savaş giysili iki genç asker sıranın sonunda kavga ediyorlardı. Ani bir haykırıyla birlikte yumruklar savrulmaya başladı. Maria rüzgâr gibi yerinden fırlayıp aralarına daldı. Yakınında duran kızıl saçlı İskoçyalı, rakibine saldırmayı sürdürerek yumruğunu genç kızın yüzüne savurdu.

Bir anda Luciano orada belirdi. Sağ eliyle askerin yüzüne bir tokat indirdi ve sol eliyle gırtlığına sarıldı. Maria tüm gücüyle koluna asılmış çekiyordu bir yandan.

«Hayır lütfen. Böyle şey olmaz.»

Luciano gülümseyerek elini çekince genç çocuk dizleri üzerine çöktü.

«Pekâlâ, güzel kız. Nasıl istersen,» dedi Sicilya aksanıyla.

Çevrelerinde kalabalık bir ağızdan konuşmaya başlamıştı. Genç asker ağır ağır ayağa kalkıp boynunu yokladı.

«Özür dilerim, bayan,» dedi Maria'ya dönerek. «Nasıl oldu bilmiyorum.»

«Anlıyorum,» dedi genç kız. «Haydi çorbanı al da otur.»

Dönüp Luciano'nun ardı sıra uzaklaştı.

f

«Cok uzun zaman geçti,» dedi Luciano. «1935 yazı. O zamanlar kaç yaşındaydın, on altı mı?»

«Ve siz de hiç değişmemişsiniz.»

«Yani beni uzaktan izliyordun demek?»

«Oh elbette. Yanıtı hep şiddet olan ünlü Lucky Luciano hakkında her şeyi biliyorum. Sonunda nereye vardınız ki? Otuz yıl hapse kalacaksınız.»

«Ama artık dışardayım.»

«Büyükbabamı ziyarete geldiğiniz yaz gözümde bir kahraman olduğunuzu biliyor muydunuz? Aslan yürekli Rişar ile Robin Hood'un karışımı bir insandınız bence. Palermo'da dolaştı ğımız zamanlar herkes eğilip elinizi öperdi. Size saygı duyduklarını sanmıştım ama yanılmışım. Sizden korkuyorlarmış. »

«Don Antonio'dan hiç haber alıyor musun?»

«Hayır.»

Kilisenin içi sanki biraz daha soğumuştı. Luciano bir sıraya yaslanıp yüzüne baktı. «Onu hâlâ seviyorsun, değil mi? Ve nefret etmen gerektiğine inandığın için bu duygu seni yaralıyor.»

«Ook zekisiniz.»

«Bak, ben Sing-Sing'deyken bir psikiyatrisi o garip testlerden geçirdi beni ve zekâmın vasatın altında olduğunu söyledi. Raporuna bunu yazıp bir meslek öğrenmemi önerdi.»

Dudaklarının uçuk bir gülüşle kıvrılmasını önleyememişti Maria.

«Böylesi daha iyi,» dedi Luciano. «O yaz bol bol gülmüştün. Gülüşünün çok güzel olduğunu düşündüm hep.»

«Mr. Luciano, neler olmuş size?»

«Dinle beni. Mazeret aramıyorum. Onuncu Caddenin, bir çocuğun yetişmesi için elverişsiz bir yer olduğunu söyleyebilirim ama söyleyemeyeceğim. Bu seçimi bilinçli olarak yaptım. İnsanlar bana savaştan sözettiği zaman hangi savaş diyorum. Yaşamım boyunca savaştım ben ama bu savaşların halkla bir ilgisi yoktu.»

«Gangsterler,» dedi Maria. «Esrar satıcıları , hırsızlar, katiller...»

«Teker teker saymana gerek yok. Neredeyse Kutsal Kitap'tan parçalara benzeteceksin.»

«Üzerinde insanoğlu yaşadığı sürece dünyanın saflığından sözedilemez.»

«Ne demek bu? Ne yapmamı istiyorsun ki?

Pekâlâ, anlatayım her şeyi sana.» Luciano mihrap korkuluğuna yaslanıp ona baktı. «Herkes tek başınadır. Hiçbir şeyin sonu yoktur.»

«Tanrı. Daima Tanrı vardır.»

«Eğer şu sözünü ettiğin Tanrının varsa, bir an önce karar vermesini isterdim. Nasıl ve ne zaman konularını iyi biliyor ama niçinlere pek yanaşmıyor.»

«Hiçbir şey öğrenmediniz mi?» diye sordu Maria. «Yaşam size bir şeyler öğretmedi mi?»

«Elbette. Yüzümde bir gülüşle öldürmesini öğrendim. Sanırım, ben de gülümseyerek öleceğim. Ama Cammarata'da ölecek olan gencecik askerlerin gülümseyeceklerine inanıyor musun?»

Uzun bir dakika ona baktı Maria ve arkasını dönüp dışarı çıktı.

f

Kapısı vurulduğu zaman Başrahibe Katherine masasında çalışıyordu. Maria içeri girdi ve kollarını kavuşturup karşısında durdu. Çok dertli olduğu belliydi.

«Otur çocuğum,» dedi Başrahibe Katherine.

«Albay Carter niçin buraya gelmiş olduğunu size söyledi mi?»

«Gerektiği kadarını anlattı.»

Maria masanın yanına yaklaşıp diz çöktü.

«Başımdan geçenleri ve niçin buraya geldiğimi biliyorsunuz.»

«Elbette,» dedi yaşlı rahibe. «Yardım istemek için geldin ve Tanrı'yı buldun.»

«Kutsal Kitabımız bizlere birbirimizi sevmemizi söylüyor ama büyükbabamı

düşününce, yalnızca nefret duygusuyla doluyorum.» Yaşlı kadının ellerine sıkıca sarılmıştı Maria. «Benliğimde duyduğum şiddet beni ürktüyor. Geride bıraktığım yaşama dönmemi istiyorlar. Bunu yapamam.»

«Ne kadar kibirlisin. Sen Tanrı'yı seçmedin, Maria, O seni seçti. Onun kulu olarak seçmek diye bir şey söz konusu olamaz. Doğru olanı yapmak zorundasın.»

Maria uzun bir süre başını eğip sessizce oturdu, sonra Başrahibe Katherine'in yüzüne baktı.

«Yani Sicilya'ya gitmek zorundayım, öyle mi?»

Yaşlı kadın başını salladı. «Seçme şansının olmaması bu konuda kesinlikle bir seçim yapamayacağını gösterir. Çelişkili gibi görünüyor ama gerçek böyledir. Albay Carter'ın önerdiği Sicilya yolculuğuyla büyükbabana karşı duyduğun nefreti birbirine karıştırmamalısın. Öyle değil mi?»

Derin bir soluk aldı genç kız. «Bana yardım edin n'olur?»

Başrahibe Katherine ellerini sıkıca tuttu ve birlikte başlarını eğip duaya başladılar.

f

Luciano ile Carter içeri girdikleri zaman kilise çok sessizdi ve çarpan kapının gürültüsü duvarlarda yankılandı. Maria mihrabın önünde diz çökmüştü. İki erkek durup beklediler. Orada olduklarını sezmişti genç kız. Ağır ağır başını kaldırdı ama bir süre yerinden kıpırdamadan durdu. Sonra ayağa kalkıp onlara döndü. Yüzü sakin ve soluktu.

«Başrahibe Katherine beni görmek istediğini söyledi,» dedi Carter. «Kararını verdin, sanırım.»

«Seçme şansım var mıydı, albayım?»

Üzülmüştü Carter. «Bu açıdan bakarsan, yoktu tabii.»

«Ne zaman gidiyoruz?»

«Sabah erkenden.» Bir an duraklayıp devam etti. «Şey... bir nokta daha var. Şu anda Sicilya'ya ancak paraşütle atlayarak girebiliriz.»

«Bir bu eksikti,» diye homurdandı Luciano.

Carter ona aldırış etmedi. «Bazı ajanlar görev yerine giderken yaşamlarında ilk kez paraşütle atlamak zorunda kalırlar ama ben bunu onaylamıyorum. Ne yapacağını önceden bilmen bence daha iyi olur.»

«Ne öneriyorsunuz?»

«Manchester yakınlarında Cheshire'de bir evde kalacağız bir süre. Orada bir paraşüt okulu var. Özel Harekât Dairesinin ajanları eğitimlerini burada yaparlar. Altı saatlik bir ders ve bir kez atlama çoğunlukla yeterlidir.»

«Şansım varsa, bacağımı kırarım,» dedi Luciano.

Maria hiç umursamazmış gibi görünüyordu.

«Pekâlâ, albayım, nasıl isterseniz.» Çevresine son kez görüyormuş gibi dikkatle bakındı. «Burada mutluydum. Belki yaşamımda ilk kez huzuru ve mutluluğu bulmuştum. Herhalde hatalı davranmışım.»

Luciano alçak sesle söze karıştı. «Şimdi tekrar dış dünyaya çıkıyorsun. Belki de aradığın yanıtları orada bulursun.»

«Evet, Mr. Luciano, haklı olabilirsiniz.» Acı bir gülüşle sürdürdü sözlerini Maria. «Bu fikre inanmaya çalışacağım. Sabahleyin görüşürüz, baylar.»

Dışarı çıkıp kapıyı usulca kapattı.

«Eee, profesör, istediğini elde ettin. Böyle devam edersen, belki sana bir madalya daha verirler,» dedi Luciano.

Arkasını dönüp gölgelerin arasına doğru yürürken, ayak sesleri yankılanıyordu.

f

Safak sökerken Harvey Grant, Cezayir'de Maison Blanche'a varmıştı. Cinleri tepesindeydi bu sabah. Ağzının lağım gibi koktuğunu ve gözlerinin uykusuzluktan yandığını hissediyordu. Harekât odasına girince başlarının dertte olduğunu hemen farketti. Odada gece nöbetçisi uçuş mühendisi Joe Collinson'dan başka kimse yoktu.

«Bir şeyler var mı?» diye sordu Grant.

Collinson başını salladı. «Çok üzgünüm ama bu kez sonları iyi değil. Yakıtlarının çoktan bitmiş olması gerekir. Dönüşleri olanaksız.»

«Dördüncü oluyor bu,» dedi Grant. «Çok kötü haber, Joe.»

Collinson arkasındaki duvarda asılı duran Sicilya haritasına döndü. «Adada bir şeyler döndüğünü sanırım Almanlar biliyor, efendim. Son haftalarda trafik çok yoğunlaştı. Junkers 88'ler her gece *ava* çıkıyorlar. Bizim Halifax'lara göre çok üstün uçaklar...»

«Bana anlatmana gerek yok,» diye çıkıştı

Grant. «Salonda yüzlerine baktım. Bir ekibi Sicilya'ya gönderdiğin zaman idam fermanlarını imzalamış gibi oluyorsun neredeyse.»

«Şimdi ne yapacağız, efendim?»

«Hava komuta subayına durumu anlatmaktan başka ne kaldı ki? Eğer gideceksiniz derse, gideceğiz, bunu biliyorsun.»

Harvey bir sigara yakıp fincanına kahve doldururken Coilinson seslendi. «Size bir mesaj var, efendim. Şimdi geldi.»

Zarfı harita masasının üzerinden uzattı ve Grant yırtıp açtı. Bir süre kıpırdamadan durup Harry Carter'ın mesajını okudu.

«Tanrım!» diye fısıldayarak bir iskemleye çöktü sonunda.

«Kötü bir şey mi var, efendim?» diye sordu Coilinson endişeyle.

«Evet, böyle de diyebilirsiniz,» dedi Grant donuk bir sesle ve mesajı ona uzattı.

f

Sicilya'nın yağmurlu bir sabahında 21. Paraşüt Bölüğünden sağ kalanlar bir orman yolundan Vilalba kasabasına doğru ilerliyorlardı. Koenig'in askerleri üç zırhlı araca rahatça sığmıştı.

Kendisi makineli tüfekle donatılmış bir arazi arabasında, konvoyun sonundaydı ve Rudi Brandt da benzer bir arabayla başı çekiyordu.

Yağmurun sesiyle bastırılmış yaylın ateşi vınlamaları geldi kulaklarına ve Koenig'in şoförü diğerlerini sollayıp öne geçerken araçlara durmaları emredildi. Brandt'ın arabası çamların hemen yanında, uçurumun kenarında durmuştu ve genç başçavuş dürbünüyle aşağıdaki kasabayı inceliyordu. Tipik bir dağ köyü olan Vilalba içler acısıydı. Küçük bir kilise, ufak bir alan ve kırk, elli tane ev... Alanda iki askeri kamyon vardı ve tüm köy halkı idam mangasını izliyordu. Yerde en az yarım düzine adam kıvrılmış yatıyordu. Askerler bir o kadarını daha kilise duvarına dizmekteydiler.

Koenig arabasından inince Brandt dürbünü uzattı. «*Einsatzgruppen*, yarbayım.»

Einsatzgruppen, Rusya işgalinden önce Himmler tarafından oluşturulmuş SS birlikleriydi. Alman hapishanelerinden toplanmış mahkûmlardan meydana gelmişti ve SD ile Gestapo tarafından yönetilirlerdi. Bu imha bölüklerine ciddi bir suç işlemiş olan Waffen SS askerleri ceza olarak gönderilirlerdi ve savaş tutuklusu olan Ruslar, özellikle Ukraynalılar da bunların arasında yer alırdı.

Dürbünü geri verirken Koenig'in yüzü kasılmıştı. «Pekâlâ, aşağıya iniyoruz. Ben önden giderim.»

Konvoy köy alanına varınca kalabalık dağılmaya başlamıştı. Silahlı SS'ler herkesi itekliyordu. Kamyonlardan birine on beş, yirmi genç kız doldurulmuştu. Hemen hepsi acı

hıçkırıklarla ağlıyordu.

Koenig arabadan inip cesetlerin yanına gitti. Üç tanesi genç delikanlıydı ve biri en fazla on yaşında bir erkek çocuktı.

Arkalarından bir haykırış yükseldi ve biri seslendi. «Sinyor, lütfen!»

Koenig dönüp bakınca, yaşlı bir adam nöbetçilerin arasından fırlayıp yanına yaklaştı ve içlerinden biri silahını doğrulturken Koenig müdahale etti.

«Bırakın gelsin!»

Yamalı giysili ihtiyarın bembeyaz gür bıyıkları ve yaşlı gözleri hemen dikkati çekiyordu.

«Yarbayım n'olur. Ben buranın belediye başkanı Angeli'yim. Siz adil bir adamsınız. Herkes bunu bilir.»

«Ne oldu burada?»

«Bir saat önce gelip yandaki köyde dün bir nöbetçinin öldürülmüş olduğunu söylediler Sıraya dizip her beşinci erkeği idam mangasının önüne çektiler. Beşinci kadını da...»

Yalvarış doluydu sesi ihtiyarın. «Tanrı aşkına , efendim. Adamlarınıza söyleyin, yapmasınlar bunu.»

«Bunlar benim adamlarım değil,» dedi Koenig sakın bir sesle.

İhtiyar adam perişan olmuştu. Eliyle kamyonu işaret etti .

«Yarbayım lütfen. Küçük torunum orada. O Rus onu içeriye aldı.»

Koenig ağzını açamadan Brandt yaklaştı ciddi bir yüzle. «Burada bir karışıklık var sanırım, yarbayım. Bunlar Binbaşı Meyer'in askerleri.»

«Öyle mi? Herhalde kendisi de içerdedir?»

«Hayır, kendisi burada değil, yarbayım.»

Askerler silahları ellerinde arabalarının yanında emir bekliyorlardı. Koenig onlara dikkatle baktı ve eldivenlerini düzeltti.

«Kadınları serbest bırakın, başçavuş.» dedi herkesin duyacağı kadar yüksek sesle. «Sizi durdurmaya kalkışan olursa, vurun.»

Brandt derhal yanıtladı.

«Başüstüne, yarbayım!» Adamlarına dönüp emretti. «Pekâlâ, yarbayı duydunuz!»

Koenig'in yaklaştığı handan kahkaha ve şarkı sesleri yükseliyordu. Merdivenin altında durarak eski deri tabakasından bir sigara çıkarıp yaktı ve içeri girdi.

Silahlarını bir köşeye bırakmış yarım düzine asker barda içiyordu. İriyarı bir

başçavuş şöminenin yanındaki uzun masanın bir köşesine yerleşmişti. Kısık gözleri ve çıkık elmacık kemiklerinden doğulu olduğu belliydi. Kucağındaki, yüzü ağlamaktan şişmiş, ufak tefek, esmer kız en fazla on beş yaşındaydı.

Koenig'in varlığı farkedilince ani bir sessizlik salonu kapladı.

«Birliğin başı sen misin?»

Başçavuş kızı kucağından itip ayağa kalktı.

«Evet. Ben Suslov.»

Koenig gülümseyerek kıza baktı. «Haydi git. Büyükbaban dışarda seni bekliyor.»

Kız bir an ona baktı ve kaçmak için hamle yapınca Suslov kolundan yakalamaya çabaladı.

Koenig aralarına girdi ve kız hızla kapıdan dışarı fırladı.

«Hey, sen kim oluyorsun?» diye bağırdı Suslov öfkeyle.

«Komutanın,» dedi Koenig sakın bir sesle.

«Bundan böyle ancak soru sorduğum zaman ağzını açacaksın. Ve karşımda hazırolda duracaksın.»

«Binbaşı Meyer benim komutanımdır, siz değil.»

«Başçavuş!» diye kükredi Koenig.

Arka kapı bir tekmede açıldı ve Brandt iki yanında makineli tüfekleri ateşe hazır iki paraşütçüyle içeri daldı.

Alçak sesle konuşmasını sürdürdü Koenig.

«Sana bir emir verdiğim zaman topuk vuracak ve 'Başüstüne, yarbayım,' diye bağıracaksın. Anlaşıldı mı?»

Suslov'un gözlerinde delice bir bakış vardı ama hazırولا geçip istenen yanıtı verdi.

«Başüstüne, yarbayım!»

«Çok iyi. Şimdi sorularımı yanıtlı. Öldürülenler kimdi?»

«Her beşinci erkek.»

«Ya kadınlar?»

«Palermo'daki ordu kerhanesi için. Her beşinci kadın.» Bir an durakladı Suslov. «Binbaşı Meyer'in emirleri.»

Koenig başını salladı. «Onları serbest bıraktırdığımı öğrenmek istersin herhalde. Sen ve adamlarının tek yapacağı şey buradan ayrılmak olmalı. Bunu yapmak için iki dakikanız var. Yoksa ben de beşincilerden işe başlamaya kalkışabilirim.»

Karşı koymasının gereksizliğini artık anlamıştı Suslov. Adamlarına dönüp Rusça bir emir verdi ve kapıya doğru yürüyünce onu izlediler.

Koenig tabakasından bir sigara daha çıkarınca, Brandt ateşini uzattı. «Başımıza dert açılabilir, yarbayım.»

«İyi oiur,» dedi Koenig kamyonların motorları çalışmaya başlayınca.

Kapıya yaklaşıp konvoyun köyden çıkışını izledi. Aynı anda bir makam Mercedesi tepeden görüldü. Öndeki kamyonun durup Suslov'un indiğini ve arabanın camından içerdeki adamla konuştuğunu gördüler. Biraz sonra Suslov kamyonuna atladı ve tekrar yola koyuldular. Mercedes köye indi.

Köylülerin cesetleri toplamalarını seyrediyordu Koenig. Mercedes önünde durdu ve Meyer aşağıya indi.

«Burada komutanın bende olduğunu sanıyordum.»

«Bu mezbahanın mı? Herhalde memnun kalmışsındır.»

İhtiyar bir kadınla, iki kız bir el arabasıyla on yaşındaki oğlanın cesedini taşıyarak yanlarından geçtiler.

«Dün gece adamlarımdan biri öldürüldü. Katillerin bu köyden geldiklerine inanmak için yeterli neden vardı elimde.»

«Emirlerine dayanarak seçilen kızlar on iki, on üç yaşında çocuklardı. Serbest bıraktırdım hepsini. Sanırım Suslov söylemiştir,» dedi Koenig.

«Bu olayın raporunu doğruca Reichsführer Himmier ile Feldmareşal Kesselring'e vereceğim elbette.»

«Senin derdin nedir biliyor musun, Meyer?» dedi Koenig. «Giydiğin üniformaya bakarak kendini Alman İmparatorluğunun bir askeri sanıyorsun, ama aldanıyorsun. Anlayacağın dilde kim olduğunu sana söylememi ister misin?»

Meyer duygularını belirtmeden sessizce karşısında duruyordu. Brandt yanlarına yaklaşp selam çaktı.

«Gitmeye hazırız, yarbayım.»

«İyi. Artık gidebiliriz.»

Arabaya binip şoföre işaret edince, yola koyuldular ve kamyonlar peşlerine takıldı. Konvoy tepenin ardında gözden kayboldu ve motorların sesleri duyulmaz oldu.

Arabasının yanında duran Meyer alanı saran sessizliği farkettiler. Herkes işini bırakmıştı. Cesetleri toplayan kadın, erkek, çoluk çocuk kıpırdamadan, gözlerini ona dikmiş duruyorlardı. İnanılmaz bir tehlike sarmıştı çevresini. Biri eğilip yerden bir taş alınca, şoförlüğünü yapan onbaşıdan başka yanında hiç kimsenin bulunmadığını anladı.

Onbaşı Braun aşağıya atlayıp arka kapıyı açarak, «Lütfen binbaşım,» dedi ısrarlı bir

sesle.

Meyer aldırış etmedi. Ellerini arkasında kenetleyip köylülere birkaç adım daha yaklaştı. Uzun bir dakikadan sonra taşı tutan genç usulca yere bıraktı. Meyer tabakasını çıkarıp dikkatle bir sigara seçip yaktı ve ağır ağır arkasını dönüp arabasına yaklaştı.

On sekiz yaşındaki Braun'un gözleri dehşetle büyümüş, alnı terden ıslanmıştı. Meyer hâlâ sırtı köylülere dönük mendilini çıkardı.

«Suratını kurula. Hamburg'da polis müfettişliği yapmış olduğumu biliyor muydun?»

«Hayır, binbaşım.»

«Evet müfettiştin. Genelevlerin semtinde. En kötü barlar oradaydı. Pezevenkler, katiller, hırsızlar... hepsiyle ben uğraştım ve ne öğrendim biliyor musun? Asla arkanı dönmeyeceksin ve korktuğunu belli etmeyeceksin.»

«Evet, binbaşım.»

«Bunu aklından çıkarma. Haydi gidelim buradan.»

Koltuğa yerleşip Koenig sorununu hırs ve kine kapılmadan düşünmeye başladı. Sözleri ve davranışlarıyla çok zayıf bir kişiliği olduğunu açıkça ortaya koymuştu Koenig. Bağışlanmayacak bir hata yapması uzun sürmezdi. Ve yapınca da...

H

Ihtiyar Dakota, Ringway'ın ana pistinde ilerledi ve havalanıp iki bin fite yükseldi. Carter sürgü kapıyı açıp yağmur altındaki Manchester'i seyre daldı.

Uçakta Carter, Luciano ve Maria'dan başka bir **RAF** uçuş eğitmeni vardı. İngiliz paraşüt çülerinin kamuflaj giysilerini, miğferlerini ve X tipi paraşütlerini kullanıyorlardı.

Bunca malzemenin altında Maria her zamankinden daha ufak tefek görünüyordu. Paraşütünün denge ipini durdurma kablosuna bağlarken Carter, büyüklerin bir oyununa karışmış, ne olup bittiğini anlayamayan bir çocuğa benzetti genç kızı.

«Asıl hedefimize eğer mümkünse dört yüz fitten atlayacağız,» diye açıkladı ona dönüp.

«Böylece yere yirmi saniyede ineceksin ve bunun da bazı yararları vardır. Ama bugün bin fitten atlayacağız. Tamam mı?»

Maria başını salladı. «Tamam.»

Dakota dönerek havaalanına yaklaşmaya başlamıştı. Carter, Luciano'ya döndü. «Önce, sen, sonra Maria ve arkanızdan ben atlayacağım.»

Kapıya yaklaşırken sırtıyordu Luciano.

«Umarım, mahkeme jürisi için resmimi çekersin.»

Kapının üstündeki kırmızı ışık yanınca eğitici yerini aldı. Luciano arkasına bakıp seslendi.

«Eğer şansım varsa, bacağımı kırarım. O zaman ne olacak?»

Yeşil ışık yandı ve çavuş, «Haydi» diye bağırarak sırtına vurdu.

Luciano tepeüstü boşluğa düştü ve kalbi deliler gibi atan, boğazı kupkuru kesilen Maria hiç duraksamadan arkasından atladı. İpini takan Carter onları izledi.

Düşünecek zamanı olmadığını farketmişti Luciano. Havada birkaç kez takla attı ve ani bir sarsıntıyla paraşüt açıldı. Bir anda haki rengi bir şemsiyenin altında sallanmaya başlamıştı.

Havaalanı oyuncak gibi serilmişti ayaklarının altına. Hangarlar, sıraya dizilmiş uçaklar, gökyüzünü izleyen insanlar küçücük görünüyorlardı. Başını yukarı kaldırınca, Maria ile Carter'ı gördü. Ve birdenbire havaalanı yaklaşmaya başladı. Sürati artmıştı.

Hızla yere çarptı, yuvarlandı ve hiç beklemediği halde kazasız belasız kendini ayakta buldu. Rüzgâr esmediği için paraşütü başına dert olmamıştı. Kayışlarını çözerken Maria'nın yirmi, yirmi beş metre uzağa indiğini gördü.

On beşinci kez atlamış olan Carter düzgün bir düşüşle toprağa inip takla attı ve kayışlarından sıyrılırken, paraşütünün yanında iki büküm duran Maria'ya doğru koşan Luciano'ya takıldı gözü ve endişeyle onlara yaklaştı. Ama Luciano gülümseyerek yarı yolda onu karşıladı.

«Maria iyi mi?» diye sordu Carter.

«Tabii.» Luciano paketini çıkarıp bir sigara yaktı.

«Öyleyse nesi var?»

«Hiçbir şeyi yok. Yalnızca sağ salim yere indiği için dua ediyor.» Carter'a bir sigara ikram etti . «Çok hoş bir atlayıştı. Bir gün yine yapalım.»

«Atlayacaksın, Mr. Luciano,» dedi Carter. «Hem de pek yakında.»

f

Aiderley Edge yakınındaki Bransby Manastırı Ringway Havaalanına on dakika mesafedeydi ve Cheshire'in en güzel köşelerinden biri sayılırdı. Binanın bazı bölümleri XIV. yüzyıldan kalmıştı ve 1850'lerde restore edilmişti. Yüksek duvarların çevrelediği bahçe içindeki bina. Özel Harekât Dairesinin ajanlarını eğitmek ya da son dakika eğitimlerini gözden geçirmek için kullanılan güvenli evlerden biriydi.

Paraşütle atlayışın ertesi günü öğleden sonra Carter ile Luciano arazide koşuya çıktılar. Ağaçların arasından geçen yol, komando, ağları, gerili ipler ve benzeri tuzaklarla doluydu. Şiddetli yağmura karşın Luciano'nun keyfinin yerinde olduğu görülüyordu. Başında bir kumaş komando beresi, üzerinde talim elbisesi vardı ve kısa sürede sıçana dönmüştü.

Dikenli tellerin altından sürünerek geçerken Carter'i ormanın bir köşesinde geride bırakmış olduğunu farketti. Ayağa kalkarken birisinin seslendiğini duydu.

«Hey sen, aşağıdaki!»

Luciano başını kaldırınca, tepenin üzerinde askeri trençkotunun apoletlerinde yüzbaşı demirleri parlayan bir Amerikalı subayın durduğunu gördü.

«Seninle konuşmak istiyorum.»

Bir ricadan çok bir emirdi bu sözler ve ancak Bostonlulara özgü kibar bir sesle söylenmişti. Bu seslerden asla hoşlanmayan Luciano yanıtlama gereğini duymadı.

«Seninle konuşuyorum, asker.»

«İyi,» dedi Luciano. «Senin adına sevindim.»

Sonra bir el omzuna yapıştı ve New York'un Doğu Yakasına ait olduğu açıkça anlaşılan bir ses konuştu.

«Yüzbaşı konuşunca cevap vereceksin serseri herif, anladın mı?»

Omzunun üstünden bakan Luciano kendisinden iri bir çavuşun pençesinde olduğunu gördü. Adamın kemikli yüzü profesyonel ağır sıklet boksörleri gibi yara izleri içindeydi.

«Hey senin gerçekten madalyaların varmış,» diyerek omzunu adamın kolunun altına yerleştirip kıvrıldı ve çavuş başaşağı boşluğa yuvarlandı.

Luciano başını kaldırıp subaya baktı. «Bir hata yaptı. Bir tane daha yapmasına izin verme.»

Yüzbaşı açık sarı saçlı, yakışıklı, mağrur bakışlı bir gençti. Mavi gözlerinde bir anlam dolaştı ve çavuşun düştüğü yerden tırmanıp karşısındakini yoketmek için yaklaştığını gördü. Adam kendisine iki metre kadar yaklaşınca, Luciano cebinden fildişi Meryem Anayı çıkardı. Kötü bir klik sesiyle bıçak ortaya çıktı.

Çavuş olduğu yerde kalakaldı.

Kaşlarını çatarak ona bakarken ağzı hayretten bir karış açılmıştı. «Hey seni tanıyorum ben.»

«Detweiler, olduğun yerde kal! Bu bir emirdir!» diye seslendi yüzbaşı.

Aynı anda ağaçların arasından Carter gözüktü. «Ne oluyor burada?»

«Albay Carter mısınız?»

«Evet.»

Yüzbaşı selam çakıp trençkotunun iç cebinden bir zarf çıkardı.

«Yüzbaşı Jack Savage, Ranger Bölüğü. Bu da Çavuş Detweiler. Aldığım emir sizinle görüşmemi bildiriyordu.»

Luciano'ya bakarak sözlerini sürdürdü. «Yanlış anlama için çok özür dilerim ama bu asker...»

«Yüzbaşı Orsini, Stratejik Hizmet Dairesi,» dedi Carter.

Luciano sırtıtırken Detweiler hiddetle lafa karıştı.

«Orsini filan değil, efendim. Ben New York'ta doğdum ve yaşamım Onuncu Caddede geçti. Bu adamı yüzlerce kez gördüm. Lucky Luciano adındaki gangster bu.»

Yirmi dört yaşındaki Jack Savage, meslek yaşamını Paris ve Roma'da sürdürmüş olan bir diplomatın oğluydu ve her iki dili de çok iyi konuşurdu. Boston'un en zengin ailelerinden biri olan Savage'lar petrol ve çelikle uğraşırlardı ama genç Savage'ın bunlara ilgi duyduğu söylenemezdi.

Resme karşı yeteneği çok küçük yaşta ortaya çıkmıştı ve ailesini kırmamak için Yale üniversitesinde iktisat okuduktan sonra Londra'ya geçip Slade'de resim öğrenimi yapmıştı.

Almanlar Paris'i işgal ettikleri zaman Montmartre'daki ressamı arasında yaşıyordu. Altı ay kadar burada kalıp Madrid'e geçmiş ve Amerika'nın savaşa katılmasından kısa bir süre önce ülkesine dönüp orduya yazılmıştı.

Amerikalıların, İngiliz Özel Harekât Dairesine benzer bir kuruluşu ilk zamanlar yoktu ve 1942 Haziranında Wild Bill Donovan yakından tanıdığı İngiliz yöntemlerine dayanarak Stratejik Hizmet Dairesini kurmuştu. O zamanlarda Pentagon'da iç sıkıntısından bunalan bir haberalma örgütü görevlisi olan Jack Savage bu kuruluşun ilk gönüllülerinden biri olmuştu.

f

Bransby Manastırında Carter'ın çalışma masasının karşısında dimdik duruyordu Jack Savage. Koyu zeytuni giysisinin paçaları para şütçü çizmelerinin içine sokulmuştu ve sağ kolunda Amerikan Özel Kuvvetlerine mensup bir avuç askerin sahip olduğu çift paraşütçü kanatları vardı. Detweiler görüşlerini açıklamak için ısrar etmekteydi hâlâ.

«Orsini değil bu, yüzbaşım. Bu adam Luciano.»

Harry Carter genç yüzbaşının uzattığı emir belgelerinden kaldırdı başını.

«Herhalde bunları okudun, yüzbaşı. Seni ve çavuşu tümüyle emrim altına soktuklarını anlıyorsun, değil mi?»

«Elbette, efendim.»

«İyi. Bir yanlış anlaşılma olmasını istemem.» Soğuk bir sesle Detweiler'a döndü. «Yani ilerde senin fikrini almak istersem, sorarım.»

Detweiler'in serseme döndüğü belliydi. Yalvaran bir bakışla Savage'a döndü.

«Tanrı aşkına, yüzbaşım...»

Carter atıldı. «Hazırola geç ve ben rahat diyene dek öyle kal. Haydi asker! Çabuk ol!»

Kıpkırmızı kesilen çavuş denileni yaptı.

Carter iç cebinden Cezayir'de General Eisenhower'ın ve bir eşini de Başkan Roosevelt'in verdiği mektupları çıkardı.

«Oku şunları.»

Savage mektupları dikkatle okudu ve hayretle Carter'ın yüzüne baktı. «Aman Tanrım.»

«İyi bildin,» dedi Carter. «Her şeyi açıkça konuşacağım. Çavuşunun tutumunu beğenmedim. Eğer başka birini aramaya zaman olsaydı, onu hemen uzaklaştırırdım ama vakit yok.»

«Detweiler iyi bir askerdir, albayım. Beraberce bir sürü olay yaşadık. Onu iyi tanırım.»

«Öyleyse bu mektupları ona da göster ve dene bakalım aklına sokabilecek misin? Beş dakika sonra geri dönüp burada neler olup bittiğini anlatacağım sizlere.»

f

Luciano üzerinde siyah kazağı ve pantolonuyla terasdaki taş aslanlardan birine yaslanmış oturuyordu. Carter'a bakıp başını salladı.

«Hangi cehennemden buldun bunları?»

«Amcası üç yıldızlı bir general.»

«Ben de de Al Capone'u iyi tanırdım. Bunun domateslerin fiyatıyla ne ilgisi var? Dinle profesör, bu tipleri bilirim. Boston'a ilk ayak basan dört yüz kişinin soyundan gelme. **Mayflower** gemisinden ilk inen olabilmek için birbirini çiğneyen insanlar. Bunlara gereksinmemiz var mı?»

«Evet, var.»

«Nedenini açıklayabilir misin?»

«Çünkü bu harekât Amerikalılara ait. Bu nedenle yanımızda Savage ile Deitweiler gibilerinin bulunması gerekiyor.»

«Anlıyorum. Beni adamdan saymıyorlar, değil mi?»

«Onun gibi bir şey.»

İki eski dost gibi konuştuklarını farkettiler Carter. Bahaneler uydurmasına ya da rütbe üstünlüğüyle baskı yapmasına gerek yoktu.

«Harika.» dedi Luciano. «İstenilen bir kişi olduğumu hissetmeye başladım.»

«İyi bir adam o. Bir gümüş yıldızı, iki nişanı var. Fransızlar bile madalya vermişler. Bir Stratejik Harekât Dairesi ajanı olarak Fransa'da görev yaparken, **Gestapo**'nun eline düşmüş ama kaçmayı başarmış. Birkaç kez Özel Kuvvetlerle birlikte Manş'ı geçip Fransa'ya akın yapmış.»

«Fransa Sicilya değildir. Orada ne yapacak?»

«Babası savaştan önce dört yıl Roma'daki Amerikan Konsolosluğunda bulunmuş. Savage orada okumuş ve çok iyi İtalyanca biliyor.»

«Roma İtalyancası, profesör,» dedi Luciano. «Cammarrata'nın bazı köylerinde konuşulanı asla anlayamaz. Her neyse, Detweiler'in öyküsü neymiş bakalım?»

«New York'ta doğup büyümüş. Annesi İtalyanmış. Tüm olayı kısaca anlattım onlara. Tekrar kütüphanede buluşup ayrıntıları konuşacağız. Rahibe Maria'nın nerede olduğunu biliyor musun?»

Uzaktan uzağa gök gürültüleri duyuluyordu. «Sanırım yürüyüşe çıktı. Ben bulurum,» dedi Luciano.

«Pekâlâ. Yarım saat sonra kütüphanede olun,» dedi Carter ve içeri girdi.

f

Gül bahçesindeki çeşmenin yanında oturuyordu Maria. Üzerinde koyu renk bir pantolon, zetin yeşili, ordu malı, kendisine iki beden b ü yük bir kazak ve başına türban biçimi bağladığı bir eşarp vardı.

Son derece sessiz ve sakindi gül bahçesi. Yalnızca uzaktaki kayın ağaçlarında cıvıldaayan kuşların sesleri duyuluyordu. Evin dışında bulunmasının genç kız için çok önemli bir yanı vardı. Yıllardır ilk kez özgürlüğü öğrenmeye çalışıyordu.

Kendi başına manastırdan uzaklaşmış olması değildi bunun nedeni. Hastanedeki görevlerinden dolayı her gün bunu yapıyordu zaten. Ama bu farklıydı. Manastıra kapandığından beri ilk kez kendisini, kendi benliğinden sorumlu olmaya mecbur tutmuştu. Çektiği acıları dindirmesi için uzun zaman kendini Tanrı'ya ve belirli bir yaşam biçimine adanmıştı. şimdiyse yine kaderini elinde tutuyordu.

Gök gürültüsünü duyunca başını kaldırıp kararan göğe baktı ve eve dönmek üzere yerinden kalktı. Luciano elinde bir yedek trençkotlu gül bahçesinin kemerli kapısından içeri girdi.

«Niçin beni Salvatore olarak vaftiz ettiklerini anladın mı?» diye sordu neşeyle.

«Teşekkürler, Mr. Luciano.»

«Yirmi dakika sonra Carter kütüphanede olmamızı istiyor. Ayrıntıları konuşacakmıyız. Ekibimizin geri kalanları da geldi zaten. Yüzbaşı Savage ile Çavuş Detweiler...»

«Öyleyse acele etmeliyiz.»

«Gerek yok,» diyerek bir sigara yaktı Luciano. «Zavallı Maria, seni endişelendiriyorum, değil mi? Yaşamının huzurunu bozdum. Cennetteki yılan gibiyim.»

«Kendinizi böyle mi görüyorsunuz? Romantik bir yabancı gibi mi?»

Kapıdan çıkarlarken yağmur şiddetini arttırmıştı. Luciano genç kıızı bir kemerin altına çekip biraz dinmesini bekledi.

«Ya sen?» diye sordu. «Sen beni nasıl görüyorsun? Hayır, yanıtlama. Çünkü senin tanımlayacağın kişi değilim.»

«Hepimiz için geçerli bu söz.»

«Anlat bana. Şu din meselesi. Nasıl başladı?»

«Londra'ya vardığım zaman çok az param vardı. Bir süre tezgâhtarlık yaptım ve çok hastalandım. Yattığım hastanedeki hemşirelerin bir bölümü bu manastıra bağlıydı.»

«Ve böylece sana göre bir yaşam olacağına karar verdin... Yani Tanrı tepeden birini gönderip sana bunu bildirdi, öyle mi?»

Manastıra katılmak için ayin sırasında diz çöküp başrahibeden izin isteyişini anımsıyordu Maria. Henüz bunları anlatıp tartışacak durumda değildi.

«Hayır. Sanırım, manastıra niçin girdiğim apaçık ortada. Sığınacak bir yere muhtaçtım. Tanrı'yı daha sonra buldum, Mr. Luciano.»

«Ve Carter kötü bir filmdeki gibi ortaya çıkıp seni buradan uzaklaştıracaklarını söyleyiverdi.»

«Sanırım Haklısınız,» diye gülümsedi genç kız.

«Peşinden de Şeytanın ta kendisi geliyordu.»

«Bu siz misiniz? Öyleyse boynuzlarınız nerede?»

«Bilmem. Hepimizin sonu aynı,» dedi Luciano ani bir ciddiyetle. «Bir tek gerçek vardır: Ölüm.» Yanıtlamasına fırsat vermeden koluna girdi. «Haydi gel, gidelim buradan.»

Kütüphaneye girdikleri zaman Carter, Savage ve Detweiler ile birlikte onları bekliyordu.

«Ah sonunda geldiniz.» diyerek herkesi tanıştırdı. «Rahibe Maria Vaughan, Yüzbaşı Savage.»

Maria elini kaldırdı. «Bu koşullar altında yalnızca Maria deseniz daha iyi olacak.»

Savage'ın elini sıkıp oturdu. Başındaki türbanı çıkarınca kısacık kesilmiş koyu renk saçları ortaya çıktı. Oğlan çocuklarına benzeyen bir görünüşü vardı.

«Aman Tanrım,» diye fısıldadı Detweiler.

«Mr. Luciano ile tanışmıştınız,» dedi Carter.

Savage başını salladı, Detweiler öfkeyle yüzüne baktı, ama Luciano ikisine de aldırış etmeden pencerenin önündeki koltuğa yerleşti.

«Bir noktayı açıklamak isterim,» diye söze başladı Carter. «Bu tür gizli görevlerle uzun zamandır uğraşıyorum, birçoğunun başarı ya da başarısızlığının savaşın bütününe etkilemediğini öğrendim.»

Savage subaylığına hakaret edilmiş gibi kaşlarını çatarak yanıtladı.

«Biraz ileri gitmiyor musunuz albayım?»

«Hayır sanmam. Ama bizim görevimiz farklı. Eğer sağsalım Sicilya'ya inebilirsek, Luciano ile Maria binlerce kişinin yaşamını kurtarmak için belirli bir kişiyle temas kurmaya çalışacaklar. Eğer bunu başaramazsak, Patton'ın ordusu çok ağır kayıplar verecek. Bu kadar basit.»

Derin sessizliği bir süre sonra Savage bozdu. «Ne zaman gidiyoruz, efendim?»

«Yarın akşam Hovington **RAF** üssünden bir **Lancaster** bombardıman uçağıyla yola çıkacağız. Fransa'yı, Akdeniz'i geçip doğrudan Cezayir'e ineceğiz.»

«Ondan sonra?»

«Dört, beş gün içinde hava koşullarına bağlı olarak Sicilya'ya atlamak istiyorum. Bir şey daha var, sen ve Detweiler sivil giysiler içinde olacaksınız. Düşmanın eline geçerseniz ne olacağını biliyorsunuz, değil mi?»

«İki yıldır Hitler'in Kommandobefehl koşulları altında, üniformalı komando ve savaş tutsaklarını da vuruyorlar zaten, efendim. Pek fazla bir fark olduğunu sanmıyorum.»

«Bunu anladığınıza göre... Şimdi hepiniz haritanın başına gelin. Her şeyi ayrıntılı olarak anlatacağım.»

f

Aynı anda Bellona'da Vito Barbera kısa tahta merdiveni tırmanıp tabut odasına giriyordu. En dipteki dolabı açarak eliyle küçük düğmeyi aradı ve dolabın arkası açılıp küçük bir alıcı verici telsizin durduğu gizli bölme ortaya çıktı. Barbera ışığı yakıp

kulaklıkları taktı ve haftada üç kez tekrarladığı gibi bir saat boyunca sabırla gelecek haberleri beklemeye başladı.

Mesaj gelmeye başlayınca heyecanla yerinde doğruldu. Aceleyle not tutuyordu. Arkasındaki kapı açılıp Rosa elinde kahve tepsisiyle içeri girdi.

Ses çıkarmamasını işaret edip yazmayı sürdürdü. Bir süre sonra kulaklıkları çıkardı ve hayretten ağzı açılarak yazdıklarını okudu.

«Önemli bir haber mi?» diye sordu Rosa.

«Carter geri dönüyor.»

«Yalnız mı?»

«Hayır Rosa, yalnız değil.»

f

Akşam yemeğinden sonra Carter'i arayan Luciano'ya bodrumdaki atış poligonuna inmesi söylendi. Carter ile Savage atış talimi yaparlarken, Detweiler silahların doldurulmasında levazım başçavuşu Smith'e yardım ediyordu.

Carter iki eliyle tabancasını sımsıkı tutup saldıran bir Alman askeri şeklindeki hedefe ateş etti ve sağ koluna isabet ettirdi.

«Çok iyi efendim,» dedi Savage.

«Kalbine nişan aldığıma göre pek başarılı sayılmaz,» diye yanıtladı Carter.

Bir şarjör daha boşalttı ve ancak bir keresinde boynundan ve bir keresinde de kolundan vurabildi.

«Neyse, küçük tabancalarla hiçbir zaman başarılı olamadım zaten.»

«Her şey gibi bu da bir yetenek, efendim,» dedi Savage neşeyle ve iki eliyle tabancasını tutup beş el ateş etti . Kurşunların hepsi göğüs çevresine isabet etmişti.

«Sizden daha iyi birini gördüğümü pek anımsamıyorum, yüzbaşım,» dedi Detweiler.

«Sen ne âlemdesin?» diye sordu Carter, Luciano'ya dönerek.

Luciano eline bir Browning alıp tarttı ve başını salladı. «Bu otomatikler tutukluk yapar.»

Dönüp başçavuşa baktı. «Başka neyin var?»

«Webley. 38 lik olur mu, efendim?» diye önerdi Smith.

«Çok hantal.»

«Bir de Smith Wesson. 32'lik var, efendim. Kısa namlulu.»

Her iki eliyle tabancayı denedi Luciano.

«Daha akla yakın bir nesne. Buru göre susturucu var mı?»

«Elbette, işte orada.»

Smith dolaptan bir susturucu çıkarıp taktı. Tabancayı Luciano'ya uzatırken, Detweiler'in sesi duyuldu.

«Mantar tabancası gibi. Bir işe yaraması için yakından ateş etmek gerek. Ama senin stilin de bu değil mi zaten?»

Luciano dönüp sağ eliyle ard arda ateş etmeye başladı. Kurşunların hepsi kalbi bulmuştu. Saygı dolu bir sessizlik çevreyi sardı.

«İkinci şarjörü boş yere harcadınız derim,» dedi Savage.

«İşimi asla şansa bırakmam,» diye açıkladı Luciano. «Yaralı bir adam her zaman ateş edebilir.»

Savage, Detweiler'a döndü. «Oraya yeni hedefler getirsen iyi olacak.»

Detweiler ilerleyince, güvenlik önlemlerine uyan Luciano tabancayı bıraktı. Adam iki hedefi yerleştirip arkasını döndü.

«Hey Detweiler!» diye seslendi Luciano.

«Dediğin gibi, yakından çalışmasını severim ben.»

Smith Wesson'u kaldırıp nişan alma gereğini hissetmeden Detweiler'in tam yanındaki asker şeklindeki hedefin gözlerini oydu.

Detweiler korkuyla çığlık atıp saklanınca, Luciano kahkahalarla gülerek dışarı çıktı.

«En az yirmi kişiyi kendi elleriyle öldürdüğü söyleniyor,» dedi Carter.

«Benim safımda olduğu için mutlu olduğumu söyleyebilirim ancak, albayım,» diye yanıtladı Savage.

f

Ertesi sabah çok erken uyandı Maria. Perdelerin arasından solgun güneş ışığı süzülüyordu odaya. Birkaç dakika kımıldamadan yatarak son günün gelip çattığını düşündü. Bu gece Cezayir'e doğru yola çıkacaklardı. Artık geriye dönüş olanağı kalmamıştı.

Korktuğu düşünülemezdi. Ancak çok şaşkıındı. Sanki bir düşü yaşıyordu. Birkaç gün öncesine kadar tüm yaşamı manastırla hastane arasında geçip gidiyordu. Ama şimdi?

Ayağa kalkıp yatağın yanında durdu bir süre. Manastıra girdiğinden beri rahibelere özgü kalın, kapalı gecelikler giymişti hep, ama dün gece çıplak yatmayı yeğlemişti.

«Kişiliğinde çatlamalar başlıyor, Maria,» diye azarladı kendini alçak sesle ve sabahlığını giydi.

Balkon kapısını açıp dışarı çıktı. Güneşin ilk ışıklarında parlayan çiçekler, ağaclar, birbirlerine seslenen kuşlar bahçeye inanılmaz bir güzellik vermişti. Ama kendini bunlardan uzak hissediyordu genç kız. Sanki ağır çekim bir filmi izliyordu. Ne yaptığını hiç düşünmeden, çıplak ayakla ıslak otların üzerinde dolaşmaya, başladı.

Luciano da erken uyanmıştı. Pijamalarıyla penceresinin önünde durmuş günün ilk sigarasını içerken, Maria'nın bahçeyi geçip ormana girdiğini gördü. Kaşlarını çatarak bir süre izledikten sonra sigarayı pencereden fırlatıp aceleyle giyinmeye başladı.

Kapıldığı düşlerden hâlâ sıyrılamamıştı Maria. Kuşların cıvıltısı bile uzaklardan gelir gibiydi. Şimdiye dek tanımadığı bir sessizlik içindeydi sanki. Küçük gölün kenarındaki uzun iskeleye geldi ve durup suyu seyretti.

Birdenbire bir ses duyuldu: **Hiçbir şeyin yok ama her şeye sahipsin.**

Kendi sesiydi kulağına gelen. Düş bulutlarından sıyrılıp gerçeğe dönmüştü. Çevresindeki kayınların dallarında şakıyan kuşların seslerini, ıslak otların kokusunu almaya, sabahın güzelliğini farketmeye başlamıştı yeniden.

Demek ki böyle oluyor, diye düşündü. Emin olmak! Şimdiye dek bir bütünün parçası olduğunu hiç hissetmemişti. Sanki sabahlığından sıyrılıp gölün soğuk sularına kendini bırakması en doğal davranışymış gibi sırtüstü nilüferlerin arasına uzanıp gözlerini yumdu.

Orman patikasında sessizce ilerleyen Luciano, göle inen yolun başındaki ağacın ardına gizlenen Detweiler'i farkedince, ses çıkarmadan yaklaşıp çavuşun ilgisini çeken manzarayı görmeye çalıştı. Maria Vaughan aşağıda nilüferlerin arasında sırtüstü yüzüyordu.

«Hey Detweiler!» diye fısıldadı ve çavuş arkasını dönünce, dizini suratına çarpıp sırtüstü yere yuvarladı.

Detweiler bir takla atıp ayağa fırladı. Luciano'nun elinde fildişi Meryem Ana belirmişti bir anda ve bıçağın sivri ucu çavuşun çenesinin altına dayandı.

«İyi dinle beni. Çünkü yalnızca bir kez söyleyeceğim. Eğer seni bir daha bu kızın yakınında görürsem, cesetini en yakın hendekte bulurlar. Üstelik erkeklik organın ağzına tıklılı olarak. Eski bir Sicilya töresidir.»

Dehşet ve nefretle bakıyordu Detweiler.

«Canın cehenneme,» dedi boğuk bir sesle ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Luciano bıçağı kapatıp arka cebine yerleştirdi. «Hey güzel kız,» diye seslendi Sicilya diliyle. «Giyinik misin?»

«Mr. Luciano, lütfen olduğunuz yerde kalın,» diye karşılık verdi Maria.

Sigara yakmakla bir süre oyalandıktan sonra iskeleye inince, Maria'yı sabahlığının kuşağını bağlar buldu.

«Sen delisin,» dedi kıza. «Bunu biliyor muydun?»

Büyüleyici bir gülüşü vardı Maria'nın.

«Karnım hiç bu kadar acıkmamıştı.»

«Öyleyse gidip kahvaltı edelim.»

«Henüz değil. Köyde küçük bir Katolik kilisesi var. Sabah ayinine gideceğim. Ne dersiniz?»

«Kiliseye gidecek bir halim var mı?»

«Lucky Luciano bile bir gün diz çöküp dua edebilir.»

Gülmeye başladı adam. «Dinle bak ne diyeceğim. Seninle kiliseye kadar gelip dışarda beklerim. Anlaştık mı?»

«Bu da bir başlangıç sayılabilir.»

Birlikte yürümeye başladılar. Gölden esen hafif rüzgâr çürük yaprakların ıslak kokusunu taşıyordu. Maria gülümseyerek durakladı.

«Her şey harika değil mi? Böyle güzel bir günde hayatta olduğunuz için mutlu musunuz?»

Genç kız uzun eteklerini toplayıp koşmaya başladı. Ardından bakan Luciano havanın sıcaklığına karşın, sanki birisi mezarının üzerinde dolaşmış gibi titredi. Sicilya'da geçen çocukluk günlerine dönüp, kötü ruhları uzak tutmak için iki parmağıyla başparmağını ileriye doğru uzatıp kızın ardından ilerlemeye başladı.

J

Avro Lancaster, İkinci Dünya Savaşında Müttefiklerin en başarılı bombardıman uçağıydı. Ünlü Alman zırhlısı **Tirpitz**'in batırılışı yine bunların marifetiydi. Uç hafta kadar önce 617. Bölüğün **Lancaster**'leri, savaşın en cesur saldırılarından birini yapıp Ruhr barajlarını yıkarak Almanya'nın en önemli endüstri bölgelerini sular altında bırakmışlardı.

O akşam saat dokuzda Hovigham'daki **RAF** üssünden havalanan **Lancaster S-Sugar** İngiltere'nin tüm alanlarından kalkan diğer bombardıman uçaklarının peşine takıldı. Bu kez hedef Cenova limanlarıydı ve Fransa'yı, Alpleri geçeceklerdi. Ama **S-Sugar** belirli bir noktada onlardan ayrılıp Kuzey Afrika'ya doğru yol alacaktı.

Uçağın daracık gövdesinde hava ısıracak derecede soğuktu ve dört motorun uğultusu dayanılmaz bir hal almıştı. Carter'in ekibine kalın uçuş elbiseleri ve uyku tulumları verilmişti.

Dördü birbirine sokulmuş ısınmaya çalışıyorlardı.

Luciano başının üzerindeki üst topçuya baktı ve bakışlarını karşısında uyur gibi oturan Maria'ya çevirdi. Genç kız gözlerini açınca, öne eğildi.

«İyi misin?»

«Çok iyiyim,» diye gülümsedi Maria.

Bu yalandı tabii, çünkü yine korkmaya başlamıştı. Yalnızca kendilerini bekleyen tehlikelerden değil, büyükbabasıyla tekrar karşılaşmaktan da korkuyordu. Benliğini saran duyguların etkisi altında kalacağını düşündükçe midesine kramplar giriyordu.

Arkasına yaslanıp uyku tulumuna gömüldü Luciano. Uçağı sarsan titreşimleri, motorların kükremesini ve soğuğu hissederek otururken, **Tanrı aşkına, benim ne işim var burada**, diye düşünüyordu bir yandan. Gözlerini sıkıca yumup uyumaya çalıştı.

Biraz ilerde oturan Detweiler nefret dolu bakışlarla süzüyordu onu.

f

Fransiskan mezhebinin Crown of Thorns adlı manastırı Bellona'nın beş mil kadar dışındaydı. Yüzyıllarca önce bir Arap şatosu olarak inşa edilmişti. Vadinin üç yüz metre yüksekindeki yerinden her yönü, en az yirmi mil kadar rahatça görebilirdi insan. Otuz

metre yüksekliğindeki kaygan taş duvarları hâlâ şato görünümünü veriyordu manastıra.

Vito Barbera katır sırtında zigzaglar çizerek yükselen patikayı ancak bir buçuk saatte geçip manastıra varabilmisti. Eski günlerden kalma savunma hendeği şimdi çöpler ve otlarla dolmuştu. Barbera binanın tek girişi olan tahta köprüyü geçip meşe kapıların önünde katırını durdurdu.

Eğilip kapının bir yanından sarkan çanın ipini çekti. Sesi çok uzaklardan gelir gibiydi. Öğlen sıcağında yorgun, bitkin aşağıdaki vadiyi seyrederek bekledi kapının açılmasını.

Bir süre sonra küçük bir panjur aralandı ve genç bir keşişin sakallı yüzü görüldü. Keşiş hiçbir şey söylemeden panjuru örttü ve bir dakika sonra büyük kapı açıldı.

f

Manastırın başı olan Peder Giovanni tüm Fransiskan keşişleri gibi sakallıydı. Ama yetmiş yaşının izleri bembeyaz sakalından belli oluyordu. Başında kahverengi bir bere, üzerinde dümdüz kahverengi bir giysi vardı. Belindeki örgü kuşaktan büyük bir haç sallanıyordu. Yüzünün sert ve güçlü bir ifadesi vardı ama gözleri sık sık neşeyle parlardı.

Manastırın kırmızı kiremitli damları büyük basamaklar gibi sivri tepeye doğru yükselirdi ve işte burada Peder Giovanni hayatta her şeyden çok sevdiği güvercinlerini yetiştirirdi. Lucio Birader Vito Barbera'yla birlikte geldikleri zaman yine güvercinleriyle uğraşmaktaydı yaşlı adam.

«Ah Vito, seni gördüğüme çok sevindim.»

Barbera beresini çıkarıp elini öptü. Peder Giovanni'nin Mafya'yla olan ilişkileri herkesçe bilinirdi ve Mussolini'nin ünlü polis şefi Mori, bunu kanıtlamak için epey zaman harcamıştı. Hatta Giovanni'yi mahkemeye kadar çıkarmıştı, ama dava bir komedi halini almış ve keşişler parktaki güvercinleri beslemekle bile suçlanmışlardı.

Korkuluğun üzerinde duran kutudan bir sigara çıkarıp yaktı. «Köyde işler nasıl?»

«Kötü,» dedi Barbera. «Şu Gestapo'nun adamı Meyer ve emrindeki Ruslar...» Başını sallayarak sustu.

«Peki ya öteki... Koenig?»

«Yanlış üniforma giymiş iyi bir adam,» diyerek omuzlarını silkti. «Kutsal bir aptal. Savaşların, iskambil oyunları gibi kurallara bağlı olarak oynanacağına inanıyor hâlâ.»

«Demek öyle... Ne yapabilirim senin için?»

«Don Antonio için bir mesajım var.»

İhtiyar keşiş gülümsedi. «Sevgili Vito, Don Antonio'nun nerede olduğunu kim biliyor?»

Barbera güvercinlerin kafesine yaklaşp kuşları sevmeye başladı. «Eminim bunların arasında onun yerini bilen bir, iki tane vardır.»

Peder Giovanni alçak korkuluğun yanındaki kamış koltuğa oturdu.

«Vito, eğer yine Cezayir'deki dostlarından haber aldıysan ve yine eğer Amerikan işgali ve Mafya'yla ilgiliyse, vaktini boşa harcadığını söyleyebilirim sana. Don Antonio, Almanlardan olduğu kadar Amerikalılardan da nefret diyor. Hayır, bu kez dağlarda kalacak. Bu olaylara karışmak istemiyor.»

«Ama her şey çok değişti şimdi, peder. Don Antonio'nun torunu, Maria buraya geliyor.»

İhtiyar adam şaşkın gözlerle ona baktı.

«Yani Cammarata'ya mı geliyor? Ama nasıl olur bu?»

«Mesaj, böyle diyor, Carter kısa bir süre sonra burada olacak.»

Peder Giovanni hiddetle sigarasını ezip söndürdü.

«Aptal çocuk. Geçen kez buraya geldiğinde artık yeter demiştim ona. Ölümü kovalıyor sanki. Ama kızdan söz et bana. Carter getiriyor onu, değil mi? Don Antonio'yu etkileyeceğini umuyorlar. Haklı olduklarından emin değilim.»

«Başka şeyler de var, peder,» dedi Barbera. «Bu kez Luciano da geliyor.»

«Lucania?» İhtiyar adam iyice şaşırmıştı.

«Salvatore Luciano mu geliyor? Ama hapiste o.» Sonra olup biteni anladı. «Evet, anlıyorum. Lucky Luciano ve Don Antonio'nun torunu. Harry Carter artık oyunu kazanacağından emin olmalı.»

«Ya sen peder? Senin fikrin nedir?»

«Benim fikirlerimin ne önemi var? Şu küçük dostlarımdan biri bu haberi Don Antonio'ya götürecektir,» diyerek güvercinlerini okşadı.

«O istediği gibi davranır. Ne zaman gelecekler?»

«Birkaç gün içinde. Tekrar telsizle mesaj verecekler.»

«Kesin tarihi öğrenince bana bildir. Bölge komitesine bunları anlattın mı?»

«Hayır,» dedi Barbera.

Direnme örgütünü oluşturan çeşitli grupların eylemlerini düzenlemek için bir yaz önce kurulmuştu bölge komiteleri.

Peder Giovanni elini Barbera'nın omzuna koydu.

«Şimdi sevgili dostum, yemek yiyelim. Bellona'ya dönüş yolculuğuna aç karnına çıkamazsın.»

f

Harry Carter Dar Eş Quad'daki villanın terasında beklerken, Eisenhower avluya girdi. Atından atlayıp dizginleri bir seyise verdi ve nöbetçilerin selamını alarak merdivenleri tırmandı. Hole girince, Cusak ayağa kalktı.

«Albay Carter sizi bekliyor, generalim.»

Carter'ın terastan içeri girdiğini gördü ve bir an gözlerini dikip yüzüne baktıktan sonra, «İçeri girin, albay,» diyerek çalışma odasına doğru yürüdü.

«Raporunu okudum,» dedi kamçısını masaya bırakırken. «İyi çalışmışsın.»

«İyi bir tanımlama, generalim.»

«Nerede kalıyorsun?»

«Maison Blanche'daki havaalanı yakınında, küçük bir villada, efendim.»

«Rahat mı?»

«Oldukça, efendim.»

«Luciano ve şu Luca'nın torunu. Elimizde iki as var gibi. Otur bir yere.»

Carter otururken sordu. «İşgal planı yürürlükte mi?»

«Elbette. Bizim hazırlık yaptığımızı biliyorlar. Her an saldırımızı bekliyorlar. Bir tek noktada aldatacağız onları. Şaşırtmaca olarak Sicilya'ya çıkacağımızı, asıl hedefimizin Sardunya ve Yunanistan olduğuna inanıyorlar.»

«Ne zaman, efendim?»

«Yalnızca sen bileceksin bunu, albay. Ekibindekilere ancak çok gerekli olursa söylersin.»

«Başüstüne, efendim.»

«Dokuzunda,» diyerek önündeki takvimin yapraklarını çevirdi Eisenhower.

«Bak, burada ne diyor: 'Oturup keyfinize bakmak için iyi bir gün.'»

Carter hayretler içinde kalmıştı. «Ama yalnızca dört günümüz var.»

«Biliyorum... Meteoroloji bölümü o gün fırtına kopacağını bildirdi. Böyle bir havada İtalyanlar çıkarma yapacağımızı hiç düşünmezler.»

«O zaman en geç yarın akşam gitmek zorundayız. Ve işimizi bitirmek için üç günümüz kalıyor.»

«Ne kadar zamana ihtiyacın var?» dedi Eisenhower. «Şu Luca ile bir tek kez görüşmek yeterli olacaktır. Eğer bize katılmaya karar verirse, adamları bunu etrafa yayacak, öyle değil mi?»

«Kuramsal olarak evet, efendim.»

«Elimizde yalnızca kuramlar var» diyerek yerinden kalkıp Sicilya haritasına yaklaştı Eisenhower. «İşte şu iki yoldan Palermo'ya gideceğiz. Bunların arasında ellerinde her cins silah ve özellikle 88'likleri bulunan İtalyan bölükleri var. Bizim tanklara neler yaptıklarını biliyorsun. Ayrıca birkaç tane de **Tiger** varmış orada. Eğer savaşımaya karar verirlerse, bizi birkaç hafta oyalayabilirler. Ama teslim olurlarsa, bölgedeki çok az sayıdaki Alman birlikleri çekilmek zorunda kalacak. Palermo yolu böylece General Patton için açılacak.»

«Evet efendim, durumu biliyorum.»

«Son görüştüğümüzden beri Roma'dan gelen haberlere göre, Mussolini tekmeyi yemek üzereymiş. Ayağı kaydığı zaman Mareşal Badoglio yerini alacak ve İtalya'yla barış görüşmelerine başlayacağız.»

«Düşünülmesi gereken bir nokta daha var,» dedi Carter. «Buraya gelmeden önce Maison Blanche'a uğrayıp Sicilya yolculuğu için filo komutanı Grant ile görüştüm. Hava komutanının bundan sonraki tüm operasyonları durdurduğunu söyledi bana. Sicilya'ya gönderdikleri dört **Halifax** da geri dönmemiş.»

«Bunu biliyordum,» dedi Eisenhower. «Ama elindeki yazılı emirler, buna karşı koyma yetkisini veriyor sana.»

«Önemli olan Grant'ın bu konudaki fikri. Kendi uçaklarından birinin daha Sicilya'ya varabileceğine inanmıyor.»

«Yani olanaksız mı diyor?»

Carter bir an düşünüp Grant'ın sözlerini anımsadı. «Şansımızın pek fazla olmadığını söylüyor diyelim.»

«Yani bunu yapmayalım mı diyorsun?»

«Hayır efendim, gerçekçi olmaya çalışıyorum yalnızca.»

Eisenhower yerinden kalkıp pencereye yaklaştı. Gözlerini bahçeye dikerek, konuşmaya başladı.

«Emir verme konusunda ne öğrendim biliyor musun, albay? Ne kadar iyi plan yaparsan yap, bir savaşın sonucu, bir köprüyü koruyan yarım düzine askerin cesaretine göre değişebilir. Bence tüm savaşlar böyledir. Tek bir olay, zaferin kime ait olacağına karar verebilir.»

«Bu fikrinize katılıyorum, generalim,» dedi Carter.

Eisenhower dönüp ona baktı.

«Ne olursa olsun, Sicilya'ya çıkacağız. Şansımızı deneyeceğiz. Belki çok ağır kayıplar vererek kazanabiliriz, ama şu Luca denen adam, demin sözünü ettiğim küçük olaylardan biri olabilir. Kazanmayla kaybetme arasındaki dengeyi sağlayabilir.»

«Öyleyse gidiyoruz değil mi?»

Bu kez gülümsemesine hüznün karışmıştı.

«Zor kararlar daima yüksek rütbelerin görevi olmuştur, albay. Gidip şansınızı deneyin diyebilirim yalnızca.» Elini uzattı. «Yolunuz açık olsun.»

f

Maison Blanche'daki çalışma masasında oturan Harvey Grant, General Eisenhower ile Başkan Roosevelt'in imzalarını taşıyan mektupları dikkatle okuyup Carter'a uzattı.

«İntihar etmek için iyi bir yöntem bence. Daha önce de söylediğim gibi, şansınızın yüzde elli olacağını bile sanmıyorum. Her an çıkarma yapılacağını biliyorum ayrıca. Cezayir'deki tüm dükkânları dolaş, bunu sana söylerler. Üstelik düşmanı şaşırtmak için düzenlendiğini de ekleyeceklerdir. Sicilya kelimesini Sardunya olarak değiştirmek gerek. Gözün görmediğine...»

«Bir şey diyemem,» diye söze başladı Carter ve Grant elini masaya vurarak onu susturdu.

«Tanrım Harry, şimdi buldum. Gözün görmediğini... daha doğrusu göz görmeden tahmin ettiğine aldırış etmez insan.»

«Anlayamadım.»

«Anlayacaksın. Gel göstereyim sana.»

Merdivenden inip hangarlara doğru yürüdüler.

«Kaç kişi olduğunuzu söylemiştin.»

«Beş... Dört erkek bir kadın.»

«Kadın mı?» diye haykırdı Grant. «Aman Tanrım! Yine de bunun olacağını sanıyorum.»

«Neyin?»

«İşte bunun.»

Grant en son hangarın gölgeleri arasında duran siyah boyalı **JU 88**'i işaret etti .

«İşe yarayacağına inanıyor musun?» diye sordu.

«Birazcık boya gerekecek. **RAF** işaretlerini silip tekrar Luftwaffe'leri yazacağız. Bu yavrunun motorları dört yüz mile çıkabilecek güçte.

Yani buradan kalkıp bir saat sonra sizleri atacağımız hedefe varabiliriz. Etrafta dolaşanların hepsi bizi herhangi bir gece savaşçısı sanacak.»

«Haklı olabilirsin,» diye onayladı Carter.

«Almanlar bunları aynı işler için kullanıyorlar,» diye sürdürdü sözlerini Grant sabırsızca.

«Gerekli değişiklikleri yapmışlar. Şu kapı çıkışları kolaylaştırıyor. Rastlantı değil bu, Harry. Tanrılar yüzümüze gülüyor.»

«Pekâlâ. Diyelim ki, gitmeyi başardık. Nasıl geri döneceksin? Sahile yaklaştığın anda tüm **RAF** bombardıman uçakları üstüne saldıracaktır.»

«Dert değil. Tabii gittiğimi Hava Kuvvetleri komutanı Sloane'a söyleyeceğim. Senin elindeki mektupları görünce sorun yaratacağını sanmam. Geri dönüşümde gerekli karşılama törenini hazırlayacaktır.»

«Sen yer hizmetine alınmıştın, Harvey, unuttun mu?»

«Bu yavruyla değil.» Grant, **Junkers**'in gövdesini okşadı. «Belki bunu kullanabilecek tek pilot değilim ama operasyona yüzde elli başarı şansı verebilirim. Bunu en az benim kadar iyi tanıyan uçuş mühendisi Joe Collinson'ı alacağım yanıma.»

Carter'ın itiraz şansı kalmamıştı. «Pekâlâ, Harvey.»

«Ne zaman gidiyoruz?»

«Mümkünse yarın gece.»

«Geçen kez Bellona yakınlarında kullandığımız atlama hedefi mi yine?»

«Evet.»

«Benimle meteoroloji bürosuna gelersen, hava durumunu öğrenebiliriz. İstersen Bellona'daki adamlarına seni yarın akşam on bir sularında beklemelerini bildirebilirsin.»

«Bana göre hava hoş.»

«Öyleyse gidelim. Yapacak çok işimiz var.»

Palermo'daki geçici karargâhı olan Grand Otel'de İtalyan Altıncı Ordusunun komutanı General Alfred Guzzoni'nin toplantısı sürüyordu. Katılanların çoğu İtalyan subaylarıydı ve aralarında Meyer ile Koenig'in bulunduğu birkaç Alman da vardı.

Birinci sınıf bir asker ve bir sürü çarpışma görmüş olan Guzzoni bir saat kadar Akdeniz'deki stratejik durumu anlatmıştı.

«Ve beyler,» diye bitirdi sözlerini. «Yakında geleceklerini biliyoruz. Sicilya sahillerine çıkar gibi yapıp Sardunya'ya saldıracaklarını sanıyoruz. Ama kesin olan bir nokta var. En az bir hafta yerlerinden kıpırdayamazlar. Meteoroloji fırtına kopacağını bildirdi. Sorusu olan var mı?»

Birkaç sorudan sonra Meyer elini kaldırdı.

«Generalim, ben dağlardaki çetecilerin eylemleri hakkında görüşmek istiyordum.»

«Hangi açıdan, binbaşı?» diye sordu Guzzoni.

«İşbirliği konusu, generalim. Dağlardaki Tanrının belası köylülerden işbirliği beklemiyorum tabii, ama İtalyan ordusu da kesinlikle bizlere yardımcı olmamakta ısrar...»

Salonda bulunan italyan subaylar arasınra öfkeli bir mırıltı yükseldi ve Koenig hemen ayağa fırlayıp durumu düzeltmeye çabaladı.

«Binbaşı Meyer'i hoşgörmelisiniz, generalim. İtalyan askerlerinin cesetlerinin Moskova sınırlarına dek uzandığını bilmiyorum sanırım. Birçok kez onlarla birlikte çarpıştım ve bundan dolayı hepsine minnettarım.»

Subayların bir bölümü bu sözleri alkışladı. Meyer sert bir bakışla ona döndü ve sakın bir hareketle çantasını alıp dışarı çıktı. Guzzoni kalabalığın arasından geçip elini uzattı.

«Sanırım bir düşman kazandınız, yarbayım.»

«Bunu unutmamaya çalışacağım, efendim.»

Elini Koenig'in omzuna koydu general.

«Geçen ay ortak konferansa katıldığımda babanızla tanışma mutluluğuna eriştim. Gelin beraber yemek yiyelim de onun nasıl olduğunu anlatayım size.»

f

Carter'in ekibinin kaldığı villa Maison Blanche'dan beş mil kadar uzaktaydı. Oldukça bakımsızdı ve onarıma ihtiyacı olduğu belliydi. Ama çevresi çok güzeldi, kum tepecikleri bakımsızlıktan uzamış otlarla kaplı bahçeyi denizden ayırıyordu. Onların

ardında göz alabildiğine uzanan bembeyaz bir kumsal vardı.

Carter genel bir birifing için herkesi salonda toplamıştı. Duvarda bir Sicilya haritası asılıydı ve masanın üzerinde birkaç büyük zarf vardı.

Konuştuklarının çoğu daha önce açıklanmış ve tartışılmış olan konuların tekrarıydı. Sözlerini bitirince sordu. «Sorusu olan var mı?»

«Çıkarma ne zaman yapılacak, albayım?» diye sordu Detweiler.

«Bunu şimdiden öğrenmene gerek yok. Tarihleri, isimleri, gerçekleri ne kadar az bilerseniz o kadar iyi olur. Baskı altında bile söyleyemezsiniz bilmediklerinizi. Hepiniz için sahte kimlikler hazırlandı tabii.»

«Ya atladığımız zaman ters bir durum olursa?» diye atıldı Savage. «Ya birimiz diğerlerinden ayrı kalırsa? Nereye gidecek?»

«İşte şurada, vadinin ucunda Crown of Thorns adında bir Fransiskan manastırı var. Karargâhımız orası olacak. Başka soru var mı?»

Sessizlik.

f

Luciano onu bulduğu zaman Maria kum tepeliklerinin arasındaki bir boşlukta oturuyordu. Hemen yanına çöküp bir sigara yaktı.

«Carter döndü. Yarım saat sonra hepimizi görmek istiyor.»

«Gidecek miyiz?»

«Öyle görünüyor.»

Genç kızın kollarını dizlerine sarıp gözlerini denize diktiğini görünce dayanamayıp sordu.

«Nereyi görmeye çalışıyorsun, Sicilya'yı mı?»

«Çok uzun zaman geçti aradan.»

«Bir de büyükbaban var. Onu da çok uzun zamandır görmüyorsun.»

«Evet. Belki de ikimiz için de gereğinden çok vakit geçti. Hiç düşündünüz mü bunu?»

«Ben düşündüm ama profesörün aklına gelmiş olacağını hiç sanmam.»

Maria başını salladı. «Herşeyi başaran Luciano. Sizce olanaksız bir şey yok mu?»

«Var tabii. Şeytan da bazen mola verir.»

Elini uzatıp genç kızı ayağa kaldırdı. «Haydi yürü, yemek zamanı geldi.»

Yan yana yürüyüp kum tepeciklerinin ardında kayboldukları anda, yakındaki uzun otların arasında bir hışırtı oldu ve Detweiler üstündeki kumları silkeleyerek ayağa kalktı. Garip, dalgın bir bakışla arkalarından baktı bir süre ve onları izledi.

C

Cenaze işleri dükkânının arkasındaki evinin salonunda Vito Barbera bir bölge komitesi toplantısı düzenlemişti. Kırk altı yaşında, metal çerçeveli gözlüklü öğretmen Pietro Mori İspanya'da Cumhuriyetçi Ordusunda çarpışmıştı. Ettore Russo da aynı orduda bulunmuştu ve aralarındaki tek ortak nokta buydu. Russo'ya babasının koyun sürülerinin kalması, bazı yoldaşlarının gözünde kuşkulu bir kişi olmasına yol açmıştı.

Bellona bölgesi rahibi Peder Collura Hristiyan Demokratları, hancı Verga ise bölücüleri temsil ediyordu. Gerçi açıkça söylenmiyordu ama Vito Barbera Şerefli Cemiyet, yani Mafya adına orada bulunmaktaydı.

Barbera'nın konuşması bitince, uzun bir sessizlik oldu ve sonunda Mori'nin sesi duyuldu.

«Yani ne yapmamızı istiyorsun? Şu Mafya katili buraya geliyor diye karşısında diz mi çökelim?»

«Salvatore buraya bir kurtarıcı olarak geliyormuş.» diye alay etti Ettore. «Kimden kurtaracakmış?»

«Almanlardan olabilir,» diye önerdi Barbera.

«Evet ama Mafya'dan kurtarmaz bizi.» Bu kez hancı Verga atılmıştı ortaya. «Biz bölücüler özgür bir Sicilya istiyoruz. Yalnızca İtalya'dan ayrılmak değil, eskisi gibi her şeyi yönetecek bir Mafya da istemiyoruz.»

Peder Collura kararsız bir sesle söze karıştı. «İlk görevimiz Amerikalıların çıkarmasına yardım etmek olmamalı mı? Ülkeyi kimin yöneteceği sorusu daha sonra halledilebilir. Özgür demokratik bir seçim yapılabilir.»

«Harika,» dedi Mori. «Mafya herkesin gırtlığını sıkarken özgür demokratik bir seçim ha!»

«Her şey söylenebilir ama Mafya her zaman politikanın dışında kalmıştır. Hiç kimsenin bunu inkâr edebileceğini sanmıyorum,» dedi Barbera.

«Ve yönetimi elinde tutan her kişinin arkasında,» diye yanıtladı Russo.

Barbera içini çekti. «Yani hiç kimsenin bu harekâtı desteklemeye istekli olmadığını anlıyorum.»

«Amerikalılar gelince, dağlarda başkaldıracağız,» dedi Mori. «Ama Luciano'nun canı cehenneme.»

«Ya Don Antonio Luca'nın torunu? Onun da canı cehenneme mi?»

Ani bir sessizlik kapladı odayı. Mori yan gözle Russo'ya bakıp zoraki bir gülüşle yanıtladı.

«Bak şimdi Vito, dostum, hiçbirimiz Don Antonio için kötü düşünmeyiz.»

«Evet, ben de aynı fikirdeyim,» dedi Barbera ve saatine bakarak ayağa kalktı. «Yaklaşık üç saat kadar sonra arkadaşlarım buraya: atlayacak. Bu bilgilerin başkasına aktarılmayacağından eminim tabii. Eğer bir terslik olursa, işe nereden başlamak gerektiğini biliyorum.»

Omuzlarını sükerek gülümsedi. «Ben de neler söylüyorum yani...»

Yan sokağın karanlığına çıkıp evlerine doğru dağıldılar. Yalnızca Mori ile Russo birlikte yürüyorlardı.

«Her zaman aynı fikirde olmadığımızı biliyorum, ama bu olayda ortak bir kararımız olacağını hissediyorum,» dedi Mori.

«Eğer Luciano hakkında bir şeyler yapılması gerektiğini söylüyorsan, ben de seninleyim,» diye yanıtladı Russo.

Mori kolunu arkadaşının omzuna attı. «Öyleyse bize yemeğe gel. Evde huzur içinde olayları gözden geçirebiliriz ve bir şişe harika Chianti'm var.»

f

Akdenizden gelen sis Maison Blanche'de görüşü iki yüz metreye kadar düşürmüştü. Gövdesine Luftwaffe işaretleri bir kez daha boyanmış olan **Junkers** yarım saattir pistin ucunda duruyordu. Carter ile ekibi paraşütleri ve gereçleriyle daracık koridora sığışmaya çalışıyordu. Harvey Grant ile onları geçirmeye gelen Hava Kuvvetleri Komutanı Sloane kapının önünde konuşuyorlardı.

«Hava koşulları o kadar kötü olabilir ki,» dedi Sloane. «Döndüğün zaman belki inişe bile geçemeyebilirsin.»

Genç bir subay arkalarında belirip Grant'a hava raporunu uzattı.

«Yağmur ve gök gürültülü fırtına bekleniyor,» dedi Grant neşeyle.

«Benim için çok iyi, efendim. Birkaç saat sonra görüşürüz. O zamana kadar bu boyalar akıp gider.»

Arkasını dönüp **Junkers**'e doğru yürürken uçuş miğferini başına geçirdi. Merdiveni tırmanıp içeriye alışını izledi Sloane ve bir an sonra ısınmış olan motorların harekete geçtiğini belirten uğultu duyuldu.

Grant gaz verdikçe, uçak ışıkları izleyerek gitgide artan bir hızla pistte ilerlemeye başladı. Sloane ve diğerleri soluklarını tutarak sisin arasında kaybolan uçağın ardından baktılar bir süre.

Lövyeyi geri çekince, **Junkers** havalandı ve sisten kurtuldu. Grant sağa dönüp denize doğru uzaklaştı.

Bir süre sonra bu uçuş için yerleştirilmiş olan konuşma aygıtından gelen Grant'ın sesini duydu Carter.

«Arkada işler ne âlemde?»

«Gayet iyi.»

«Pekâlâ. Hedefe tahminen elli dakika sonra varacağız. Orada hava pek fena değil. Yağmur var ama görüş mesafesi iyi. Gök gürültülü fırtına raporu verilmişti. Biraz sarsılabiliriz.»

Junkers'i bin fite yerleştirdi ve sisin üzerinden kayıp giderlerken, arkasına yaslanıp keyifle etrafına bakındı.

f

Cape Granitola'nın altmış mil güneybatısında, hedeflerinden yirmi dakika geride, Lichtenstein radarını izlemekte olan Collinson birdenbire haykırdı.

«Radarda bir şey var, efendim. Herhalde bir gece savaşçısı.»

Grant dâhili konuşma aygıtına eğildi. «Kırmızı alarm, Harry. Konuklarımız var.»

Junkers'in gövdesindeki daracık koridorda sıkışık oturanlar hiçbir şey göremiyorlardı.

«Emin misin?» diye sordu Carter.

«Şimdi emin oldum,» dedi Grant. Sislerin arasından kullandığı **Junkers**'in bir kardeşi fırlayıp sancak tarafında yer almıştı. Grant öteki pilotu gördüğü anda el salladı ve uçak bir süre yanlarında yol alıp sağ taraftan gecenin karanlığına karışıp uzaklaştı.

«Atlatmayı başardım,» dedi Grant içerdekilere neşeli bir sesle. «Çekip gitti. Yalnızca on beş dakikalık yolumuz kaldı. Hazırlanmaya başlayın.»

f

Kontes di Bellona'nın villasının arkasındaki vadinin öbür ucundaki otlakta Vito Barbera ile Rosa bekliyorlardı. Sürekli yağan yağmurdan korunmak için otlağın kenarındaki ağaçların altına sığınmışlardı. Rosa'nın üzerinde tüvid bir bere ve eski bir trençkot vardı.

«İyi misin?» diye sordu Barbera. «Böyle kötü bir yağmuru doğrusu hiç düşünmemiştim.»

«Şu komünist köpekler Mori ile Russo gibi daha önemli konuları niçin düşünmüyorsun? İstedikleri an Almanları üzerimize salabilirler.»

«Hayır, sanmam,» dedi Barbera. «Mori aptal değildir. Kendini tehlikeye atmaz.»

Rosa koluna yapıştı. «Dinle, geliyorlar.»

Cok uzaklardan bir motor uğultusu geldi kulaklarına.

«Ne yapacağını biliyorsun,» dedi Barbera.

Rosa otlağın öteki ucuna doğru koşmaya başlarken, Barbera daha önceden hazırladıkları gazla ıslatılmış odun yığınının bir kibrit çaktı. Rosa da görevini yerine getirince, her iki ateş gürleyerek yanmaya başlamıştı.

Barbera gözlerini karanlık göğe kaldırıp beklemeye başladı.

Otlağın güney ve kuzey ucunu işaretleyen ateşleri gördüğü zaman Junkers'i bin fite indirmişti Grant.

«Gördün mü, Joe?»

«Tamam, efendim,» dedi Collinson.

Grant sağa doğru dönerek yükselip bir tepeyi aştı ve dönüp hedefe yaklaştı.

«Yalnızca iki dakikanız var, Harry,» diye seslendi içeriye.

«İyi, bize yeter,» diye yanıtladı Carter.

Yanındakilere başıyla işaret verince, herkes paraşütlerini otomatik olarak açacak olan denge ipine taktı. Carter yanlarından geçip hepsini tek tek kontrol etti . Ve tekrar yerini alıp çıkış kapısını açtı. Yağmur ve soğuk hava bir anda içeriye dolmuştu. Kapının üzerindeki yeşil ışık bir dakika sonra yandı.

Aşağıda yanan işaret ateşlerini farkedip hemen atladı Carter. Ardından gelen Maria bir an korkuyla kapının önünde donup kalınca, Savage onu boşluğa itip ardından kendini bıraktı.

Bundan sonra olanlar daha önce planlanmış değildi. Detweiler'in Luciano'ya duyduğu nefretin ani bir tepkisiydi. Sağ dizindeki jilet gibi keskin bıçağı çekti. Kapının ağzında duran Luciano, başının üzerindeki denge ipinin usulca kesildiğini farkettiği anda çavuş onu dışarıya itmişti bile.

Pilot kabininin aralık kapısından arkayı izleyen Collinson bunu farkedememişti ama loş ışıktaki yaptığı işin korkunçluğuyla donup kalan Detweiler'in hâlâ uçakta olduğunu görmüştü.

Hedefi çoktan geçmiş olan Grant, uçağı tekrar aynı tepenin üzerinden aşkırtmak için lövyeyi çekerken, Collinson omzuna vurdu.

«Yine konuklarımız var.»

Ve Grant tepeyi aşmak için gaz verip sol tarafa doğru dönünce, Detweiler dengesini yitirip karanlığa tepeüstü indi.

f

Dört yüz fitten atlandığı zaman yere inmek yirmi saniye sürer. İlk deneme atlayışını yaptıkları zaman Carter'in bunu söylediğini anımsadı Luciano son hızla yere doğru yaklaşırken.

Bir takla attı, bir daha attı, kemerine bağlı torbayı elinden bıraktı ve tehlike paraşütünün beline sarılı iplerini güçlükle çekip açtı.

Paraşüt şiştiği zaman yere ancak yüz fit kadar kalmıştı. Haki rengi koskocaman bir şemsiyenin altında süzülerek alçalırken, otlığın kuzey tarafındaki ışığa doğru indiğini farketti. Carter ile Maria yere varmışlardı. Savage'ın da yaklaştığını gördü ama Detweiler'in paraşütü görünürlerde yoktu.

Araç gereç torbası yere çarpınca, Luciano hazırlandı ve bir saniye sonra toprağa çarpıp takla attı. Ateşin yanında kendisini izleyen eski bir trençkot ve bere giymiş küçük oğlanı farketti. Çocuk yardım etmek için yaklaşıncaya, Luciano onun genç bir kız olduğunu görerek şaşırdı.

Paraşütün bağlarını çözerken kız ateşin ışığında yüzünü inceliyordu.

«Sen Luciano musun?»

«Evet. Sen kimsin?»

«Rosa Barbera. Vito'nun yeğeni.»

Rosa paraşütü katlarken, Harry Carter ile Savage koşar adımlarla yanına geldiler.

«Detweiler nerede? Vito en son senin atladığını söylüyor. Sonra uçak öteki vadinin üzerine geçmiş.»

Luciano açılmayan büyük paraşütten sıyrıldı ve bıçakla kesilmiş ipleri görmeleri için uzattı. «Orospu çocuğunun beni sevmediğini biliyordum ama nefretinin derecesini

anlayamadım.»

f

Bir sonraki vadiye doğru süzülen Detweiler bir çam ormanının içine düştü ve paraşütü dallara takılınca yerden üç metre kadar yukarda kalıverdi. Paraşütün bağlarını açtı ve kendini yumuşak otların üzerinde buldu.

Ne halt etmesi gerekiyordu? Aslında bunların hiçbirini yapmak istememişti. Ani bir çılgınlık sonucu, dağın öbür yamacında kalıvermişti. Hedefte millerce uzak ve yalnız başınaydı.

Kesin olarak bildiği tek şey, hemen yola çıkıp tek başına Bellona'ya ulaşması gerektiği idi. Uçaktayken giydiği uçuş elbisesini üzerinden sıyırınca yamalı tüvid ceketini ve yakasız gömleği çıktı ortaya. Bir cebinden çıkardığı bereyi de başına yerleştirip araç gereç torbasından çıkardığı 45'lik Colt'u cebine atarak M-1'i, omzuna astı.

Torbayı çalılarının arasına atıp paraşütü dallardan kurtarmaya çalıştı ama çabaları sonuç vermeyince vazgeçip yola koyuldu. Yağmur bir süre için durmuştu. Ayın soluk ışıkları altında alçak taş duvarın ilersinde uzanan patikayı farkettiler. Aşağıda bir penceresinden ışık sızan bir çiftlik evi görünüyordu.

Duvarı aşp patikayı izlerken, Carter'ın yola çıkmadan önce verdiği sahte kimliklerin cebinde olup olmadığını kontrol etti . Avluya girerken Mî hâlâ omzundaydı ama bir eli cebindeki tabancanın kabzasını kavramıştı.

Çamurların arasından eve yaklaşırken, bir köpek heyecanla havlamaya başlamıştı. Kapıyı vurunca, içerden birtakım sesler geldi ve kapının üst yarısı açıldı. Soğuk havaya odun ateşinin dumanları savruldu. Gaz lambasının loş ışığında elinde tüfekte karşısında duran adamı farkettiler. Çökük yanaklı, traşı uzamış adam altmış yaşlarındaydı ve yanında küçük bir çocuk duruyordu. Arkalarında, ocağın yanında battaniyelere sarınmış, yüzü Mısır mumyaları gibi buruşmuş ihtiyar bir kadın oturuyordu.

«Ne istiyorsun?» diye sordu yaşlı adam. boğuk bir sesle.

«Ben çobanım,» dedi Detweiler. «Şu tepelerde yürüyordum, yolumu kaybettim. Sonra hava karardı. Geceyi burada geçirebilir miyim?»

Adam başını salladı.

«Elbette, niçin olmasın? Ahırda yatabilirsin. Giorgio sana yolu gösterir sabah olunca.»

Yamalı ceketinin koluna burnunu silen çocuğun başını okşadı usulca.

«Şimdi gerçeği söyle bana,» dedi kuşkulu gözlerle. Detweiler'e bakarak. «Dağlardaki adamlarla birlikte misin?»

Ne demesi gerektiğine karar verememişti Detweiler ama şansını denedi. «Belki.»

«Biliyordum,» diyerek gülümseyince ihtiyar adamın siyahlanmış dişleri ortaya çıktı. «İnan bana tam yerine geldin, oğlum. Burada hepimiz vatanseveriz.» Kapının alt bölmesini de açıp Detweiler'i içeri aldı.

f

Sicilya sahiline doğru ilerlerken **Junkers**'in içi heyecanla kaynıyordu. Collinson'ın sesi geldi konuşma aygıtından. «Cape Granitola'ya Yaklaşıyoruz. Başardık, efendim. Başardık! Çok iyi bir atlayıştı.»

«Yalnızca o sersem herif sonunda işi berbat etti,» diye yanıtladı Grant. «Nereye indiğini ancak Tanrı bilir. Atladığı zaman hedeften çok uzaktaydı. Ne haltlar karıştırıyordu acaba?»

Gözlerini **Lichtenstein** radarına dikmiş olan Collinson'ın sesi bu kez kaygılıydı. «Konuklarımız var. Başımız dertte.»

Bulutların arasından sıyrılan bir **Junkers**, sancak tarafına yerleşti. Bir saniye sonra ikincisi de sol tarafta yerini almıştı.

«Kuyruğuna dikkat et. Bir tane de orada var. Şimdi n'olacak?» diye sordu Collinson.

«Herhalde yapılacak en doğru hareket onların kullandığı frekansa dönmek olacak,» dedi Grant.

Kısa bir parazitten sonra oldukça düzgün İngilizce konuşan bir ses duyuldu.

«İri kara kuş, sensiz çok yalnız kalmıştık. En son bir ay kadar önce Cezayir üzerinde görmüşlerdi seni. Eve dönmek epey zaman almış olmalı. Haydi şimdi hep birlikte Otranto'ya inelim de, oturup konuşalım.»

«Sittir git!» dedi Grant ve tıpkı Malta dönüşünde Dakota'yla yaptığı gibi flaplarını indirdi.

Kuyruğundan gelen **Junkers**'in pilotu son bir çabayla ani bir dalış yapıp Grant'ın altından geçti. Uçağı izleyen Grant tüm iyi pilotlar gibi iyice yaklaşıncaya dek bekledi ateş etmek için.

Parmağıyla düğmeye dokununca, mermiler aşağıdaki uçağın gövde ve kuyruğuna yağmaya başladı. Ani bir parlama bir anda bir ateş topuna dönüştü ve **Junkers** parçalandı.

Aynı anda öteki uçaklardan birinin açtığı ateş sonucu Grant'ın uçağı da sallanmaya başladı. Yıllarca savaş pilotluğu yapmanın yarattığı refleksle hemen burgu hareketine geçti ve bir saniye sonra bulutun içine dalıp izini kaybettirdi.

«Ne var ne yok?» diye seslendi Grant.

«Arka taraf berbat» dedi Collinson. «Gövdede açılan delikten bir Morris Ten rahatlıkla geçebilir.»

Yinelenen mermi yağmuru altında tekrar sarsıldılar.

«Deniz seviyesine ineceğim. Sıkı dur, Joe. Bakalım bu herifler uçak kullanmayı biliyor mu?» dedi Grant.

Bulutların arasından sıyrıldığı anda bin fitteydi ve hızla suya yaklaşıyordu. En son anda düzeltti uçağı. Yalnızca ara sıra görülen ayın soluk ışıklarından başka hiçbir ışık yoktu ve dalgaların boyu on beş metreyi buluyordu. Belki de Grant'ın giriştiği en tehlikeli uçuştu bu.

İki **Junkers** âdeta intihara kalkışmıştı. Kuyruğundan ayrılmıyor ve fırsat buldukça ateş açıyorlardı.

Saatte dört yüz mil hızla, yarım saat kadar yol almışlardı. Motorlar çok ısınmış ve fazla güç veren sistemin yakıtını sağlayan tanklar neredeyse boşalmıştı. Bu gidişe daha fazla dayanamayacaklarını biliyordu. Bunları aklından geçirdiği anda uçak tekrar sallandı ve ön cam patladı. Sağ bacağı ve sol kolu aynı anda kur şunlara hedef olmuştu.

Parmaklarından sızan kana gözleri takılmışken sol motordan dumanlar çıktığını farketti. Hemen motoru durdurup yangın söndürme aygıtlarını çalıştırdı. İbre hızla aşağıya düşerken, **Junkers** iyice yavaşlamıştı.

Ve telsizden yine aynı ses duyuldu. «İyi şanslar her kimsen. Bunu hak ettin. »

«Gidiyorlar! Geri döndüler! Ama niçin?» diye haykırdı Collinson.

«Sahilden yüz elli mil uzaktayız. Deniz üzerinde kovalamacayı ancak bu kadar sürdürebilirler. Bak bakalım, ilk yardım çantasında sargı bezi bulabilecek misin? Sanırım, bacağımda bir kurşun var.»

Collinson elinde çantayla yaklaştı. «İyi misiniz, efendim?»

«Kolumda ve bacağımda birer kurşun var ve iskele motoru yanmış... Daha başka ne isteyebilirim ki?» Acısının arasında gülümsemeyi başardı Grant. «Şimdi bildiğin bütün duaları oku. Bakalım bu aleti nereye kadar uçurabileceğim.»

B

Kontes di Bellona'nın villasında Vito daha önceden yakmış olduğu kazanın kapağını açtı ve Luciano ile Carter'a döndü.

«Haydi hepsini içeri atın.»

Uçuş giysilerini, paraşütlerini ve araç gereç torbalarını içeri atınca Barbera kapağı örttü.

«Evet, Harry, seni gördüğüme çok sevindim.»

«Ben de seni, Vito. Ne zaman Luca'yla görüşeceğiz?»

«Bilemem, Harry. Nerede olduğunu bile bilmiyorum. Yalnızca Peder Giovanni aracılığıyla onunla haberleşiyorum.»

«Kim o?» diye atıldı Luciano.

«Crown of Thorns manastırındaki Fransiskan keşişlerinin başı.»

«Mafya habercisi ha?»

«Elbette,» dedi Barbera. «Tanrı bizim yanımızda da yer alabilir.»

«Bundan daha iyi laf edemezdin, Vito,» dedi Carter. «Luca'nın torununu nerede bulduğumuzu biliyor musun?»

«Söyle de öğreneyim.»

«Liverpool'da bir manastırda.»

Barbera'nın ağzı açık kalmıştı. «Alay ediyorsun!»

«İhtiyar buna sevinecektir. Ailede bir papaz bulunması herkesin düşü değil mi? Maria da dişi bir rahip sayılır,» diye lafa karıştı Luciano.

Yukarı çıktılar ve Barbera villanın arkasındaki büyük mutfığa giden yolu gösterdi. Büyük ocakta Savage'ın kütüklerle beslediği bir ateş yanıyordu.

Masanın başında ekmekle salam kesiyordu Maria. Yün ceket, siyah pamuklu elbisesi ve eşarbyla çevresine çok kolayca uyum sağlamıştı. Trençkot ve beresini çıkarmış olan Rosa ocağın önünde çömelmiş çorba tenceresini karıştırıyordu.

Üç erkek içeri girince, Savage ayağa kalktı. Üzerinde diğerleri gibi eski yamalı bir ceket ve pantolon vardı. Deri tozlukları ve kumaş beresiyle tipik bir çoban ya da avcı olabilirdi. Luciano başını salladı.

«Olmuyor, yavrum. Bu giysilerin içinde bile viski reklamlarındakilerine benziyorsun.»

Hâlâ akli Detweiler'in yaptıklarında olan Savage gülümsemeyi başaramadı.

«Bakın, albayım, Detweiler hakkında...» diye söze başladı Carter'a dönerek.

«Söylenecek bir şey yok,» dedi Carter «Hele gerçekleri bir öğrenelim de.»

«Bellona'ya dönünce hemen Maison Blanche'ı ararım,» dedi Barbera. «Uçakla dönüp dönmediğini öğreniriz.» Kolunu Luciano'nun omzuna sardı. «Ve şimdi. Don Salvatore. Sağ salim buraya geliştiniz içeceğiz.»

Savage terasa açılan çift kanatlı kapıya yürüyüp dışarı çıkınca, Carter onu izledi.

«Suç senin değildi.»

Savage başını salladı. «Öyle değil, efendim. Hatalı karar vermişim. Onu tanıdığımı sanırdım.»

Carter sigara tabakasını uzattı ve Savage arkasını dönüp ateşin önünde çömelmiş olan Rosa'ya baktı.

«Şu kız... kaç yaşında?»

«Rosa mı? On altı ya da on yedi. Barbera'nın yeğenidir.»

«Böyle bir oyuna atılmak için çok genç.»

«Tam tersine, görevini çok iyi yapıyor. Buna şaşmamak gerek, çünkü on üç yaşından beri yaşam savaşı veriyor. Vito onu bulduğu zaman üç yıldır Palermo sokaklarında dolaşıyormuş.»

Tutucu ve kibar bir çevrede büyümüş olan Savage şaşkına dönmüştü. «Yani fahişelik mi yapıyormuş?»

«Evet.»

Savage ocağın önündeki iskemleye oturup Rosa'yı seyretmeye başladı. Genç kız bakışların farkındaydı ama aldırış etmeden arkasını kaşdı. Kepçeyi almak için uzandığı zaman giysinin koltuk altının sökülüğünü gördü Savage.

«Aç mısınız?» diye sordu Rosa ona bakmadan.

«Bir atı bile yiyebilirim.»

«Hey bu lafını sevdim.» Dönüp yüzüne baktı. «Roma İtalyancası. Tam bir beyefendi gibi.»

«Savaştan önce birkaç yıl Roma'da kalmıştım.»

«Ama Amerikalısın değil mi? Gerçekten Amerikalı ha?» Bir kâseye çorba doldurup Savage'a uzattı.

«Evet.»

«New York'tan mı?»

«Hayır, Boston.»

Düş kırıklığına uğrayan Rosa burnunu kıvırdı. «Çok yazık. Yaşanacak tek yer New York. Özgürlük Anıtı, Empire State Binası... Vito Amcam anlattı hepsini. Bir gün orada yaşayacağım.»

«Sahi mi?»

«Herhalde savaştan sonra.»

Çorba çok lezzetliydi ama sıcaklığı ağzını yakmıştı.

«Harika.»

«Biraz daha al.»

Kepçeyi kâsesine boşalttı ve masaya gelip diğerlerinin tabaklarını doldurdu. Vücuduna sımsıkı oturan siyah elbisesi ve doğal hareketleri genç adamı çileden çıkarıyordu. Luciano'nun bakışlarının üzerinde olduğunu farkedip çorbasına verdi dikkatini. Herkes masaya oturunca Maria kahvelerini getirdi ocaktan.

«Biraz iş konuşalım,» diye söze başladı Barbera. «Bir iki gün burada güven içinde olabilirsiniz. Peder Giovanni'den haber bekliyorum. Daha önce de dediğim gibi, Don Antonio'dan haberler yalnızca onun aracılığıyla geliyor.»

«Zaman çok önemli Vito,» dedi Carter. «Ne kadar beklemek zorundayız?»

«Bilmiyorum, Harry, her şey Luca'ya bağlı. Sizlerle teması kesmeyeceğim ve Rosa her işinizi yapar, inanın bana.»

«Yalnızca birkaç günümüz var,» dedi Carter.

Maria yemeğe başlamadan önce başını öne eğip kısa bir dua okudu. Barbera çekinerek konuştu.

«Harry sizin durumunuzu anlatıyordu bana. Özür dilerim, bilmiyordum.»

«Önemi yok, Mr. Barbera.»

«Anlattıkları doğru mu? Bir rahibe misiniz?» diye sordu Rosa.

«Evet, Rosa. Bir hastanede çalışıyordum.»

«Haa, öyle bir rahibe. Palermo'daki hastanedekiler gibi. Bir keresinde yattım orada. Bütün hemşireler rahibeydi.»

«Hastanede mi yattın?»

«Evet ya. Bebeğimi düşürünce,» dedi Rosa ve çorba servisini sürdürdü.

Maison Blanche'da sis dağılmış ve yağmur durmuştu. Hava Kuvvetleri Komutanı Sloane mürettebat odasında oturmuş çalışıyordu. Kapı açıldı ve görevli subay içeri baktı.

«Başardı, efendim. Geliyor.»

Sloane koşar adımlarla odadan çıkıp kontrol kulesinin merdivenlerini tırmandı. Parmaklarını şıklatınca çavuşlardan biri Zeiss gece dürbününü uzattı. Solgun ayışığında iki mil kadar uzaktaki **Junkers**'i görebiliyordu.

Harvey Grant'ın sesinden yorgunluğu belliydi.

«Her zamanki işlemlere vakit yok. Yorgun bir bebeği doğruca yatağına yatıracağım.»

Sloane dürbünü indirdi. «Durumu iyi değil. Tehlike işareti verin.»

Junkers denizin üzerinden, beş yüz fitten geliyordu. Paramparça camdan rüzgâr ılık çalarak kabine doluyordu. Arkasında diz çöküp güç vermek istercesine omuzlarını kavramış olan Collinson'ın yüzü soğuktan morarmıştı.

Grant elleri lövyenin üzerinde donmuş, yüzünde kımıldamayan bir gülüşle koltuğunda oturuyordu. İbrelere göre yakıtları on beş dakika önce bitmişti.

Havaalanına yaklaşıp iki yanında ışıklar yanan pisti gördükleri anda, sağ taraftaki motor öksürdü ve sesi hafifledi.

«İşte bu kadar,» dedi Grant. «Sıkı tutun ve duaya başla. Joe.»

Pistin kuzey ucundaki palmiyelerin üzerinden geçerken sağdaki kontrol binalarından hareket eden arabaları farkettil. **Junkers** neredeyse duracaktı. Düzeltmek için son bir çabayla gaz verdi ve mucizevi bir şekilde motor bir kez daha canlandı.

Belki meslek yaşamının en kötü inişini yapıyordu. İki kez yere vurdular ve uçak olduğu yerde dönerken kumlar korkunç bir bulut halinde havalandı. Ama inmişlerdi artık.

Ve motor tümüyle susmuştu. Arabaların acı fren seslerini duyuyordu Grant. Sonra Collinson'ın endişeyle omuzlarını sarstığını farkettil.

Sesler, konuşmalar, haykırışlar... ve tekrar gözlerini açtığında Sloane üzerine eğilmişti.

Grant gülümsedi. «Azarlamayın beni, efendim. Bu kez kendimle övünüyorum.»

Barbera'yla birlikte terasa çıkan Luciano bahçedeki sayısız çeşmeden akan suyun sesini dinliyordu. Eski günlerde adanın zaten çok az olan su kaynaklarını elinde tutanın, Sicilya'ya sahip olacağı söylenirdi ve Mafya bunu başarmıştı. Pencerelerden sızan loş ışıktaki, evin çevresindeki yarı tropikal bitkileri seçebiliyordu.

Daha uzaklardaki portakal ağaçlarının ve fındıklarınsa yalnızca kokusunu alıyordu. Hafif esintiyle palmiyeler oynaşıyor, verandanın saçaklarından sular damlıyordu.

Derin bir soluk aldı. «Nasıl olduğunu unutmuşum.»

«Gerçek Sicilya'nın mı?» dedi Barbera.

«Bakış açısına göre değişir.»

Verandanın aşağısında, patikanın beş metre kadar ötesinde yapraklar kımıldadı ve bir tabanca namlusu gözüktü. Luciano sol eliyle Barbera'yı yere fırlattı, her zaman kemerinde taşıdığı tabancasını tek bir hareketle çekip iki el ateş etti . Bir makineli tüfek havaya fırladı, boğuk bir öksürük duyuldu ve bir adam çalılarının arasında yuvarlandı.

Luciano çömelince, «Biri daha vardır,» diye fısıldadı, Barbera.

Savage elinde M-1 ile yanları geldiği anda sağ taraftaki çalılarının arasından bir tüfek patladı ama zarar vermeyecek kadar uzaktaydı.

Luciano kendini çalılarının arasına attı. Bir takla atıp ayağa fırladı ve elinde namlusu kesilmiş bir tüfek tutan adamdan bir-iki metre uzakta olduğunu gördü.

Ateş edip sol kolundan yaralayınca, adam çığlık atarak lupara'yı düşürdü. Savage elindeki M-1i adamın üzerine boşalttı.

«Aslında onu öldürmeyip neler olup bittiğini öğrenecektik,» dedi Luciano.

Savage donuk bir ifadeyle bakıyordu ona. Barbera ile Carter on yedi yaşlarındaki gencin cesedine bakan Luciano'ya yaklaştılar. Mafya'nın geleneksel ölüm aracı lupara'yı aldı Barbera.

«Senin peşindeydiler,» dedi Luciano'ya dönerek.

«Benim mi?» Şaşırıp kalmıştı. «Mafya mı? Bir anlamı yok bunun.»

«Mafya değil. Buraya bak.» Yüzükoyun yatan öteki adama yaklaşıp ayağıyla çevirdi.

«Onu tanıyorum,» dedi Carter. «Etturo Russo bu.»

«Kim o?» diye sordu Luciano.

«Bir komünist,» diye açıkladı Barbera.

«Mafya'nın dostu sayılmaz. Direnme örgütünü oluşturan grupların çalışmalarını düzenleyen bölge komitesinin üyesi. Bu gece onlarla buluşup senin geleceğini ve ne yapmak istediğimizi anlattım. Pek memnun olmuşa benzemiyordu.»

«Ve beni temizlemeye karar verdi?»

«Pek değil. Sanırım kendisinden daha kurnaz biri tarafından buraya gönderildi,» dedi Barbera. «Şöyle düşün. Oğluyla beraber seni öldürecek ve sanki Mafya yapmış gibi görünecek. Sen ortadan kalkacaktın, herkes de şaşkına dönecek.»

«Ya bunun sonucu ne olacak?» dedi Carter.

«Lucky Luciano ve arkadaşları bölgenin tanınmış komünistlerinden birini öldürdü. Dostları bundan hoşlanmayacaktır. Onun için ikisini de hemen gömmeliyiz.»

Maria yanlarından geçip Russo'nun cesedine yaklaştı ve diz çöküp dua etmeye başladı. Barbera utanarak bakıyordu ona. Üç erkek verandaya dönünce Luciano sordu.

«Bunun ardında kimin olduğunu biliyor musun?»

«Elbette. Endişelenme. Hesabı görülecektir,» dedi Barbera.

«Şimdi ne yapacağız?» diye sordu Luciano.

Barbera, Carter'a döndü. «Bence ikimiz Bellona'ya inip durumu gözden geçirsek iyi olacak.»

«Biz burada mı kalacağız?»

«Hayır. Artık güvenli sayılmaz burası. Mori denen alçağı haklamadan önce başka biri daha buna kalkışabilir. Rosa'nın sizi manastıra götürmesi gerekiyor. Peder Giovanni sizinle ilgilenir. Orada kimse size dokunmaya cesaret edemez.»

Carter'a döndü. «Olur mu, Harry?»

Carter diğerlerine bakıp başını salladı.

«Başka bir seçeneğimiz yok gibi görünüyor.»

«Pekâlâ,» dedi Barbera. «Haydi şu cesetleri gömüp yola çıkaralım.»

f

Luciano masaya oturmuş atış poligonunda kullanmış olduğu kısa namlulu Smith Wesson 32'liği dolduruyordu. Carter arkasından yaklaştı.

«Nereden buldun bunu?»

«Silahçıyla bir anlaşma yaptım.» Cebinden susturucusunu çıkardı. «Her isteğimi yerine getirdi.»

Tabancayı kemerinin altına sıkıştırdı yine. Savage sırt çantasının askılarını kollarına geçirip M-1'i omzuna astı. Rosa üzerinde eski trençkotu ve beresiyle yatak odasından

çıktı. Üzerine su geçirmeyen bir panço giymiş olan Maria eşarbını bağılıyordu.

«Pekâlâ, artık gidebiliriz,» dedi Barbera.

«Üç saat sonra manastırda olursunuz. Yarın bir ara biz de oraya geliriz.»

Işığı söndürdü ve verandaya çıktılar. Carter'la Barbera, diğerlerinin Rosa'nın ardından karanlığın içinde kayboluşlarını izlediler.

«Tamam, Harry, şimdi Mori'ye gidelim,» diyen Barbera merdivenlerden aşağıya indi.

W

Pietro Mori karısını erkenden yatağa göndermiş, elinde bir şişe konyakla şöminenin önündeki koltuğa yerleşmiş, Russo'nun dönüşünü bekliyordu. Pek endişeli sayılmazdı aslında. Tüm tehlikeleri Russo göze aldığı için ne olursa olsun kendi başı derde girmezdi. Tüm planın kurnazlığı buradan geliyordu işte.

İçki ve sıcakla kestirmeye başlarken camın vurulmasıyla kendine geldi. Pencereye yaklaşıp iki, üç parmak kadar araladı.

«Kim o?»

«Benim, Vito. Seninle görüşmem gerek.»

«Bir dakika, kapıyı açayım.»

Sürgüyü çekti ve Barbera içeri girdi.

«Ne var?» diye sordu Mori.

«Şimdi Russo'nun yanından geliyorum, adi köpek,» dedi Barbera.

«Cehennemde seni beklediğini söylememi istedi benden.»

Sol kolunu Mori'nin ensesine dayayıp adamı kendine çekti ve dudaklarına Mafya'nın ölüm öpücüğünü kondurdu. Aynı anda sağ elindeki bıçağın sivri ucunu kaburgalarının altından kalbine doğru sapladı.

Pietro Mori bir kez inledi ve öldü. Barbera cesedi tekrar koltuğa yerleştirdi. Baş arkaya sarkmış, açık gözleri sonsuzluğa dikilmiş oturuyordu Mori.

f

Aynı dakikalarda diğerleri aşağıdaki ormana doğru tarlaların arasından ilerliyorlardı. Savage gibi Luciano'nun da omzunda bir M-1 asılıydı ve sırtında ağır bir çanta vardı. Yağmur tekrar başlamıştı. Ağaçlara varınca Maria'ya yaklaşıp sordu.

«İyi misin?»

«İyiyim.»

Rosa durmalarını işaret etti ve yere çöküp etrafa bakındılar. Karşılarında alçak bir duvar ve ardında ilerki ağaçlığa doğru giden dar bir patika vardı.

«Buradan geçeceğiz,» dedi genç kız. «Ve oradaki dağa tırmanacağız. Manastır dağın ardındaki vadinin öbür ucundaki tepenin üzerindedir. Yani Bellano'nun öteki tarafında.»

«Pekâlâ. Hadi yola koyulalım,» dedi Luciano.

Rosa duvarı tırmandı. Savage çıktıktan sonra dönüp Maria'ya yardım etti ve patikaya ayak bastıkları anda üzerlerine otomobil farları ve güçlü bir projektör çevrildi.

Kötü bir İtalyanca konuşan bir ses duyuldu.

«Olduğunuz yerde kalın.»

Rosa ile Savage koşarak tarlayı geçip öbür taraftaki duvarı aşip gözden kaybolmuşlardı bile. Luciano belindeki tabancayı çekip ışıklara iki el ateş etti ve birini söndürmeyi başardı. Duvara doğru koşan Maria'yı izledi ve ani bir makineli tüfek ateşiyle karşılaştılar. El ele tutuşup ağaçların altına sığındılar.

Gözden kayboldukları anda bile makineliler ateşi sürdürüp başlarının üzerinden dalları uçurdular.

Kovalayanlar duvarı aşip körcesine silahlarını ateşleyerek peşlerinden geliyorlardı.

Bir kurşun beresini delip geçerken, Luciano yere yatıp Maria'yı yanına çekti. İlerden Rosa ile Savage'ın koşan ayak sesleri duyuluyordu. Askerlerin sesleri biraz daha yaklaşıncı. Luciano genç kızı ayağa kaldırdı.

«Bu taraftan!» diyerek çamların arasına daldı. Bir kolunu kaldırmış yüzünü koruyordu bir yandan.

Bir süre sonra askerlerin gürültüleri çok gerilerde kaldı ve durakladılar.

«Rosa'yla Yüzbaşı Savage ne olacak?» diye sordu Maria.

«Kaçıp kurtulmaya çalışacaklar herhalde.»

«Ya biz ne yapacağız.»

«Tırmanacağız. Manastırın vadinin öteki ucunda olduğunu söylemişti Rosa, değil mi?»

Maria'nın elini tuttu ve sığ bir dereyi geçip tırmanmaya başarlarken yağmur şiddetini arttırdı.

f

Detweiler haşlanmış koyun eti ve keçi peynirinden oluşan yemeğini bir şişe kırmızı şarapla bir solukta bitirmişti. Hele şarap olayları daha iyimser bir açıdan görmesine yardım ettiği için çok hoşuna gitmişti. Şimdiyse yorgunluktan ölmek üzere olduğunu

farkediyordu. İhtiyar adam ona birkaç battaniye verip ahırın yolunu gösterdi. Detweiler tüfeğini başının yanına dayayıp samanların üzerine uzandı ve hemen uyuyakaldı.

Beş dakika sonra horul horul uyurken, ahırın kapısı usulca açıldı ve ihtiyar adamla küçük oğlan içeri girdiler. Adam elindeki fenerin ışığıyla Detweiler'ın yüzünü inceledi bir süre ve kapıyı ardından çekip dışarı çıktı.

Usulca oğlanı omzundan itti.

«Hadi git. Ne yapacağını biliyorsun.»

Çocuk avluyu geçip kapıdan çıktı ve koşmaya başladı. İhtiyar adam bir süre onu izledikten sonra dönüp eve girdi.

f

Vito Barbera tabut odasının arkasındaki küçük bölmede, telsizin başındaydı. Carter ağzında sigarayla sabırsızca odada dolaşıp duruyordu.

Sonunda Barbera kulaklıklarını çıkarıp ona döndü. «Uçağı parçalamadan geri götürebilmiş.»

«Ya Detweiler?»

«Bu habere pek sevinmeyeceksin. Anlaşıldığına göre, o da atlamış ama epey sonra. Herhalde bir sonraki vadiye indi.»

«Bir bu eksikti şimdi. Detweiler şaşkın bir ördek gibi ortalıkta dolaşıyor,» diye kükredi Carter. «Bu herif çıldırmış olmalı. Ya yakalanırsa?»

«Her şey düzelir, Harry,» dedi Barbera «Hemen haber salarım. En kısa zamanda buluruz onu.» Sırıtarak elini arkadaşının omzuna attı.

«Daha önce de dediğim gibi, gerekli kişileri tanıyacaksın, iyi bir yaşam sürmek istiyorsan.»

f

Bir yıl önce işgal altındaki Fransa'da kurye olarak görev yapan Savage, İspanya'ya giderken bir haberleşme noktası olan Tours'daki kahveye uğramış ve hemen tutuklanmıştı. Doğruca SD karargâhına götürülüp üç gün üç gece durmamacasına

sorguya çekilmiş ve Paris trenine bindirilmişti. Saussaies Sokağındaki Gestapo karargâhına gönderiliyordu. Sırtını dönecek kadar enayi bir nöbetçiyi öldürüp Orleans yakınlarından trenden atlamıştı. Ve beş gün süren heyecanlı yolculuktan sonra Pireneleri yürüyerek aşip İspanya'ya ulaşabilmişti.

Peşinden gelenleri hissettikçe, yine o günlerdeki av gibi görmeye başlamıştı kendini. O garip heyecanı tatmış, tüm duyularının keskinleştiğini farketmişti küçük tepenin üstünde durup geriye bakarken.

Hiçbir şey görülmüyordu ama çok gerilerden birbirlerine seslenen askerlerin gürültüleri duyuluyordu.

«Bu tepelerde artık bizi yakalayamazlar,» dedi Rosa.

«Peki ya Maria ile Luciano ne olacaklar?»

«Elimizden bir şey gelmez,» dedi genç kız donuk bir sesle. «Şanslarını deneyeceklerdir. Hadi artık gidelim.»

Yağmur biraz olsun hafiflemiş ve yerini şiddetli bir rüzgâra bırakmıştı. Çamların arasından uğuldayan rüzgârla uçuşan bulutların arasından ayın solgun ışıkları pek ender görünüyordu.

Dik yamacı dümdüz tırmanmayı yeğlemişti Rosa. Çıplak kayaların arasından fıskırmış sert otlara tutunarak güçlükle ilerliyordu Savage kızın ardından. Bir keresinde büyük bir kayaya olanca gücüyle asılmış ve kaya yerinden oynayıp aşağılara doğru yuvarlanmıştı. Gecenin karanlığında sesi epey zaman yankılanmıştı kulaklarında.

Rosa dönüp baktı. «İyi misin?»

«Tabii. Devam et.»

Bir süre sonra yokuş bitti ve geniş bir platonun kenarında buldular kendilerini. Savage dönüp aşağıya, vadiye baktı ama hiçbir şey görünmüyordu. Yalnızca boşluk ve yüzüne çarpan sert rüzgâr vardı.

Rosa'nın yanına yaklaştığını farkedince sordu. «Şimdi ne yapacağız?»

Genç kız eliyle platonun uzak kenarını işaret etti ve loş ışıktaki dümdüz bir kaya duvar gördü Savage.

«Tırmanılacağından emin misin?» diye sordu alçak sesle.

«Tabii. Şimdi görürsün.»

Taşların arasından yollarını bulup yürüdüler ve kayaya yaklaşıncaya Savage uzaktan görüldüğü gibi dümdüz olmayıp büyük basamaklar halinde yükseldiğini farkettti.

«Oğlanlar keçi sürülerini buraya getirirler,» dedi Rosa.

Savage korkuyla kurumuş dudaklarında dolaştırdı elini. Yükseklik korkusunu daima gizli tutmuştu şimdiye kadar. Çeşitli tehlikelere gözünü kırpmadan atılmış, yakın

dövüşte bir sürü düşmanı öldürmüş cesur bir adamdı ama asla uçaktan gözleri açık atlayamazdı. Iskoçya'da Achnacarry Komando kursunda kayalara tırmanırken çok zor dakikalar yaşamıştı.

Rosa tırmanmaya başlayınca, Savage yutkundu ve onu izlemeye zorladı kendini. Rüzgâr eski ceketinden göğsüne işliyordu. Dağların üstünde şimşekler çakıyordu, yağmur tekrar başlamıştı.

Kendini zorlayıp aşağıya bakınca hiçbir şey göremedi. Gözlerini yumup durakladı ve derin bir soluk aldı. Gözünü açtığı zaman Rosa yanı başında çömelmış oturuyordu.

«İyi misin?»

Savage başını salladı. «İyiyim.»

Ama genç kız elini uzatıp usulca parmaklarını yüzünde dolaştırınca korkusunu anladığını farkettiler. Rosa dönüp tekrar tırmanmaya başladı ve Savage yine derin bir soluk alıp onu izledi.

f

Einsatzgruppen teğmeni Ukraynalı Suslov ve yanındaki onbaşı ellerinde makineli silahlarla ses çıkarmadan avluyu geçtiler. Yaşlı adamla haberi getiren küçük Giorgio ahır kapısının önünde bekliyorlardı.

İhtiyar kapıyı açtı. İçerden Detweiler'ın horultuları yükseldi. Suslov başıyla işaret edince onbaşıyla yanındaki iki SS içeri girdiler.

Ani boğuk bir çığlık, birkaç yumruk sesi ve aralarında Detweiler ile birlikte kapıda gönündüler. Çamurların arasına yuvarlanan adam inliyordu.

Suslov eğilip üstünü aradı ve Colt tabancasıyla Carter'ın Maison Blanche'da vermiş olduğu sahte kimliği buldu. Bir an kâğıtları inceledi ve cebinden çıkardığı gümüş düdüğü çaldı. Motorların sesi duyuldu, birkaç dakika sonra beş araç avluya girdi. İlk ikisinde yalnızca birer şoför vardı, diğerlerindeyse üstüne oturtulmuş bir ağır makineliyle üç er görünüyordu.

Onbaşı ahırdan elinde Detweiler'ın sırt çantası ve M-1 tüfeğiyle çıktı. Suslov bunlara ilgiyle baktı ve ayağıyla Detweiler'ı dürttü.

«Amerikan tüfeği. Hem de yepyeni.» Elindeki Colt'u kaldırdı. «Amerikan yapısı tabanca. Çok ilginç dostların olmalı. Binbaşı Meyer seninle tanışmaktan zevk duyacak.» Dönüp onbaşıya seslendi. «Arabaya atın.»

«Başüstüne, başçavuşum,» diye yanıtladı onbaşı. Meyer ne kadar kötü olursa olsun

tüm **Einsatzgruppen** üyelerinin Almanca konuşması için kesin emir vermişti.

Detweiler'ın ellerini arkasından kelepçeleyip boş araçlardan birine oturtular. Onbaşıyla iki **SS** de yanına bindi. Suslov arkadaki üç arabaya yaklaşıp askerlere hitap etti .

«Görünüşe göre iyi birini bulduk. Yepyeni Amerikan silahlarıyla donanmış bir çeteci. Anlaşılan son günlerde yeni silahlar atılmış. Tepelerdeki köyleri dolaşın. Kuşkulu görünen herkesi toplayın.»

Suslov kenara çekilince arabalar yola çıktı. Kendisi öndeki arabaya binerken ihtiyar adam beresini çıkarıp seslendi.

«İyi iş yaptık değil m i , başçavuşum. Giorgio ile ben, ha?»

Suslov bir sigara yakıp tiksintiyle adamı süzdü.

«İğrenç bir moruksun. Ama sanırım her köpeğin kemiğe ihtiyacı vardır.»

Cebinden birkaç banknot çıkarıp adamın ayakları dibine, çamurların arasına fırlattı. Arabaya atlayıp şoföre yola çıkmasını işaret etti .

İhtiyar adam eğilip parayı aldı ve bir kolunu küçük oğlanın omuzlarına sarıp arkalarından baktı uzun süre. Sonra çocuğun başını okşadı ve beraberce içeri girdiler.

f

Son kayayı tırmanırken Savage sıçan gibi ıslanmıştı ve neredeyse soğuktan donacaktı. Rosa elini uzatıp çıkmasına yardım etti .

«İşte orada. Pek uzak değil.»

Ayaklarını yerden kesmeye niyetli gibi görünen rüzgâra karşı başlarını eğip sert otların arasında yürüdüler. Karşılarına yine bir kaya çıktığını farketti Savage. Sonra rüzgâr biraz diner gibi oldu.

«Başını eğ,» dedi Rosa ve Savage elini uzatıp karanlığın içinde kayalara dokundu. Bir kibrit çakıldı ve genç kızın birkaç adım ilerde durduğunu gördü. Kibriti yukarı kaldırmış etrafına bakıyordu. Alçak tavanlı, içinde yaşanılmış olduğu açıkça görülen bir mağaraya girmişlerdi. Kaba saba ocağın yanına odunlar yığılmış, bir köşeye battaniyeler ve koyun postları atılmış, tahta masanın üzerine tencereler sıralanmıştı.

Kibrit sönünce Rosa bir tane daha çakıp masanın üstündeki yağ lambasını yaktı.

«Burası neresi? »

«Kuzulama mevsiminde çobanlar burayı kullanır. Haftalarca kalırlar.»

Savage tüfeğini duvara dayayıp sırt çantasını yere indirdi. Soğuktan titriyordu, kollarını kavuşturarak ısınmaya çalıştı. Rosa dönüp elini yanağına dayadı. Bir annenin çocuğuna göstereceği ilgi ve şefkat okunuyordu gözlerinden.

«Çok soğuk değil mi, Savage? Burası ne senin ülken, ne de alıştığın hayat.» Bir battaniye alıp açtı. «Soyun da bununla kurulan. Ben ateş yakarım.»

Ocağın başına çömelip odunları tutuştururken eski trençkotunu çıkarmıştı. Yağmurdan ıslanan daracık siyah pamuklu elbisesi ikinci bir deri gibi sarıyordu bedenini.

Savage ıslak ceketinden sıyrıldı. «Sen ne yapacaksın?

«Ben alışkınım,» diyerek bir tas alıp duvardan sızan suyla doldurup ateşin üzerine yerleştirdi.

«Palermo'dan geldiğini sanmıştım.»

Rosa duraklayıp yüzüne baktı. «Kim söyledi bunu sana?»

«Albay Carter...» Savage duraksadı. «Vito Amcanın geçen yıl seni buraya getirdiğini söylemişti.»

Kendisi hakkında neler bildiğini anlamak istercesine dikkatle bakıyordu genç kız gözlerinin içine. Savage şaşırıp utanmıştı. Bunu farkedenden Rosa hafifçe gülümseyip ateşe odun atmaya başladı.

«Vito Amcamla dokuz aydır Bellona'dayım.»

Savage güçlükle ıslak gömleğini çıkardı.

«Burasını sevdin mi?»

«Palermo'dan daha çok mu demek istiyorsun? Evet. Vito'ya cenaze işlerinde yardım ediyorum. Ayrıca bir ulağa ihtiyacı var. O işi de yapıyorum.»

«Ulak mı?»

Rosa bir battaniye alıp genç adamın sırtını ve omuzlarını kuruladı.

«Ulaklar örgütler arasında mesaj taşırlar. Çoğunlukla küçük oğlanları kullanırlar ama Vito beni tercih ediyor.»

«Niçin?»

«Bir kez çok zekiyim. Ayrıca ben istedim. Dağları seviyorum. Temiz havadan, yalnız kalmaktan zevk alıyorum.» Savage'ın kemerini çözdü. «Pantolonunu da çıkarsan fena olmaz.»

Küçük diri göğüslerinin elbisesini neredeyse yırtacak kadar dikleştiklerini görerek utandı Savage. İlk kez bir kızla yalnız kalan bir delikanlı gibi paniğe kapılmıştı. Kemerini tutup kızın ellerini itti.

«Sen bırak. Ben çıkarırım.»

Rosa gülümseyerek yanından uzaklaşıp duvardaki rafın üzerindeki kutuları karıştırdı.

«Kahve var. Biraz bayat ama idare eder.»

Tekrar ateşin önüne çömelip kahveyi kaynayan suya karıştırdı. Çizmelerini çıkaran Savage ıslanıp bacaklarına yapışan pantolonunu güçlükle indirebildi ve aceleyle battaniyeye sarındı.

Genç kız ateşin yanına bir post sermişti.

«Buraya gelip ısınmalısın.» Bu bir emirdi neredeyse.

Savage bir an durakladı, sonra söyleneni yaptı. Yere oturunca Rosa üzerine bir battaniye ve birkaç post daha örttü . Her şey eski, kirli ve mutlaka bitliydi ama Savage hiç aldırış etmediğini fatkederek şaşırdı. Üzerindekiler yumuşak, sıcak ve duman kokuluydu.

Eski bir tütün kutusundan bir sigara çıkardı Rosa ve ocağın ateşinde yakıp ona uzattı. Savage titreyen parmaklarla sigarayı dudaklarına götürüp ucuz tütünden derin bir nefes çekerken minnettarlık duymaya başlamıştı.

Her nedense birdenbire aklına son kez izinle eve gittiği zaman annesinin düzenlediği ziyafet geldi. Smokinli erkekler, pırıl pırıl üniformalı gençler, güzel kadınlar, mumların ışığında parlayan Savage ailesinin paha biçilmez gümüşleri, sessiz garsonlar ve tabii Joanna. Küçüklüğünden beri yanı başında olan Joanna Van der Boegart. Savage bir gün onunla evlenip herkesi mutlu kılacaktı.

Parti için Vassar Üniversitesinden kalkıp gelmişti genç kız. Savage onu terasta kolları arasına alışını anımsadı. Alımlı, zarif, dolgun dudaklı Joanna. Ama hiçbir zaman öpüşürken dudakları aralanmazdı.

Başını çevirip eski bir teneke maşrapaya kahve dolduran Rosa'ya baktı. Islak siyah elbisesi öylesine dardı ki, iç çamaşırları bile belli oluyordu.

Uzun zamandır tanımadığı bir cinsel arzuya kapılmıştı genç adam. Bir yıldır hiçbir kadınla ilgisi olmamıştı. Uzun süreli eğitimler ve görevler böyle ilişkilere vakit bırakmıyordu. Kaçamaklarla uğraşacağına tümüyle ilişkilerden vazgeçmeye karar vermişti sonunda.

Ayrıca kendini kadınlarla iyi anlaşılan bir erkek olarak görememişti asla. Joanna gibi beraber büyüdüğü soylu kızlar bekâretlerini evlilik pazarlığı için öne sürerlerdi. Kolejdeyken öteki tip kızlarla kurduğu ilişkilerinse başarılı olduğu olduğu söylenemezdi.

Resim yaptığı günlerde Montmartre bile onu büyülememişti. Yakışıklı, zengin genç Amerikalı ressamla ilgilenen sürüyle kız vardı ama bir süre sonra onları mutlu edecek hiçbir şeyi olmadığı ortaya çıkıyordu. Uzun süreli deneylerden sonra bu sonuca varmıştı Savage.

Sıcak, acı kahveyi uzattı Rosa ve genç adam ağzını, boğazını yakarak bir yudum

içti. Genç kız ellerini kalçasına dayamış onu izliyordu. Soğuktan öyle titriyordu ki, kahve çenesinden aşağıya akmıştı. Uzanıp maşrapayı elinden aldı.

«Sanırım ateşin var,» dedi Rosa. «Bunu atmak için terlemelisin.»

Üzerine birkaç tane daha post örttü ve düğmelerini çözmeye başladı. Siyah giysi aşağıya doğru sıyrılırken diri göğüsleri ışıktan parlamaya başlamıştı. Savage gözlerini yumduğu halde kızın çıırılçıplak kaldığını ve örtülerin altından yanına uzandığını farkediyordu.

Yarı uyurken hayal gücünün yarattığı olaylara benziyordu her şey. Gerçek olamazdı.

Rosa usulca kulağını dişledi ve diliyle dudaklarını araladı. Eli genç adamın sert, kaslı karnından aşağıya doğru kaydı.

Gülerek kulağına fısıldadı. «Beni New York'a götürür müsün ha? Sen beni New York'a götür Savage, ben de seni biraz çıldırtayım.»

Daha sonra yarı uykulu, kolu kızın belinde yatarken, yüksek ateşine rağmen fısıltılarını farkedebiliyordu.

«Savage, uyanık mısın?»

Yanıtlamadan, neler olup bittiğini düşünmeye başladı. Rosa'ya benzeyen birini daha önce hiç tanımamıştı. Sıcaklığı, ilkelliği, utanma duygusunu hiç tanımaması... genç adam için öylesine yabancıydı ki.

Rosa başını eğdi ve Savage, dilinin karnında dolaştığını hissetti. İnleyip kıpırdadı.

Başını çekip yüzüne baktı Rosa. «Demek ki, uyanıksın?»

«Evet,» diyerek kızı sırtüstü yere itti. «Allah kahretsin uyandım işte!»

Rosa kahkahalarla gülerek onu öpüyordu. Hiç bitmeyecekmiş gibi bir doyuma ulaşmıştı Savage. Yalnızca Rosa'nın inlemelerini, boğuk çığlıklarını, sırtına batan parmaklarını farkediyordu.

Ve sonra genç kız sevgiyle yüzünü okşarken derin bir uykuya daldı.

T

Luciano ile Maria daracık patikayı iki saat kadar izlediler. Yolun çoğu çamların arasından geçtiği için yağmurun şiddetinden biraz olsun kurtulmuşlardı. Ağaçların altından çıkıp dik yamaca tırmanmaya başladıkları zaman sert rüzgâr kamçı gibi suratlarına çarpınca başlarını eğip birbirlerine tutunarak ilerlemek zorunda kaldılar. Bir kaya çıkıntısının altına bir an için sığındılar.

«Böyle yürümez bu iş,» diye bağırdı Luciano.

Maria elini adamın yüzüne dokundurdu. «Bir dakika Sanırım duman kokusu alıyorum.»

Haklıydı. Luciano kayanın kuytusundan rüzgâra çıkınca, odun ateşinin keskin kokusu burnuna doldu. Yol biraz yükselince, ağaçların arasındaki açıklıkta bir ışık gözlerine çarptı. Köpekler havlamaya başlarken, bahçe çitine yaklaşmışlardı. Çamurlu avlunun sonunda küçük bir kulübe vardı. Luciano M-1'i omzundan indirdi, emniyetini, açıp eline aldı ve avluyu geçtiler. Kapının üst yarısı açıldı ve içerden gelen ışıktaki elinde tüfek tutan bir adam belirdi.

«Kim var orada?» diye bağırdı adam.

«Geceye kalmış yolcular,» diye yanıtladı Luciano. «Başımızı sokacak bir yere ihtiyacımız var.»

«Burada yok. Yeterince derdimiz var.»

Kara bıyıklı, beresinin altından bakımsız uzun saçları sarkan otuz yaşlarında tipik bir dağlıydı adam. Kapıyı örtmeye yeltenince Luciano'nun sesi yükseldi.

«Yanımda bir kadın var. Ne biçim erkeksin sen?»

Kapıya doğru bir adım atınca, adam tüfeği doğrulttu.

«Hayır, dedim. Bir adım daha atarsan beynini dağıtırım.»

«Sonra derdini Mafya'ya anlatırsın. Hem de Luca'nın kendisine,» dedi Luciano.

Adam donup kaldı ve tüfeği indirdi. «Don Antonio'nun ne ilgisi var bununla?»

Luciano Maria'yı öne çıkardı. «Torunu. Crown of Thoms'daki Fransiskanların yanına gidiyoruz.»

Tüfek yere indi. Adam durakladı. İçerden bir çığlık yükseldi ve adam geriye baktı. Luciano ile Maria kapıya yaklaşmışlardı. İnanılmaz derecede ilkel bir kulübeydi karşılarındaki. Çıplak taş duvarlar, çamur zemin, açık ocağın kötü bacası çekmediği için odayı kaplayan duman... Odanın öteki tarafında battaniyeye sarınıp oturmuş şaşkın

gözlerle seyreden küçük çocukların yanına bir çift keçi bağlanmıştı.

Kaba saba tahta yatağın üzerinde yatan genç kadının yüzü terden sırılsıklamdı, sancıyla kıvranıyordu. İhtiyar bir kadın ateşin başına oturmuş, kara bir demir tencereyi karıştırmaktaydı. Yüzü bumburuşuk ve üzerindeki giysilerin hepsi simsiyahtı.

Genç kadın bir daha inledi. Maria kapının alt tarafını açıp içeri girince, Luciano ardından geldi. Kadının alnına elini dayayıp eğilince, genç adamın sesi duyuldu.

«Dünden beri doğum sancısı çekiyor. Onun için strega çağırttım.»

Strega'lar büyücüydü aslında. Bitkilerden elde ettikleri ilaçları köy köy dolaşarak satarlardı. Uygarlıktan uzak kalmış yörelerde herkes doktor olarak onları tanırdı. Maria kadını muayene etmek için örtüyü açınca, ihtiyar kadın öfkeyle haykırdı.

«İnfamita!»

Adam Maria'nın bileğini yakalayıp büktü.

«Ne yapıyorsun sen? Karımın yabancıların önünde çıplak kalmasını istemem.»

Luciano adamın saçlarına yapışıp başını geriye çekti ve M-1'in namlusunu çenesine dayadı.

«Adın ne senin?»

Acıyla yutkundu adam. «Solazzo.»

«Pekâlâ, dinle beni. Bu gece Tanrı seni seviyormuş, çünkü bu hanım bir hemşire. Gerçek bir hastaneden gelen sahici bir hemşire. Onun için geri çekil. Yoksa hemşire hanımın iki hastası birden olacak.»

Ateşin başındaki ihtiyar kadın itirazlarını sürdürünce, Solazzo eliyle onu susturdu ve araştırmacı gözlerle Luciano'ya bakıp Maria'ya döndü.

«Dedikleri doğru mu?»

«Evet,» dedi genç kız.

Beresini çıkarıp elinin tersiyle yüzünü kurularken, Maria artık ağlamaya başlayan kadına dönmüştü bile. Battaniyeyi açıp lekeli örtüyü kaldırdı.

«Ne zamandan beri sancı çekiyor demiştin?»

«Dün öğleden beri.»

Eğilip muayene etti ve ciddi bir yüzle adama baktı.

«Mr. Solazzo burada ciddi bir sorun var. Karınızın bu kadar uzun süre sancı çekmesinin nedeni açık. Bir bebeğin normal olarak önce başı çıkar. Buysa tam tersine gelmiş.»

«Aman Tanrım,» dedi Solazzo ve haç çıkardı.

«Ters dönme dedikleri bu değil mi?» diye sordu Luciano.

«Evet.»

Genç kadın acı bir çığlık atınca Solazzo yalvarmaya başladı.

«N'olur ona yardım edin: Tanrı aşkına...»

Maria elini kaldırıp adamı susturdu.

«Yardım edeceğim. Şimdi bana sıcak suyla temiz bez getirin. Bir çarşaf ya da bir gömlek yırtın. Ama temiz olsun.»

Solazzo ateşe yaklaştıkça, Luciano konuştu.

«Alay ediyor olmalısın. Temiz mi? Bu pisliğin içinde mi?»

«Elimizden geleni yapmalıyız,» dedi Maria. «Siz dâhilsiniz bu lafa, Mr. Luciana. Şimdi dikkatle beni dinleyin de ne yapmanızı istediğimi anlatayım.»

Maria genç kadına eğildi. «Adın Elena'ydı değil mi? Bana inanmanı istiyorum. Güveniyor musun?»

Elena Solazzo bitkinlikle başını sallayınca Maria yüzünün terini kuruladı.

«Sana ıkınmanı söylediğim zaman, tüm gücünü kullanacaksın. Anladın mı?»

Luciano yatağın öbür tarafında elinde bir tas sıcak su ve oldukça temiz bez parçalarıyla bekliyordu. Solazzo ile ihtiyar kadın ateşin başındaydılar. Odanın öbür ucundaki çocuklardan biri ağlamaya başlayınca, Solazzo ihtiyara gidip onu susturmasını fısıldadı.

Maria dikkatle işe verdi kendini. Önce bebeğin bacaklarını çekmesi gerekiyordu. Parmağıyla bebeğin dizinin arkasına dokununca bacak düzeldi.

«Ve şimdi ıkın, Elena,» dedi Maria. «Tüm gücünle ıkın.»

Ellerini uzatınca Luciano temizleyip kuruladı. Bebeğin bacaklarını sıkıca tutup çekti ve vücudu omuzlarına kadar dışarı çıktı. Ama kolları hâlâ içerdeydi.

Luciano'nun dikkatli bakışları altında parmağıyla bebeğin dirseğinden tutup kolunu düzeltilti ve dışarı çıkardı. Sonra aynı işlemi öteki koluna yaptı.

Elena bir hayvan gibi soluyordu. Yüzü acıyla gerilmiş, gözleri tavana dikilmiş, haykırmadan yatıyordu.

«Nasıl gidiyor?» diye sordu Luciano usulca.

«Şimdilik gayet iyi ama işin en zor bölümüne geldik. Eğer başını çıkarmak gerektiği gibi...»

Maria duraklayınca, Luciano cümleyi bitirdi.

«Yapılmazsa geri zekâlı bir bebeği doğabilir.»

Genç kız derin bir soluk alıp bu konuda tüm öğrendiklerini anımsamaya çalıştı. En önemli nokta bebeğin başını ağır ağır tek bir hareketle dışarı çıkarabilmektir. Sağ kolunu bebeğin altına yerleştirip bir parmağını ağzına sokup başını avucuna aldı. Öteki eliyle ensesinden yakalamıştı. Tüm gücünü toplayıp bebeğin başını çekip çıkardı.

Minik yaratık soluk almıyordu, vücudu morarmıştı. Kumaş parçalarıyla burnunu, ağzını temizledi ve elini göğsüne koydu.

«İyi mi?» diye sordu Luciano.

«Oh evet, kalp atışları kuvvetli.»

Usul usul ağzına üfledi Maria ve birdenbire bebeğin göğsü kıpırdadı ve ağlamaya başladı. Solazzo cevap verircesine haykırmıştı aynı anda.

Maria göbeğini bağladı ve anneyle bebek arasındaki son bağı kopardı.

«Bir kızınız oldu, Mr. Solazzo. Belki farketmemişsinizdir...»

Elena da ağlıyordu. Gözyaşları yanaklarından sızan ter damlacıklarına karışmıştı. Maria bebeği bezlere sararken Solazzo eğilip baktı.

«Ne kadar güzel bir bebek. Sizin adınızı vereceğiz ona.»

Kahkahalarla gülerken sinirlerinin gevşediği belli oluyordu. Maria ellerindeki kanı temizledi.

«Başardın,» dedi Luciano.

«Teşekkürler, Mr. Luciano,» diyerek gülümsedi genç kız. «Biraz daha sıcak su verebilir misiniz?»

Tekrar eğilip Elena'nın göbeğini ve bacaklarını temizledi. Luciano tastaki kirli suyu dışarı döktü ve bir sigara yakıp kapıya yaslanarak yağmuru izlemeye başladı. Yıllardan beri ilk kez kendini bu denli canlı hissediyordu. Solazzo elinde şişeyle yanında belirdi.

«Bir içki alır mısınız, sinyor?»

Luciano bir fırt çekti. Ucuz Sicilya konyağı midesine inene kadar gırtlakını yakmıştı. Boğulurcasına öksürerek şişeyi geri verdi. Solazzo da bir yudum içip sordu.

«Bu hanım için dedikleriniz gerçek mi, sinyor? Don Antonio'nun torunu mu gerçekten?»

«Sen Cemiyetten misin?»

«On yedi yaşından beri. Ya siz, sinyor?»

Omuzlarını silkip kendi sorusunu yanıtladı.

«Herhalde sormama gerek yok. Adınızı öğrenebilir miyim?»

«Luciano.»

Solazzo'nun ağız hayretten bir karış açıldı.

«Siz... siz Luciano musunuz, sinyor?»

«İyi bildin.»

Solazzo sağ eline yapışıp öptü. «Don Salvatore... Kurtarıcı. Bu fırtınanın içinden Tanrı sizleri gönderdi bize.»

«Mümkündür,» dedi Luciano ve başını kaldırdı.

Maria odanın öbür ucundan tatlı bir gülümsemeyle bakıyordu ona.

f

On beş mil kadar kuzeyde, Cammarata'nın ufak bir köyünde Don Antonio Luca akşam yemeğini yalnız başına yiyordu. Teras pencereleri soğuk, yağmurlu geceye açılmıştı. Beyaz badana duvarlı, taş zeminli ince uzun salon tüm ilkel görünüşüne karşılık bir köşede yanan şöminenin ateşiyle oldukça sıcak ve rahattı.

Koyu renk uzun meşe masanın bir ucunda oturmuş, önüne konmuş yemeklerden azar azar yiyordu. Şekerle ve peynirle pişirilmiş **Narbe di San Paolo** ve Sicilya'nın en ünlü tatlısı **cannolo** vardı tabağında. Şarap şişesine uzanıp boş olduğunu görünce elinin yanındaki küçük çanı çaldı.

Salona giren kadın en fazla otuz yaşındaydı. Kara pamuklu elbisesini yırtacaktı neredeyse geniş kalçaları. Gece siyahı saçları ensesinde sımsıkı bir topuz halinde toplanmıştı. Esmer tenliydi ve yüzünün çizgileri belli olmaya başlamıştı.

«Bir şişe daha, Katerina,» dedi Don Antonio.

Kadın tek laf etmeden dışarı çıkınca yerinden kalkıp bir puro yaktı ve şömineye yaklaşıp ateşi karıştırdı. Altmış beş yaşındaydı; kırılmış saçları ve sakalı çelik grisiydi. Uzun boylu ve zayıftı hâlâ, yalnızca ilerleyen yaşından dolayı omuzları biraz çökmüştü.

Yüzü çok ilginçti aslında. Acımasızlık, k i bir ve korkunç bir zekâ fışkırıyordu gözlerinden. Dağlı bir çiftçinin kaba giysileri vardı üzerinde. Kadife pantolonu, kırmızı flanel gömleği, yeleğine karşın ilginç bir soylu havaya sahipti. Bir ortakçı çiftçinin oğlu olarak dünyaya gelen bir erkek için, dağlı giysileri içindeki soylu görünüş pek inanılmaz gibiydi.

Katerina dolu bir şişe şarapla salona döndü. «Mario geldi.»

«İyi. İçeri yolla ve kahve gönder.»

Ayağıyla odunları karıştırdı ve kapı açılınca arkasını döndü.

Elli yaşlarında, arenadan zaferle çıkmış bir gladyatörün kendine güveniyle bakan bir adamdı içeri giren. Ufak tefek kır saçlı adam öldürürken gülümsemeyi iyi becerirdi. Capo'sunun emirlerine uyarak çok adam öldürmüştü. Antonio Luca'nın sağ koluydu Mario Sciara.

«Evet?» dedi Don Antonio.

Kapı tekrar açıldı ve Katerina kahve tepsisiyle içeri girdi.

«Buraya geldiler, Don Antonio,» dedi Sciara.

«Luciano mu?»

«Evet.»

«Ve torunum? Neredeler şimdi?»

«Tam olarak bilmiyorum. Kontes di Bellona'nın villasında idiler ama bazı olaylar oldu.»

Kahve servisi yapan Katerina durup bekledi.

«Komünistlerin, direnme örgütleri arasında gelişen Mafya ilişkilerine ne denli karşı olduğunu biliyorsunuz,» dedi Sciara. «Luciano'nun geleceğini öğrenince, hiç hoşlanmadılar. İşini bitirmeye karar verdiler.»

«Kimdi o?»

«Bellona'lı koyun çobanı. Russo ve yanında bir oğlan. Öğrendiğime göre Luciano haklamış ikisini de.»

«Demek ki eli daha paslanmamış. Ya torunum? O da orada mıydı?»

«Evet, **Capo.**»

Luca'nın gözleri ateş saçıyordu, Marsala şişesini masadan alırken eli titremeye başlamıştı.

«Infamita. Böyle bir şey olamaz. Luciano kendini tehlikeye atabilir ama torunumun hayatını tehlikeye atmak...» Bardağını bir dikişte bitirdi. «Başkaları da var mı işin içinde?»

«Şu öğretmen Mori.»

«Orospu çocuğu. Bir kızıl daha. Bunu ödeyecek, Mario.»

«İşi bitirildi bile, **Capo.** Vito Barbera sizin adınıza halletmiş onu.»

«Çok iyi,» diye başını salladı Luca. «Vito'ya her zaman güvenilir. Şimdi öteki işe dönelim. Şu İngiliz, Carter denilen adam, onlarla beraber mi?»

«Evet, **Capo.**»

«Harika. Carter'dan hoşlanıyorum.» Katerina'ya dönüp sözlerini sürdürdü. «Buraya

geline hep birlikte poker oynayabiliriz. Hiç yoktan iyidir.»

«Onları görecek misiniz?»

«Elbette. Buraya gelebilirler. Peder Giovanni ile gerekli görüşmeleri yap. Şimdi kahveni iç Mario ve savaş nasıl gidiyor bana anlat.»

f

Daha sonra yatak odasının açık penceresi önünde durmuş, dağların üzerinde çakan şimşekleri seyrediyordu. Katerina yanına geldi. Luca'nın kolu ipekli giysinin üzerinden genç kadının beline dolandı ve sol göğsünü ovucuyla kavradı.

«Mutsuz musun, Antonio?»

«Her şeyi bu kadar iyi tahmin etmesen olmaz mı?»

«Olamaz. Sanırım konu Maria. Gelmesini istemiyor musun? Niçin istemiyorsun? Senin kanından geliyor bu kız. Tek yakın akrabam. İstememen doğal değil.»

Luca içini çekti. «Nasıl anlatabilirim ki? Çocukluğunda onu çok severdim ve o da bana hayrandı. Babasını hiç tanımamıştı. Hayatındaki tek erkek bendim. Ve sonra o gün, hani annesiyle arabaya bindikleri o meşum gün...» Don Antonio'nun sesi kesildi.

«Zavallı Antonio'yom,» dedi Katerina ve elini omzuna koydu.

«Nefret dolu sözlerle arkasını döndü bana.» Başını salladı Don Antonio. «Yoo hayır, sevgilim, o buraya gelince, eski bir taşı kaldırıp altında yatan kötü duyguları ortaya çıkaracağız.»

«Hayır, Antonio. Eminim buraya sevgi dolu olarak geliyordur.»

Acı bir kahkaha attı adam. «Antonio Luca aptal mı? Bunca yıl böyle mi yaşadık? Amerikalılara işgalde yardımı reddettiğim için geliyor buraya. Fikrimi değiştireceğimi umdukları için buraya yolluyorlar onu. Eğer bu neden olmasaydı, asla gelmezdi.»

Sesindeki perişanlığı hissedince Katerina dönüp ona sarıldı. «Yatağa gel, Antonio.»

«Biraz sonra, caro, biraz sonra.» Saçlarından usulca öpüp yanından uzaklaştırdı genç kadını.

Terasa çıkınca ıslak havaya karışan ağır mimoza kokusu doldu burnuna. Elektriklenmiş olan gökyüzü bir işaret bekliyordu sanki. İşaret çaktı. Göğün dibi delinmişcesine yağmur yağmaya başladı.

U

Koenig, Agrigento'da polis kışlasındaki odasında pencerenin önünde durmuş, Suslov ve adamlarının avluya girişlerini izliyordu. Kapı açıldı ve Brandt elinde bir fincan kahveyle odaya girdi.

Detweiler, bir arabadan itilip kakılarak aşağıya indirildi. Dizüstü yere düşünce Ukraynalılardan biri onu tekmeledi. Sonra iki tanesi Meyer'in karargâh olarak kullandığı eski polis komiserinin evine doğru koşular.

«Mezarcı için bir iş daha,» dedi Koenig.

«Öyle görünüyor, yarbayım.»

«Kim olduğunu öğrenip bana bildir.»

Brandt hemen dışarı çıktı ve Koenig pencereyi açtı. Bir gece önceki fırtına durulmuştu ama yağmur ince bir bulut gibi camlara vuruyordu.

Avluyu geçen Rudi Brandt'ı izleyip kahvesini yudumlarken, hiç nedensiz karamsarlığa kapıldığını ve kendini çok yaşlanmış hissettiğini düşünüyordu.

Korkudan tüm duyuları keskinleşmiş olan Detweiler, Meyer'in masasının önünde durmuş bekliyordu. Binbaşı ona bakmadan Suslov'un sırt çantasından çıkardıklarını izlemekteydi: Şarjörler, el bombaları, çikolata kuponları...

Hepsini Colt ile M-1'in yanına dizdi.

«Yani?» dedi Meyer.

«Silahlar çok yeni, binbaşım.»

Detweiler'in sahte kimlik kâğıtlarını eline aldı Meyer.

«Bakalım kimmiş bu?» Başını kaldırmadan okumaya başladı. «Mario Brazzi. 1917'de Palermo'da doğmuş. Mesleği çoban olarak görünüyor.»

«Evet, efendim?» dedi Detweiler önüne bakarak.

«Kimin için çalışıyorsun?»

Maison Blanche'da Carter'ın anahatlarını çizdiği öyküye sadık kaldı Detweiler.

«Zaman çok kötü. Oradan oraya gidip geliyorum. Birkaç gün bir yerde, birkaç gün başka bir yerde iş bulabiliyorum ancak.»

«Kuzey Afrika'da aldığı bir göğüs yarasından dolayı 15. Piyade Tugayından ayrılmış.»

«Doğru, efendim.»

Meyer başını eğince, Suslov elindeki M-1'i bırakıp gömleğini yırttı. Detweiler'in sol göğsünde büyük bir kurşun yarasının izi görünüyordu.

Dieppe inişlerinin acı bir anısıydı oysa.

Arkasına yaslandı Meyer. «Bir çelişki var burda. Yaralı gazi ve dürüst çoban Mario Brazzi, dağlarda elinde yepyeni Amerikan silahları, çikolataları ve yiyecek kuponlarıyla dolaşırken yakalanıyor.» Suslov'a dönüp sordu. «Sen ne dersin, başçavuş?»

«Herhalde son günlerde çetecilere yeni silahlar atılmış uçaktan, binbaşım. Çantasında bulduklarımız bunu doğruluyor.»

Detweiler kuyruklu bir yalan söylemek zorunda kalmıştı.

«Ben dürüst bir adamım, yemin ediyorum. Viterba'nın öteki tarafında, dağlardaki bir çoban kulübesinde geçirdim geceyi. Bunların hepsi samanların altına gizlenmişti.»

Meyer yüzünü buruşturunca, Suslov M-1'in dipçliğini midesine gömdü vargücüyle. Detweiler yüzükoyun kismaya başladı.

«Bir daha deneyelim,» dedi Meyer.

Ayağa kaldırdıkları anda kapı açıldı ve üniformasının üzerine giydiği kamuflaj ceketini ve bir kaşının üzerine yatırılmış paraşütçü beresiyle Koenig içeri girdi.

«Buradasın demek, Meyer. Ben de gidiyordum.» Duraklayıp şaşırılmış bir tavırla sordu. «Ne oluyor yine?»

Koenig'in karşısında öfkesini kontrol altına almayı çoktan öğrenmişti Meyer.

Ayağa fırlayarak yanıtladı. «Bir çeteci olduğumu sanıyoruz, yarbayım. Suslov, elinde çeşitli Amerikan malı silahlarla dağda yakalamış. Anlaşılan son günlerde bu bölgeye yeni malzeme indirilmiş.»

Koenig Colt'u eline alıp tarttı ve tekrar masaya bıraktı «Ya kendisi ne anlatıyor?»

«Bir çoban kulübesinde samanların altında bulunduğunu iddia ediyor.»

İki Ukraynalının desteğiyle ayakta durup soluk almaya çalışan Detweiler'a baktı Koenig.

«Bence mümkündür.»

Meyer şaşırmıştı. «Ama yarbayım...»

«Onu bir hücreye atıp yiyecek bir şeyler verin. Durumunu düşünmek için yirmi dört saati var. Ben Palermo'daki kumanda karargâhına gidiyorum. Yarın döneceğim. Onunla gelince ilgilenirim.»

«Nasıl isterseniz, yarbayım,» diyerek gülümsedi Meyer.

Koenig kapıyı açıp durakladı. «Ve adamı tek parça halinde bulmak isterim. Bunu adamlarına iyice anlat. Bazen çok fazla heyecanlanıveriyorlar. Hiç de hoşuma

gitmiyor.»

«Elbette, yarbayım, bunu biliyoruz. »

Kapı kapanınca Suslov atıldı. «Çılgınlık bu, binbaşım. Bırakın ben halledivereyim bu herifi.»

Meyer başını salladı. «Zamanı gelince Koenig'in kellesini uçurtacağım, ama böyle önemsiz bir konuda karşı çıkıp olayı tehlikeye atmak işime gelmez.»

«Öyleyse ne yapacağız bunu?»

Almanca bilmeyen Detweiler ne olup bittiğini anlayamıyordu bir türlü. Yalnızca Meyer'in yüz ifadesinden konuşulanları çıkarmaya çalışıyor ve zavallı köylü görünüşünden uzaklaşmamak için elinden geleni yapıyordu.

Düşünceli bir sesle Meyer.

«Her şeyi düşünmesi için yirmi dört saat verildi. Doğruca yirmi iki numaraya atın onu.»

«Başüstüne, binbaşım,» dedi Suslov ve adamlarına işaret edince Detweiler'ı dışarı çıkardılar.

Taş merdivenlerden inerlerken Suslov önden gidiyor, Detweiler'ı sürükleyen iki Ukraynalı onu izliyordu.

Olasılıkları düşünerek beyni arı gibi çalışıyordu Detweiler'ın. Eğitim sırasında bu gibi durumlarda ne yapması gerektiği öğretilmişti. Karanlıkta tek başına bir hücreye atacaklardı herhalde. Psikiyatristin sözlerini anımsamaya çalıştı. Her şeyden uzak kalmak kişinin akli dengesinin bozulmasına yol açardı. İyi ama Detweiler bunların bilmediği bir şeyi biliyordu. Çıkarma bir iki gün içinde gerçekleşecekti.

Bir hücrenin kapısında durakladılar ve Suslov kapıyı açtı. Dayanılmaz bir koku yayılmıştı koridora. Detweiler içeri itilirken, loş ışıktaki en az on iki kişinin bulunduğunu gördü. Kir pas içinde, üstü başı yırtık yaratıklar daracık hücrenin bir köşesine sinmişlerdi.

Suslov işaret edince Ukraynalılar Detweiler'in giysilerini parçalamaya başladılar. Çırılçıplak kalınca ellerini arkasından kelepçelediler. Yaşamı boyunca kendini hiç bu kadar zavallı hissetmemişti. Meyer merdivenlerden inip kapıya yaklaşarak içeri baktı.

«Dinleyin beni,» dedi kötü İtalyancasıyla.

«Bu adam yatmayacak, oturmayacak, asla dinlenmeyecek. Ayakta bile uyumasına izin yok. Emirlerimin yerine getirilmesi için sırayla nöbet tutacaksınız. Eğer başaramazsanız, bir hafta hiçbirinize yiyecek ve içecek yok. Anlaşıldı mı?»

Suslov, Detweiler'ı içeri itip kapıyı örttü. Yerde yatan birinin üstüne düşmüştü Detweiler ve ayağa kalkamıyordu. Oradan buradan eller uzandı ve onu ayağa diktiler. Birisi boğuk bir sesle konuşmaya başladı.

«Kim olduğunu bilmiyoruz, ahbap ama hiç de aldırış etmiyoruz. Burda herkes birbirini yer. Yani **Gestapo** köpeğinin istediğini yerine getiririz hep.»

Detweiler ani bir korkuyla titremeye başlayarak karanlıkta kalakalmıştı.

«Tanrı aşkına, dinleyin beni,» diye söze başladı.

Aynı boğuk ses duyuldu yine.

«Tanrı'nın bununla ilgisi filan yok. Onun için iyi bir çocuk ol ve denileni yap.»

f

Ilkbahar ve yaz başında korkunç sıcaklar başlamadan önce, Sicilya'nın yüksek bölgelerinde şiddetli fırtınalar sık sık görülür. Savage ile Rosa dağın iki zirvesi arasındaki patikada yürürlerken yağmur tekrar başladı.

«Sicilya'da hep böyle yağmur yağar mı?» dedi Savage.

«Hayır, olağanüstü bir durum bu,» diyerek güldü Rosa.

Aslında yağmura aldırış etmiyordu Savage. Cammarata'da başlayan fırtına Savage'a garip bir mutluluk vermişti. Sanki toprak canlanmış, her şey tazelenmişti. Rosa koluna girip konuşmaya başladı.

«Anlayamadığım bir şey var. Dün gece benimle sevişirken...»

«Kaçınıcı kez?» diye sorarken ciddi bir ifade takınmaya çalıştı Savage. «Üçüncü mü, dördüncü mü?»

«Hayır, sabaha karşı uyanınca. İyi olmadığın için özür dileyip durdun. Düşmana ateş etmekte daha usta olduğunu söyledin hep.»

«Anımsamıyorum,» diye yalan söyledi genç adam.

«Ama mükemmel bir erkeksin. Beni çok mutlu ettin.»

Utançtan kızarmıştı Savage. «Böyle konuşmamalısın.»

«Nasıl yani? Çok kötü bir şey mi söyledim?»

«Boşver. Unut gitsin.»

Rosa kolundan çekip ciddi bir bakışla gözlerini yüzüne dikti.

«Bunca yıldır sana neler söylemiş olduklarını bilmiyorum ama sandıkları gibi bir erkek değilsin.» Uzanıp usulca yanağını okşadı. «Ya da olmanı söyledikleri gibi biri.»

Savage genç kıza sarılıp kendine çekti. «Bu kadar genç bir kızdan böylesine büyük

laflar nereden çıkıyor?»

«Çünkü ben bir fahişeydim,» dedi Rosa sertçe, «Palermo'da. Ama bunu biliyordun değil mi?»

Derin bir sevgiyle dolmuştu genç adamın benliği. Eğilip usulca dudaklarından öptü.

«Haydi yürü. Manastıra gitmemiz gerek. Bakalım ötekiler ne oldu?»

f

Luciano ile Maria sabah yağmurunda sessizce yürüyorlardı.

«Şu bebeği yalnız bırakmayı hiç istemezdim doğrusu,» dedi genç kız.

«Bir mucize yarattın. Eminim yaşayacaktır. Böyle bir başlangıçtan sonra yaşaması gerek. Ben senin inanç işleriyle uğraştığını sanıyordum oysa.»

«Siz inanmaz mısınız?»

«Ben gerçeklerle uğraşırım.»

«Almanlardan nefret etmiyor musunuz?»

«Sen ediyor musun?» diye karşılık verdi Luciano.

«Yaptıkları bazı şeylerden nefret ediyorum.»

«Benim için yaşam daha basittir.»

«Kişisel özverilere hiç kalkışmıyorsunuz.»

Luciano omuzlarını silkti. «Kim olduğumu biliyorum. Senden hoşlanıyorum ve senin tarafındayım.»

«Ya Almanlar?»

«Daha bir tek Alman bile görmedim.»

«Her şey sizin için bir oyun değil mi, Mr.Luciano. Tıpkı Mafya gibi?» Başını sallayarak, sözlerini sürdürdü. «Kendi kurallarınızla oynadığınız bir çocuk oyunu. Omerta'nız. Erkekliğiniz, onurunuz, sorunlarınızı kendiniz halletmeniz ve düşmanınızı yüz yüze öldürmeniz...»

«Herkes bir oyun oynar. Yaşamın kuralıdır bu, bilmiyor muydun? Titreyen mumlar, ortaçağ giysileri, tek sesli ilahiler, kadın giysileri içinde sık sık günahlarınızdan sizleri arındıran bir adam... Şimdi söyle bana, bunlar nedir?»

Maria yanıtlayamadan ağaçların arasından çıktılar ve aşağıdaki vadide küçük bir

köy gördüler.

«Solazzo'nun sözünü ettiği yer olmalı,» dedi Maria. «Viterba.»

«İnip bir bakalım. Belki Solazzo'nun adını verdiği Verda denen adamı bulabiliriz.»

Çok yoksul bir köydü. Birkaç sokağı vardı yalnızca köy alanına açılan. Çevreyi saran kokuların başında açıkta akan lağımalar geliyordu. Sıska çocuklar pisliğin içindeki oyunlarından başlarını kaldırıp Maria ile Luciano'ya bakıyorlardı. Şarapçının dükkânının kaldırımıdaki masaların üzerine gerilmiş tentesinin kenarından yağmur suları sızıyordu.

«Sen burada bekle. Bakayım içerde mi?» dedi Luciano.

Maria bir masaya oturunca içeri girdi. Son derece loş, küçük bir dükkândı. Birkaç masa, ardında şişeler görünen çatlak mermer bir bar vardı. Hiç müşteri yoktu. Kısa boylu, kalın enseli, tıknaz yapılı adam açık yakalı gömleği ve kirli önlüğüyle bara yaslanmış gazete okuyordu.

İsteksizce başını kaldırdı. «Evet?»

«Mario Solazzo gönderdi beni.»

«Eeee?»

«Crown of Thorns'daki Fransiskanların yanına gideceğiz. Bize yolu gösterebileceğini söylemişti.»

«Size mi?»

«Yanımda bir kadın var.» Uzun bir sessizlikten sonra Luciano sabırla sordu. «Sen Verda'sın değil mi? Cemiyetten olduğunu söylemişlerdi.»

Verda boş gözlerle ona bakarken bir elini barın altına sokmuştu. «Eeee?»

«Sağ cebimden bir şey çıkaracağım,» dedi Luciano. «Sakın ateş etme. Çıkaracağım şey tabanca değil.»

Sarı ipekli bir eşarp çıkarıp açtı. Verda bir köşesindeki siyah L harfine büyümüş gözlerle baktı. İtalyan subaylarına dağıtılan otomatik Beretta'yı barın altından çıkarıp mermerin üzerine bıraktı.

«Luciano'nun L harfi,» diyerek ağır ağır başını kaldırdı. Luciano ellerini beline dayamış, başını arkaya atmış duruyordu. «Dedikleri gibi geldiniz işte,» diye fısıldadı Verda.

Barın etrafını dolaşıp dışarı çıktı ve Luciano'nun sağ elini dudaklarına kaldırdı. Aynı anda Maria acı bir çığlık attı. Luciano dışarı fırladı.

Maria'yı rahatsız eden iki genç tipik dağ köylüsüydü. Eski püskü giysiler, kısa çizmeler, güç yaşam koşullarından sertleşmiş yüz hatları...

Bir tanesi kolunu beline dolamış bir eliyle kalçalarını okşuyordu. Zalim bir gülüş vardı dudaklarında. Kulağına arzularını fısıldayınca, Maria suratına tokadı indiriverdi.

Bir Sicilyalı için kadınlar her söyleneni yapmak zorunda olan yaratıklardı. Herkesin ortasında böyle bir hakarete uğramaksa düşünülemezdi. Genç adam tokada karşılık vermek için elini kaldırdı.

Luciano bileğini yakalayıp geriye büktü. Yüz yüze gelince hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Genç çocuğun ifadesi önce şaşkınlığa, sonra korkuya dönmüştü. Gerçi Luciano'yu tanımıyordu ama mafioso'nun gücünü, gururunu, sertliğini karşısındaki adamın yüz hatlarından okuyabilmişti.

Luciano'nun tokadı yanağında sakladı. Genç adam sesini çıkarmadan karşısında durdu bir süre. Arkadaşı usulca koluna dokundu ve donuk bakışlarla birkaç adım geri geri yürüyüp oradan uzaklaştılar.

«Don Salvatore, ne diyebilirim ki?» dedi Verda. «Nasıl özür dileyebilirim, sinyorina?»

«Bu hanım bir rahibedir,» dedi Luciano. «Ama bu kılıkta dolaşmasının bazı nedenleri var. Ayrıca Don Antonio Luca'nın da torunudur.»

Verda şaşkın gözlerle genç kıza baktı ve önlemesine fırsat vermeden eğilip sağ elini öptü. «Lütfen içeri gelin. Birlikte öğle yemeği yiyelim, sonra sizi manastır yoluna çıkarırım.»

f

Savage ile Rosa bir tepeye tırmanıp durakladılar. Sağ tarafta, aşağıdaki vadide, yarım mil kadar ilerde küçük bir köy vardı.

«Burası neresi?» diye sordu Savage.

«Viterba. Ama biz bu yoldan gideceğiz. Kilisenin arkasından tepeye çıkan patikayı izleyeceğiz. Manastır beş mil kadar ilerdedir.»

Aşağıya doğru inerlerken Savage, «Bir kilise için ilginç bir yer. Tek başına ortalık yerde duruyor,» dedi.

«Pek sayılmaz. Dağ köyleri kilise yapacak kadar kalabalık değildir. Herkes buraya gelir. Fransiskan kilisesidir.»

Yakınlardan bir motor sesi gelince dönüp bakındılar ve aşağıdaki vadinin ağaçları arasından çıkan kamyoneti gördüler. İçinde üç asker vardı ve bir tanesi ağır makinelinin başında oturuyordu.

Savage dürbününü gözlerine kaldırıp adamları inceledi. «Almanlar.»

«Hayır,» dedi Rosa. «Ukraynalılar. Meyer adında bir adamın kurduğu özel SS grubu. Agringento'da karargâh kuran bir Gestapo binbaşısı.»

Kolundan tutup Savage'ı çekti.

«Hey,» dedi genç adam. «Ne oluyor?»

«Kilise. Kilisede saklanacağız.»

Yine haklıydı Rosa. Yol uzun bir süre çıplak dağda gittiği için başka bir seçenekleri yoktu. Saklanacak bir yer bulmadan önce görülmeleri işten bile değildi.

Kilisenin kapısına bir eşek bağlanmıştı. Yanından geçip içeri girdiler. Son derece sessiz, mumlarla aydınlatılmış, tütsü kokuları ıslak sabah havasına karışan küçük bir kiliseydi. Mihrabın üstündeki Meryem Ana karanlığın içinden çıkar gibi duruyordu dudaklarında ölümsüz bir gülüşle.

Günah çıkarma kabininin yanında küçük bir çocuk, yaşlı bir adam, daha yaşlı bir kadın oturmuş, meraklı gözlerle Savage ile Maria'ya bakıyorlardı.

Kamyonet kilisenin önünde durunca, Savage yarı aralık kapıdan dışarıya baktı. Ukraynalılar aşağıya atlayıp sigaralarını yakarak aralarında konuşup güleştüler ve kiliseye doğru yaklaşmaya başladılar.

Hiçbir olayla karşılaşmayı ummadıkları için keyifle geliyorlardı. Öndeki onbaşının belinden bir tabanca sarkıyordu ve diğer ikisinde birer Schmeisser vardı. Savage M-1'ini omzundan indirirken, ne olduklarını anlayamadan üçünü birden vurup vuramayacağını hesaplıyordu.

«Onbaşayı vurabilirsin ama ötekileri haklayamazsın,» dedi Rosa alçak sesle.

«Öyleyse ne yapacağız?»

«Ver bana onu,» diyerek M-1'i elinden aldı.

«Şimdi de çantayı ver.» Her ikisini de aceleyle günah çıkarma kabinin arkasına gizledi. İki ihtiyarla, küçük oğlan endişeyle onlara bakıyorlardı.

«Nikâhımızı görüşmek için geldik buraya,» dedi Rosa ve genç adamı gölgeler arasındaki bir sıraya oturttu. «Endişelenme. Ben idare ederim.»

«Daha önce olduğu gibi mi?»

«Elbette,» dedi genç kız. «Onlar da erkek değil mi? Alman, Rus... ne fark eder?»

«Bütün fark bende. Allah kahretsin! Bütün fark benim varlığım!»

Beresini çıkarıp dizlerine koydu ve cebinden çıkardığı otomatik Browning'i altına gizledi. Ne yaptığını görmemişti Rosa.

Kilisenin sessizliğini yalnızca günah çıkarma kabininde papazla konuşan kişinin mırıltıları bozuyordu. Kapı açıldı ve çizmelerinin sesi taşlarda yankılanan üç asker içeri girdi.

«Bakalım kimler var burada?» dedi onbaşı bozuk Italyancasıyla.

Yanlarında durup ihtiyaarlara baktı ve Rosa'ya Savage'a yaklaştı. Çok şey görüp geçirmiş, sert görünüşlü askerler iki gencin yanında durdular uzun süre.

«Burda ne arıyorsunuz?» diye sordu onbaşı sonunda.

«Papazla görüşeceğiz,» dedi Rosa.

«Niçin? Günah mı çıkaracaksınız?» Kahkahalarında çirkin bir alay vardı.

Rosa tatlı bir gülüşle yanıtladı. «Önümüzdeki hafta evleneceğiz. Bunu görüşmek için geldik.»

«Evleneceksiniz ha?» Onbaşı Rosa'nın arkasına yaklaştı.

«İyi, değil mi?» diye sordu adamlarına, elini Rosa'nın elbisesinin yakasından içeri sokup sol göğsünü avuçlarken. «Bakiresin değil mi?»

«Evet.»

«Bu konuda bir şeyler yapmalıyız.» Genç kızı sertçe çekip ayağa kaldırdı ve aynı anda Savage'ın saçlarından tutup başını arkaya çekti. «Sana bir iyilik yapıyorum, evlat. Bunu anlıyorsun değil mi?»

Onbaşı kolunu tuttuğu zaman Rosa yalvaran gözlerle Savage'a baktı. «Lütfen olay ıkarma. Hiçbir şey değil. Ben hallederim.»

Onbaşı Rosa'yı sıraların arasına doğru sürüklerken, diğerleri arkasından seslendiler. «Arkadaşlarını unutma.»

İçlerinden biri Savage'a döndü. «Eğer onu tanıyorsam, kızı mihrabın üstünde becerecektir.»

Öteki asker sıraya ayağını dayayıp Savage'a eğildi. «Aldırış etmiyorsun, değil mi? Dediği gibi, sana bir iyilik yapıyor. Daha doğrusu bugün cömertliğimiz tuttu. Hepimiz sana bir iyilik yapmaya karar verdik.»

Savage beresinin altından ateş edip adamı kalbinden vurdu. Öne düşen cesedi uzağa itip silahını kaldırdı ve Schmeisser'ini omzundan sıyırmaya çalışan adamı, önce sol omzundan sonra belkemiğinin ortasından vurup sıralardan birinin üzerine düşürdü.

Arkaya döndüğü anda onbaşı Rosa'yı önüne siper almış, kılıfından çıkardığı Walther'ini böğrüne dayamıştı.

«At silahını, yoksa kız ölür.»

Ama böyle durumlar eğitiminin bir parçasıydı. Savage'in kolu havaya kalktı ve onbaşının beyni parçalandı. Merminin sarsıntısıyla mihrap korkuluğuna kadar savrulmuştu vücudu.

Genç adam koşup Rosa'nın elini tuttu ve kendini çekti. Bekleyen ihtiyaarlara günah çıkarma kabininden papazla birlikte çıkan başka bir yaşlı kadın kapıya varmışlardı bile.

Elli yaşlarındaki sakallı papaz Fransiskanların geleneksel kahverengi giysilerine

bürünmüştü. Bir tek söz söylemeden gidip üç Ukraynalının cesedine baktı.

«Hepsi ölmüş. Kimsiniz siz?»

«Peder Giovanni'yi görmek için Crown of Thorns'a gidiyorduk,» dedi Rosa. «Ben Vito Barbera'nın yeğeniyim. Bu da Amerikalı bir subay. Yüzbaşı Savage.»

«Ben Lucio Biraderim,» dedi rahip.

Savage çantasını ve silahını alıp kapıya yaklaşırken, «Buradakiler ne yapacak?» diye sordu.

«Hepsi eve gidip bu olayı unutmak isteyecektir. İşe karışmayacak kadar yaşlı ve korkaktırlar.» Dönüp cesetlere baktı. «Ama bu konuda bir şeyler yapmak zorundayız.»

«Ne demek istiyorsunuz?» dedi Savage.

«Eğer cesetler burada bulunursa, Viterba bedelini ağır öder. Hep birlikte kaybolmaları daha iyi olur. Bana yardım edin, onları arabaya taşıyalım.»

«Ben burayı temizlerim,» diye atıldı Rosa.

Savage ile Lucio cesetleri dışarı taşıırken, genç kız kilisenin bitişiğindeki küçük odada bulduğu kovaya dışardaki kuyudan su doldurup yerdeki kanları temizlemeye başladı. Onbaşının cesedini almak için geri geldiklerinde mihrabın taşlarını silmekteydi.

«İyi misin?» diye sordu Savage.

«Böyle bir domuz için üzüleceğimi mi sanmıştın?»

Ayağıyla adamın cesedini ititirince Savage yanıtladı. «Pekâlâ, bu kadar sert görünmene gerek yok. Biraz sonra döneriz.»

Lucio'yla birlikte onbaşını da diğerlerinin yanına, kamyonetin arkasına yerleştirip öne oturdular. Keşişin gösterdiği yönde sürüyordu arabayı Savage.

Köye inen yolu bir yerde bırakıp ormana girdiler ve ağaçların arasında sarsıla sarsıla ilerlediler. Sonunda Lucio omzuna vurdu ve Savage arabayı durgun, pis sulu bir gölün yukarısındaki tepede durdurdu.

«İşte burası.»

Beraberce aşağıya inip arabaya omuz verdiler. Kamyonet ilerleyerek hız aldı ve çam fidanlarının arasından uçup göle daldı. Cesetlerden biri dışarı fırlamıştı ve araba ters dönüp üzerine kapandı. Sulara gömülmesi için beklediler.

«Tamam.» dedi Savage.

«Bir dakika, yüzbaşım, lütfen.»

Lucio ellerini bitişirip ölülerin ardından okunan duayı canlı bir sesle okumaya başladı. Dua sona erdiği zaman suyun yüzeyindeki çamur durulmuştu bile. Ciddi bir ifadeyle haç çıkarıp Savage'a döndü.

«Sanırım artık gidebiliriz.»

Aceleyle ağaçların arasından geçip kiliseye döndüler. Rosa kapının önünde, eşeğin yanında onları bekliyordu.

«Her tarafı temizlediniz mi?» diye sordu Lucio.

«Elbette.»

Keşiş kapının önünde bağlı duran eşeğe atlayıp giysilerini düzeltti ve yola çıktı. Rosa ile Savage onu izlediler.

«İyi misin?» diye sordu genç adam.

«Elbette.» Genç kız eski tütün tabakasından bir sigara çıkarıp bir nefes çekti ve Savage'a uzattı. «Hiç gerek yoktu. Ben halledebilirdim.»

«Hayır,» dedi Savage sertçe. «Bir daha asla. Beni anlıyor musun?»

«Tabii anlıyorum. Benden hoşlanıyorsun, Savage.»

«Sanırım haklısın.»

«İyi,» dedi Rosa sakın bir sesle. «Belki bu gece yine seni biraz çıldırtabilirim.»

Yaşamında ilk kez delicesine âşık olan Savage, genç kızı kollarına alıp uzun uzun dudaklarından öptü, sonra koşar adımlarla Lucio'ya yetiştiler.

f

Crown of Thorns'un küçük kilisesinde mihrabın önünde diz çökmüş dua ediyordu Maria. Günlerden beri ilk kez huzura kavuşmuştu. Tanıdığı, alıştığı sakın, düzenli yaşama geri dönmüş gibiydi. Luciano ile Peder Giovanni kapıda durmuş onu izliyorlardı.

«Don Antonio'dan haber aldınız mı?» diye sordu Luciano.

«Hiçbir haber yok.»

«Kızı nasıl karşılayacak dersiniz?» diyerek başıyla Maria'yı işaret etti Luciano.

Yaşlı keşiş hafifçe gülümsedi. «Hayran olunacak genç bir hanım. Don Antonio'nun yaşamına biraz dinin karışması fena olmaz, ama Maria'nın rahibe oluşunun onu etkileyeceğini pek sanmıyorum. Garip, inatçı bir adamdır. Kendine özgü huyları ve davranışları vardır.»

Kapı açıldı ve genç bir keşiş yaklaşıp pederin kulağına fısıldadı. Peder Giovanni Luciano'ya döndü.

«Arkadaşlarınız gelmiş.»

Birlikte dışarı çıktılar ve korkuluktan aşağıya bakan Luciano, avluya giren Rosa'yla Savage'ı gördü.

«Hey, siz ikiniz!» diye seslendi. «Nerde kaldınız?»

S

Peder Giovanni manastırın bodrumuna inen taş merdivenlerde yol gösteriyordu. Arkasından gelen genç keşişin elinde üzerinde fenerler asılı bir değnek vardı. Savage ile Luciano onu izliyorlardı.

«Bu mahzenler Crown of Thorns'un Sicilya'da ün kazanmasına yol açmıştı,» diye anlattı peder.

Genç keşiş değneği yukarı kaldırınca, Savage çevreyi kaplayan kemikleri gördü. Kaburgalar, kalça kemikleri, eller, ayaklar, bacak kemikleri duvarlara işlenmişti. Her tarafta yığın yığın kafatasları göze çarpıyordu. En korkuncuysa, bazıları oturan, bir bölümü yatan ya da çengellerden sarkan iskeletlerdi. Çoğu tümüyle kemik haline dönmüştü ama bir bölümünün saçları, gözleri, hatta paramparça olmuş giysileri bile duruyordu.

«Nedir bu böyle?» diye sordu Savage dehşete kapılarak. «Kim bu adamlar?»

«Yalnızca en üstünleri, Yüzbaşı Savage,» dedi Peder Giovanni. «Sicilyalı soylular son dinlenme yerleri olarak yüzyıllardır bu mahzenleri seçiyorlar. Palermo'daki Cappuchin Zita kilisesinin katakomblarında da aynı manzarayı görebilirsiniz.»

Yakındaki bir çengelden sarkan kadife giysinin parçaları hâlâ üzerinde duran bir çocuk kalıntısı Savage'in titreyerek arkasını dönmesine neden oldu.

«Sicilyalılar için ölüm çok önemlidir ve her zaman yakınındadır,» diye açıkladı Luciano.

«Bazı köylerde Ruhlar Gününde aileler en sevdikleri yemekleri yapıp ölülerini ziyarete giderler. Gece yarısı mum ışığında mezarların başında oturup dua ederler ve ölüleri için kiliseye armağanlar bırakırlar.»

«Niçin olmasın?» diye söze karıştı Peder Giovanni. «Hepimizin sonunun aynı olacağını öğretiyor bize. Ama sizleri buraya konferans vermek için getirmedim. Bu taraftan, beyler.»

Mahzenin bir köşesinde çok eski, ahşap bir taht vardı. Tahtın üstünde, Fransiskan giysili, başlığı kafatasının üzerine çekilmiş, çürümüş bir ceset oturuyordu.

«Geçen yüzyılın sonunda manastırın başı olan Peder Leonardo,» dedi Peder Giovanni ve tahtın üst sağ köşesindeki ahşap gülü çevirdi. Taht geriye gidip karanlık bir tüneli ortaya çıkardı.

«Arapların zamanından kalma burası,» dedi yaşlı keşiş. «Durum umutsuz bir hale gelirse, kaçış için iyi bir yol. Sanırım, sizin işinize de yarayacak.»

«Manastırda Almanlar başınıza dert oldular mı?» diye sordu Savage.

«Ara sıra. Üç hafta kadar önce Yarbay Koenig ve paraşütçüleri buraya gelip tepeden tırnağa manastırı aradılar.»

«Birini mi arıyorlardı?»

«Hayır, sanırım Koenig burasını yakından tanımak istiyordu. Garip bir genç. Son derece kibar ve nazik. Binbaşı Meyer'in Ukraynalılarına hiç benzemiyor. Onlar da geldi ziyaretimize.»

«Yani bu tünel, duvarların dışında bir noktada mı son buluyor?» diye sordu Luciano.

«Yamacın altına doğru yarım mil kadar aşağıda. Yaşlı bacaklarım beni oraya kadar götürmez ama Fillipo size yolu gösterecek.» Uzanıp fenerlerden birini aldı. «Sonra görüşürüz.»

Peder Giovanni arkasını dönüp mahzene doğru yürürken, Filippo tünele girmişti. Savage tahtta oturan keşiş giysili iskeletin önünden geçmeye çekinerek durakladı.

Neşeli bir sesle konuştu Luciano. «Bir zamanlar tanıdığım bir yargıcı anımsattı bana. Hadi yürü gidelim.»

Savage'ı usulca itti ve tünele girip genç keşişi izlediler.

f

Bitkinlikle yaslanmıştı duvara Detweiler. Tüm kemikleri ve kasları ağrıyordu. Hücrenin koşulları inanılacak gibi değildi. Lağım gibi kokuyordu ve genç adam başının döndüğünü hissetmeye başlamıştı.

Ne kadar zamandır burada bulunduğunu bilmiyordu. Yere çökmeye çalıştıkça, oradan buradan iteklenip tekmelenerek her seferinde ayağa kaldırılmıştı. Eğitim görse de görmese de bir insanın belirli bir dayanma sınırı vardı. Birdenbire sürgülerin çatırdısı duyuldu ve kapı açıldı. Loş sarı ışık dolmuştu hücreye.

Ukraynalı bir nöbetçinin gözetiminde duş yapıyordu Detweiler. Suslov ile Meyer kapının dışındaki küçük gözetleme deliğinden onu izlemekteydiler.

«General Guzzoni, duyduğuma göre, Koenig'i Palermo'da birkaç gün daha tutacakmış. Yarına kadar dönmeyecekmiş,» dedi Meyer.

«İlginç bir durum,» diye yanıtladı Suslov.

«Hele şuradaki dostumuz konusunda. Her şey olabilir bu süre içinde.»

«Tam üstüne bastın.»

Meyer kapıyı açtı ve ardında Suslov'la içeri girdi. Detweiler arkasını döndü ve mahrem yerlerini eliyle örtmeye çabaladı.

«Senin durumunu düşündüm ve artık gidebileceğine karar verdim,» dedi Meyer.

«Gitmek mi?» Detweiler sersemlemişti.

Meyer ona bakmadan Suslov'a döndü. «Ona giysilerini ver. Bir şeyler yesin, sonra da kapının dışına at.»

Meyer dışarı çıkınca Suslov konuştu. «Çok şanslısın, ahbap. Eğer benim sözümü dinleselerdi... Yine de,..» Nöbetçiye işaret etti. «Onu giydir ve kantine götür.»

Nöbetçi Detweiler'a bir havlu attı ve genç çavuş aceleyle kurulanıp bir sıranın üstüne düzgünce katlanıp yerleştirilmiş giysilerine uzandı. İnanılmazdı. Öyküsüne inanmışlardı demek. Gitmesine izin vereceklerdi.

Kantine gidip bir tabak dolusu makarna, siyah ekmek, bol miktarda peynir ve kahveden oluşan yemeğini yedi. Yeniden kendini insan gibi görmeye başlıyordu. Kantinde onlardan başka kimse yoktu.

«Yeter mi?» diye sordu nöbetçi.

«Evet.»

«Pekâlâ, gel peşimden.»

Dışarı çıktılar ve koridoru geçince, nöbetçi duvarları beyaz badanalı, üstü şilteli bir kerevetin durduğu hücrenin kapısını açtı. Bir sigara yakıp Detweiler'a uzattı.

«Burda bekle. Başçavuş Suslov'a gitmeye hazır olduğunu bildireceğim.»

Kapıyı arkasından çekip dışarı çıktı. Detweiler sigarayı tütürüp derin bir soluk aldı rahatlayarak. Bundan sonraki adım çok önemliydi. Carter ve diğerleriyle temas kurması gerekiyordu.

Ani bir gürültü oldu. Başını kaldırıncaya kapının üstündeki zilin çaldığını duydu. Kapı ardına kadar açıldı ve dört adam içeri dalıp üzerine çullandılar.

Tekmelenip yumruklanarak koridora çıkarıldı, ayak bileklerinden tutulup merdivenlerden aşağıya sürüklendi ve kendini bir köşeye atılmış buldu. Hızla inen coplardan korunmak için elleriyle yüzünü örtmüştü. Cop darbeleri sona erince, korkuyla başını kaldırdı ve Meyer ile Suslov'un karşısında durmuş kendisine baktıklarını gördü.

«Şimdi durumunun ne olduğunu anladın artık,» dedi Meyer. «Bana söyleyecek bir sözün var mı?»

Her şeye karşın, Detweiler gerçek kimliğini ortaya çıkardığı anda neler olacağını seziyordu. Rolünü sürdürmek zorundaydı.

«Lütfen, binbaşım, ben zavallı bir adamım,» diye sızlandı. «Hiçbir şey bilmiyorum.»

Meyer, Suslov'a döndü. «Artık senindir.»

Binbaşı uzaklaşırken, Suslov adamlarına döndü. Detweiler'i ayağa kaldırıp duvara dayadılar. Bacaklarını açıp parmakucunda durmasını sağladılar ve başına kara bir torba geçirdiler. Kıpırdanıp inlediği anda böbreklerine bir cop indi.

f

Maria korkuluğa yaslanıp göğe doğru iki yüz metre yükselen Cammarata dağlarına bakıyordu. Vadinin bu tarafı yağmurla canlanmış kırmızı gelincikler, anemonlar, mavi süsenlerle örtülmüştü.

Peder Giovanni merdiveni tırmanıp yanına geldi. «Demek buradasın.» Başıyla vadiyi işaret etti. «Ne düşünüyorsun?»

«Hiçbir şey değişmiyor.»

«şu tepelerdeki mağaralarda iki bin yıl önce Romalı köleler saklanırlarmış.» Peder Giovanni oturdu. «Yuvana döndüğün için mutlu musun?»

«Yuva mı? Burası yuvam değil, peder. Nefretin bir günah olduğunu öğrettiler bize, ama ben buralardan tüm kalbimle nefret ediyorum.»

«Ya büyükbabandan?»

«Antonio Luca,» dedi Maria. «Sicilya'da Mafya'nın Babası. Yaşam ve ölüm Tanrısı. Böyle birini sevmeme kilise izin verir mi?»

«Sevgili yavrum,» dedi yaşlı keşiş. «Annemi öldüren büyükbaban değildi. Onun ölümünü isteyen kötü adamlardı.»

«Ama o sorumluydu. Böyle bir insan olduğu için sorumluydu. Eğer onu savunursanız, Mafya'yı savunmuş olursunuz. Sizin gibi bir din adamı nasıl savunabilir bu kötülükleri?»

«Ben kimseyi savunmuyorum,» dedi peder sakın bir sesle. «Kutsal Kitapta bize öğretildeği gibi, yalnızca insanların ruhlarıyla ilgileniyorum.»

Kapı açıldı ve Maria'nın yanıtlamasına vakit kalmadan Carter ile Barbera katırların sırtında avluya girdiler.

«Öğrenebildiğimiz kadarıyla, Detweiler yakalanıp Agrigento'daki kışlaya götürülmüş,» dedi Barbera.

«Nasıl bulmuşlar onu?» diye sordu Savage.

«Biri ihbar etmiş. Hesabı sorulacak tabii.»

Yemekhanenin uzun masalarından birinde oturuyorlardı. Masanın bir ucunda Peder Giovanni yer almıştı ve bir tarafına Savage, Rosa ve Barbera, karşlarınaysa Carter,

Maria ve Luciano sıralanmışlardı. Peder kadehine kırmızı şarap doldurup şişeyi Luciano'ya uzattı.

«Binbaşı Meyer, Çavuş Detweiler'in gerçek kimliğini öğrenmese bile, yine de epey işkence yapacaktır.» Savage'a dönüp sordu. «Ne kadar dayanıklıdır dersiniz, yüzbaşım?»

«Yeterince dayanıklıdır. Fransa sahillerine yapılan bir komando saldırısı sırasında buluşma yerimize kadar yirmi millik yolu ayağında bir kurşunla yürümüştü.»

«Herkesin bir direnç sınırı vardır,» dedi Barbera. «Detweiler ağzını açtığı zaman bizi aramaya başlayacaklar.»

«Yani Luca'yı hemen görmek zorundayız,» diye atıldı Carter.

Fillipo elinde bir güvercinle içeri girdi. Peder Giovanni kuşun ayağına bağlı minik kapsülü çözüp tırnağıyla açtı. İçinden çıkan mesajı okudu ve gülümseyerek masadakilere döndü.

«Sabaha dostlarım. Sizinle yarın sabah görüşecek.»

f

Bölge komitesinde Mori ile Russo'nun yerini başka iki kişi almıştı. Cenaze işleri dükkânının arkasındaki salonda Carter ve Luciano ile birlikte gelen Barbera'yı beklemekteydiler. Barbera herkesi tanıştırdı.

«Peder Collura, Hristiyan Demokratları temsil ediyor, Harry, kendisini tanıyorsun. Buradaki hanı işleten Mario Verga, Bölücüler adına konuşuyor.»

Carter ellerini sıktı. «Peder. Sinyor Verga. Sizleri tekrar gördüğüme sevindim,» diyerek ötekilere döndü. «Ya bu beyler?»

«Komünist partisinden Zizzo ile Valachi. Bu partide bazı değişiklikler oldu.»

Kadife giysili, korucu tozlukları takmış olan, kısa boylu, esmer Zizzo öfkeyle karşılık verdi.

«Boş sözleri bırak, Barbera. Pietro Mori evinde öldürüldü. Ve liderimiz Etturo Russo ortadan kayboldu. Bize karşı yapılan bir saldırı bu. Ardında kimin olduğunu da biliyoruz.»

«Beni iğrendiriyorsunuz,» dedi Carter. «Hepiniz. Sicilya'ya son gelişimden beri iki yıl geçti ama hiç değişmemişsiniz. Okuldan eve dönerken birbirlerini taşıyan haylaz çocuklara benziyorsunuz. Savaştan sonra Sicilya'yı kimin yöneteceği umurumda bile değil. Bunu aranızda halledebilirsiniz. Şimdiki konu Mussolini ve faşistlerden nasıl kurtulunacağı değil, Almanlardan nasıl kurtulunacağıdır.»

Peder Collura çekingen bir sesle yanıtladı.

«Sizinle aynı fikirdeyim. Albay Carter. Önce düşmanlarımızdan kurtulmalıyız. Sicilya tekrar özgürlüğüne kavuşunca, geleceğimizi kendi aramızda tartışabiliriz.»

İki komünist hiddetle karşı çıktılar.

«Bu sözlerin hiç anlamı yok. Niçin Carter'i dinleyelim? Bizlerden biri mi yani? Hayır, yalnızca kendi adamlarının çıkarını düşünen bir yabancı. İngilizler ve Amerikalılar Sicilyalılara hiç değer vermezler. Emperyalist emelleri için bizi piyon gibi görürler,» dedi Valachi.

Carter yorulmuştu. Ciğeri ağrıyordu. Özellikle soluk aldığı zamanlar artıyordu sancısı. Gizli planlardan, kavgalardan, kan davalarından bıkmıştı. Tiksiniyerek geri döneceği anda Luciano yanında belirdi.

«Niçin mi onu dinleyeceksiniz? Nedenini söyleyeyim, aptal herifler.»

Tek bir hareketle Carter'in gömleğini yırtıp kurşun yaralarının kırmızı, kabarık izlerini ortaya çıkardı.

«Bu profesör dediğini yapar. İki ay önce ciğerinde bir kurşunla bir tabutun içinde onu buradan çıkardılar. Yaşamını ne kadar kısalttı acaba bu olay? Niçin geri döndü sanıyorsunuz? Kendi sağlığı için mi?»

«Boşa konuşuyorsun,» dedi Carter. «Kelimeler duvara çarpıp geri dönüyor.»

Yürüyüp dışarı çıktı. Derin bir sessizlik sardı salonu. Sonra Zizzo'nun sesi duyuldu.

«Bütün bunların seninle ne ilgisi var?» Barbera'ya dönüp sordu. «Kim bu adam?»

Luciano yanıtlamadan önce ağır ağır bir sigara yaktı. «İlginç bir soru.» dedi sonra. «Beni vaftiz eden rahibe bakarsanız adım Salvatore Lucania ama çoğu kimse beni yalnızca Luciano olarak tanır.» Gülüşü ürkütücüydü. «Lucky Luciano. Nedenini anlatmamı ister miydiniz?»

Zizzo ile Valachi dehşetle geri çekilirken Peder Collura hemen atıldı. «Lütfen Don Salvatore. Eminim düşünmeden söylenmişti bu sözler. Kimse kötü bir şey demek istemedi.»

Uzak duvarda elle boyanmış tahta bir ikon vardı. Luciano elini cebinden çıkarırken fildişi Meryem Ana heykelciği parmaklarının arasındaydı ve bir klik sesiyle ortaya çıkan bıçağı yumuşak bir hareketle fırlattı. Bıçağın sivri ucu tahta ikona saplanmıştı.

«Görüyor musunuz, peder, bıçak Meryem Ananın kalbine saplanmış. Biz Sicilyalılar bunu anlarız.»

Korkunç bir sessizlik hüküm sürüyordu. Artık hepsine hâkim olmuştu Luciano.

«Haydi kartlarınızı açın. Hepiniz benimle gelin.»

Barbera'ya başıyla işaret edince, hep birlikte salondan çıkıp cesetlerin hazırlandığı

odaya girdiler. İki masada üstleri örtülü iki ceset vardı. Barbera bir örtüyü açınca, Pietro Mori'nin ince yapılı yüzü ortaya çıktı. Makyajı ustalıkla yapılmış, hatta gözlükleri bile yerleştirilmişti.

«Ve burada...» diyerek ikinci örtüyü çekip Etturo Russo'yu ortaya çıkardı Barbera.

«Bu işe yardım etmek için kendimizi tehlikelere atarak buraya geldik,» dedi Luciano.

«Ama bu ikisi Mafya'ya karşı kişisel hınçlarını almak için bizim gelişimizi fırsat bildiler. Russo ile zavallı bir genç olaya alet edilmişti ve cezasını canlarıyla ödediler. İş tezgâhlayan Mori'ydi. Yaşamının en korkunç hatasını yaptı. Yalnızca beni değil, Villa Bellona'da bizlerle beraber kalan Don Antonio Luca'nın torununu da tehlikeye atmıştı.»

«Aman Tanrım!» diye fısıldadı Zizzo.

«Aman Don Salvatore.» Valachi beresini çıkarıp eline almıştı. «Bu davranış infamita'dır ve asla yapılmamalıydı. Lütfen inanın bana.»

Barbera'ya dönüp sözlerini sürdürdü. «Vito, herhalde bu işle ilgimiz olmadığını Don Antonio'ya anlatabilirsin.»

«Elbette. Ama Don Antonio sözlerden çok yapılan işlere değer verir. Bölge komitesinin birlik içinde olması, işgal sırasında ortak düşmana karşı omuz omuza karşı koymamız herhalde kendisine iyi niyetlerinizi anlatmaya yetecektir.»

Zizzo heyecanla yanıtladı. «Biz parti üyelerine güvenebilirsiniz.»

«Politika politikadır ama önce hepimiz Sicilyalıyız,» dedi Valachi.

Luciano pencereye yaklaşıp bir sigara daha yakarken, Barbera konuşmaya başladı. «Evet, çıkarma kısa bir süre sonra yapılacak. Adamlarınıza silahlarını hazırlamalarını söyleyin. Zamanı gelince emirleri Albay Carter'dan alacaksınız. Anlaşıldı mı?»

«Evet,» dedi Zizzo.

«Hristiyan Demokrat Partililer olarak her zaman işbirliğine hazırız,» dedi Peder Collura.

Luciano dönüp sordu. «Her şey yolunda mı?»

«Öyle görünüyor,» diyerek başını salladı Barbera.

Sol elini kalçasına dayamış, başını arkaya atmış kımıldamadan bekliyordu. Zizzo ile Valachi ayaklarını sürüyerek yanına yaklaşıp sağ elini öptüler.

Bir türlü uyuyamıyordu Savage. Daracık yatakta, bir de Rosa yanına sıkışınca rahat etmesi olanaksızdı. Gecelik yerine giydiği eski gömlek üzerinden sıyrılmış, sıcak göğüsleri genç adamın koluna yaslanmış yatıyordu Rosa.

Ona sarılıp yatmak sanki en doğal hareketmiş gibi geliyordu Savage'a. Sıcak, mutlu ve güven içinde hissediyordu kendini. Bir eliyle lambayı yaktı, bir sigara aldı ve başucundaki sehpanın üzerinde duran eski kitaba uzandı. On üç yaşına bastığı gün büyükbabasının armağan ettiği şiir kitabıydı bu. Binlerce kez okumaktan neredeyse paramparça olmuştu.

Rosa kımıldayıp gözlerini açtı. «Ne yapıyorsun?» diye sordu uykulu bir sesle.

«Okuyorum.»

«İyi ama ne?»

«Şiir.»

Usulca kulağını diliyle okşadı ve elini karnından aşağıya doğru kaydırды. «Bu şiirler benden daha mı iyi yani?»

«Karşılaştırılmaz ki...»

«Eeee?» diyerek dudak büktü Rosa. «Demek yalnızca bu kadar seviyorsun beni?»

«Hayır. Ama şiirler bazen benim söyleyemediklerimi, çok daha güzel bir biçimde anlatırlar.»

«Sana inanmıyorum. Okuduğun yeri göster bana.»

«Hepsini ezbere biliyorum aslında. Çok uzun zaman önce Sir Walter Raleigh adında bir İngiliz yazmış. Mükemmel bir insanmış. Ger çek bir beyefendi, iyi bir asker, müzisyen, yazar, şair...»

«Ne olmuş ona?»

«Kafasını kesmişler. Kral onu kıskanmış.»

«Peki, ya o şiir?»

Alçak sesle şiiri İngilizce olarak okumaya başladı.

«Ama aşk sürekli bir ateştir.

İnsanın beyninde yanar durur;

Ne hastalanır, ne yaşlanır, ne ölür,

Asla kendine sırt çevirmez.»

Rosa kelimelerin anlamını çözememişti ama garip bir duyguya kapılarak ağlamaya başladı. Yitirdiği saflığına ve başına gelen her şeye ağlar gibiydi. Alışılmamış bir önseziyle Savage kızın duygularını anlamıştı.

Annesini, akrabalarını, Boston'u düşünerek Rosa'ya sımsıkı sarıldı. Birdenbire ani bir neşeye kapılmıştı. Eğer kızı beğenmezlerse, istedikleri gibi davranmakta özgürdüler. Rosa yine uyumuştı. Savage açık pencereden odaya dolan yağmur sesini dinleyerek ona sarılıp yattı.

f

Tabut odasının arkasındaki bölmede Barbera kulaklıklarını takmış telsizin başında otururken, Luciano ile Carter kahvelerini yudumlayarak bekliyorlardı. Sonunda Barbera kulaklıklarını çıkarıp heyecanlı bir yüzle onlara döndü.

«Geliyorlar. Yarın değil öbür gün.»

Carter ayağa kalkıp endişeyle dolaşmaya başladı. «Pek fazla vaktimiz kalmıyor.»

«Aman Harry,» dedi Luciano. «Yarın Luca'yı göreceğiz. Bir kez karşılaşma yetecek.

Sonra o habercilerini batı Sicilya'ya gönderecek. Ne kadar zaman alır dersin? Yalnızca birkaç saat.»

Barbera dolaptan bir şişe çıkarıp üç kadeh doldurdu.

«Sanırım, birer içki hepimize iyi gelir.» Dönüp alıcının düğmesiyle oynamaya başladı. «Bakalım, Kahire'deki İngiliz Kuvvetleri Radyosu bize neler sunacak...»

Gerçi müzik çok uzaklardan geliyordu ama şarkıcının insanı çeken bir sesi vardı.

«Hoşuma gitti,» dedi Luciano. «Kim söylüyor?»

«Al Bowlly,» diye yanıtladı Carter. «Zaaflarımdan biri. Oldukça iyi piyano çaldığını size söylemiş miydin? Neyse, Güney Afrika kökenli, bir İngiliz şarkıcıdır. Yıllarca listelerde bir numara olarak kalmıştı. 1941'deki hava baskınlarında öldü. 'Moonlight on the Highway' belki en başarılı bestesidir. 1938 Martında Lew Stone orkestrasıyla plak yapmıştı.»

Romantik parça odaya doldu. «Ne kötü bir son,» dedi Luciano.

«Kendisi istedi bir bakıma. Brewer Sokağında yürürken önünde bomba patlamış ama ona hiçbir şey olmamış. O günden sonra şansına güvenmeye başlamış. Sirenler çalıp herkes sığınaklara koşarken yatağında kalmayı yeğlemiş.»

«Ve bedelini canıyla ödemiş,» dedi Barbera.

«Evet. Ama gitgide karamsar oluyor bu konu,» diye gülümsedi Carter. «Neyse, neyin şerefine içelim dersiniz?»

«Tabii üçümüze,» dedi Luciano. «Ve Luciano'nun şansına. Belki de tutar.»

Z

Ertesi sabah saat dokuzu biraz geçe Barbera'nın eski kamyonu ile yola çıktılar. Maria öne, Barbera'nın yanına oturmuştu; Luciano, Carter ve Savage ise arkadaydı.

Yağmur çoktan durmuştu ve havanın iyice ısınacağı daha şimdiden belliydi. Kamyon tozlu yolları geçip dağlara tırmanırken birbirinden yoksul köylerin içinden geçiyorlardı. Evlerin çoğu penceresizdi ve açık kapıların ardındaki karanlık odalarda insanlarla hayvanlar birlikte yaşıyorlardı.

«Ne kadar feci bir yer,» dedi Luciano.

«1907'de ailem bunlardan kurtulmak için Amerika'ya yerleşti. Otuz altı yıl sonra değişen hiçbir şey yok.»

«New York'un Doğu Yakası daha mı iyiydi?» diye sordu Carter.

Kemikleri çıkmış sıksa kadınlar başlarında sepetleri, sürekli yastaymış gibi kara giysiler içinde, dik yokuşları güçlüklerle tırmanıyorlardı.

«Profesör,» dedi Luciano inanç dolu bir sesle. «Cehennem bile burdan daha iyidir.»

Bir buçuk saat kadar yol aldıktan sonra küçük bir köye geldiler ve Barbera kamyonu şarapçı dükkânının önüne çekti. Aşağıya inerken, kısa boylu şişman bir adam ellerini kirli önlüğüne kurularak dışarı çıktı.

«Hey Rafael,» diye selamladı Vito. «Ne var ne yok?»

«İyilik. Her şey hazır. Kamyonu burda bırakın. Ben göz kulak olurum.»

«Pekâlâ,» dedi Vito. «Herkes aşağıya!»

Rafael'in peşinden dükkânın arka tarafına gittiler. Yarım düzine eyerlenmiş katır hazır bekliyordu. Sırtına bir tüfek bağlamış kara saçlı bir delikanlı korkuluğa dayanmış duruyordu katırların yanında.

«Bu Nino. Size yolu gösterecek. Dağlarda birkaç saat yol alacaksınız.»

Luciano dönüp Carter'a baktı. «Her şeyi düşünürsün değil mi, profesör?»

«Yürümekten daha iyidir.»

Luciano, Maria'ya yaklaşıp katırın üzerine yerleşmesine yardım etti.

«Büyükbabanla karşılaşmak seni endişelendiriyor mu?»

«Endişelenmem gerekir mi?»

Luciano içtenlikle sormuştu bu soruyu ve genç kızın soğuk yanıtına öfkelenmişti.

«Neyin var senin? İnsan sevgin, din düşkünlüğün ne oldu? Giysilerinle birlikte bunlardan da mı sıyrıldın?»

Genç Nino kamçısını verince, Maria ani bir hareketle Luciano'nun suratına indirecekmiş gibi elini havaya kaldırdı.

«İşte şimdi konuşmaya başladın,» dedi Luciano. «Damarlarında Luca'nın kanının aktığını görebiliyorum artık.»

«Allah seni kahretsin!» dedi Maria alçak sesle.

«Kötü laflar,» diye dudak büktü Luciano.

«Bağışlanmak için birkaç dua okuman gerekecek.»

Maria yanıtlamadan katırı kırbaçlayıp yola koyuldu.

f

Detweiler tüm kontrolünü yitirmişti. Parmaklarındaki ve kollarındaki acıyı artık ağrı sınırını geçtiği için hissetmiyor gibiydi. Ukraynalılar belirli aralıklarla kafasına geçirdikleri kovanın üzerine coplarıyla vuruyorlardı. Suslov'un bir süre görev yaptığı Auschwitz kampında öğrendiği bir yöntemdi bu. Gürültünün kulak zarları ve beyin üzerindeki etkisiyle işkence gören kişi birkaç saat içinde çıldıracak hale geliyordu.

Detweiler böbreklerinin kontrolünü de yitirdiğinden, pantolonu sıırıslıklam olmuştu. Bir köşede durup izleyen Suslov, «Hortumla yıkayıp bir hücreye atın. Yemek yedikten sonra onunla ilgileneceğim,» diye buyurdu.

Bileklerinden tutup sürüklediler Detweiler'i. Suslov arkalarından geliyordu.

f

Nino'yu izleyen Maria katırını sığ dereden geçirdi ve yokuşu tırmanmaya başladığı anda Luciano yanına yaklaştı. Ağaçların altında yol alıyorlardı şimdi.

«Seni bağışlamaya karar verdim,» dedi Luciano.

Kendini tutamadan gülümsedi genç kız.

«Siz de Şeytanın cüretkârlığı var, Mr. Luciano.»

«Evet, Şeytan hakkında çok şey söylenebilir. Ne de olsa düşmüş bir melek o!»

«Tartışılacak bir nokta.»

«Evet, ama eğer İncil'e inanacak olursak, onun da bazı güçleri vardır. Şeytan artık kendilerine yüz vermediği için insanların Tann'ya dönmüş olacakları hiç aklına geldi mi?»

«Hayır,» dedi Maria hüzünlü bir ifadeyle, «Bunu asla kabul edemem.»

Çamların altından çıktılar ve Nino katırını durdurdu. Yamacın altında zeytin ağaçlarının arasında eski bir çiftlik evi görünüyordu. Verandadaki masada yaşlı biri oturmuştu. Nino ıslık çalınca uzun boylu, geniş omuzlu, kır saçlı adam başını kaldırıp onlara baktı.

«Don Antonio,» dedi Nino yalnızca.

Luciano bir şey söylemesini bekliyordu ama Maria ağzını açmadı. Bir süre sakın bir ifadeyle olduğu yerde kaldı, sonra katırını dürtükleyip aşağıya indi.

Luciano arkasına yaklaşmış olan Carter ile Savage'a döndü. «Profesör, bunca yıl Luciano. nasıl hayatta kaldı biliyor musunuz?»

«Hayır ama eminim bana anlatırsın,» dedi Carter.

«Gayet basit,» diyerek göğsüne vurdu Luciano. «Buradaki duygular asla beni yanıltmaz.»

«Şimdi bu duygular ne söylüyor sana?»

«Boşa vakit harcadığımızı. Bahse girerim, bizim moruk oyunumuza katılmayacak.»

f

Koenig kapıyı vurup içeri girdiğinde, General Guzzoni Palermo'daki karargâhında kurmay subaylarıyla görüşmekteydi.

«En sonunda gelebildin,» dedi general.

«Hava raporları bundan daha kötü olamaz ama avcı uçakları Pantellaria'nın güneyinde düşman donanmasının bulunduğunu bildiriyor.»

«Haberalmanın beklediği şaşırtmaca harekâtı mı?» diye sordu Koenig.

«Öyle görünüyor. Kuvvetlerin çoğunun Sardunya'ya gitmesi bekleniyordu.» İtalyan subaylara başıyla işaret etti. «Şimdilik bu kadar, beyler. Gerekirse sizi çağırırım.»

Hepsi çıkıncaya dek bekleyip Koenig'e bir sigara ikram edip iki kadehe konyak

doldurdu.

«Birdenbire Müttefik Hava Kuvvetleri saldırıya geçti. Yirmi dört saat içinde Messina iki kez bombalandı. Liman kuruluşları, havaalanları sürekli ateş altında. Bundan hoşlanmadım.

Feldmareşel Kesselring de aynı fikirde. Biraz önce Roma'dan onunla görüştüm.»

«Generalim...» Koenig ihtiyatlıydı. «Sicilya'nın şaşırtmaca olup asıl hedefin Sardunya olacağı fikrine Feldmareşal asla inanmamıştı. Ve sonra bir de hava durumu sorunu var.»

«Bu konuyu merak ettiğimi itiraf ederim. Saldırı için garip bir zaman. Yarın ve öbür gün için hava raporları fırtına kopacağını bildiriyor. Beklenmediği için böyle bir havada çıkarmaya kalkışabilirler.»

«Eğer Sicilya'ya çıkmayacaklarsa niçin bunca zahmete katlansınlar? Aynı fikirde değil misiniz, generalim?»

«Haklısın.»

Koenig düşünceli düşünceli konyağını yudumladı.

«Eğer bir şaşırtmaca değilse...Eğer gerçekten adaya çıkacaklarsa, bu hava koşullarında gelmeleri mantıklı olur.»

Guzzoni kadehini masaya bıraktı. «Öğleden sonra Agrigento'ya dönecek misin?»

«Evet, generalim.»

«Ben de seninle geleyim. Sahilde durumun ne olduğunu yakından görmek istiyorum.»

f

Luca teras masasının başında bastonuna dayanmış, gerçek soylu bir Don gibi oturuyordu. Yanında duran Katerina gözlerini ayırmadan katırlardan inenleri izliyordu. Luca'nın gözleri Maria'dan başkasını görmüyor denebilirdi.

Ellerini yaşlı adamın omuzlarına dayamış olan Katerina, onun hafifçe titrediğini hissediyordu.

Barbera gelip elini öptü. «Don Antonio, bu bey daha önce sözünü ettiğim Albay Carter. Amerikalı Yüzbaşı Savage... Don Salvatore'yi tanıyorsunuz...»

Don Antonio hiçbirine bakmadı.

«Bizi yalnız bırakın.» dedi boğuk bir sesle.

«Hepiniz... Katerina, onlara yiyecek bir şeyler hazırlasınlar.»

Genç kadın omuzlarını usulca okşayıp konuklarına gülümsedi.

«Lütfen bu taraftan buyrun, beyler.»

Siyah giysisi tozlanmış, yorgunluktan bitkin düşmüş olan Maria karşısında kollarını kavuşturmuş duruyordu. Eşarbını çıkarıp parmaklarını kısa saçlarının arasında dolaştırırdı.

«Demek doğru,» dedi Luca. «Gerçekten bir rahibesin.»

«Dört yıldır.»

«Dağlarda dolaşıp ölmeye mahkûm bebekleri dünyaya getiriyorsun. Solazzo ve dostları seni azize olarak görmeye başlamışlar bile.»

«Bilmediğiniz hiçbir şey yok mu?»

«Bu dağlarda olup biten her şeyi bilirim,» dedi yaşlı adam donuk bir sesle.

Masanın üzerindeki sürahidenden limonata doldurup bir iskemleye oturdu Maria.

«Hiçbir şey değişmiyor. Antonio Luca hâlâ tüm Sicilya'nın Yaşam ve Ölüm Tanrısı.»

«Ben Cemiyete aitim ve bundan utanmıyorum. Beni Mafya yüceltti. Ben buyum işte.»

«Ama annemi de o öldürttü.»

«O gün beni öldürmek istemişlerdi. Sorumlu olanlar cezalarını çektiler.»

«Gidenleri geri getiriyor mu bu?»

Luca kaşlarını çatıp elleri bastonunun sapında oturdu bir süre.

«Tanrı'nın bir kulu olarak acıma duygularından çok uzaksın. Ben ne olduğumu biliyorum ama sen kimsin, Maria? Beyaz giysiler içinde hastanelerde yaralılarla uğraşan bir rahibe mi? Yoksa mum ışığında diz çöküp Antonio Luca'nın ruhunu kurtarması için Tanrı'ya yakaran biri mi?»

Genç kızın yüzü solmuştu. Koltuğun kenarlarını tutan parmaklarını öylesine sıkımişti ki, eklemleri bembeyaz kesilmişti.

«Ya da en kısa zamanda beni cehenneme göndermesi için Şeytana mı yakarıyorsun?» dedi Luca alçak sesle.

Maria ayağa fırlarken limonata sürahisini devirdi ve ardına bakmadan merdivenleri inip bahçeye çıktı. Katerina açık kapıdan geçip yaşlı adamın yanına geldi.

«Bu olay seni mutlu etti mi? Memnun musun şimdi?»

«Hayır,» dedi Luca. «Ama mutlu olmayı beklemiyordum ki.»

Yaşlı adam ağır ağır aşağıya inip vadiye bakan zeytin ağaçlarının arasındaki taş

duvarın üzerinde oturan Maria'ya yaklaştı. Yanına oturup bir sigara yaktı.

«Trevese'deki yazlık evi hatırlıyor musun? Ne güzel günler geçirmiştik orada. İlk midilliyi sana aldığım zaman kaç yaşındaydın? Dokuz mu?»

«Duvarı aşmak isterken düşüp kolumu iki yerden kırmıştım,» dedi Maria.

«Ve midilliyi vurmak zorunda kaldık. Yaşam hep ölüme doğru gider. İnsanlığın şartıdır bu.» Kısa bir sessizlikten sonra sordu. «Mutlu musun? Yani bir rahibe olarak?»

«Elbette. İyi bir hemşireyim. Zamanımın çoğu hastanelerde geçiyor.»

«Garip bir hayat. Özellikle bekâret yemini. Asla bunu anlayamadım.»

Elinde olmadan güldü Maria.

«Kişi isteyerek ediyor bu yemini. Cinsel yaşamdan uzak kalmam, arzularımın tümüyle kaybolduğunu belirtmez ki. Biz de herkes gibi et ve kandan yaratıldık.»

«Doğru, özellikle benim torunumsan,» dedi Luca, «Yani soyumuz tükeniyor. Ben gittikten sonra Luca ailesi kalmayacak.»

«Öyle görünüyor.»

Ve anladığını sandı Luca. «Niyetin bu muydu? **Kötü kanın** akışını mı durdurmak istiyordun?»

«Belki, bilmiyorum.» Aklı karışmıştı Maria'nın ve bunu yenmeye çalışıyordu. «Ya o kadın?»

«Katerina mı? Ne olmuş ona?»

«Karın mı?»

«Hayır.»

Yoğun bir sessizlikten sonra Luca konuştu.

«Haydi anlat. Neler söylemeni istediler senden? Büyükbabana olan sevginden bunca yolu tepmedin, değil mi?»

Maria ellerini kucağında kavuşturdu.

«Gayet basit. Yakında çıkarma yapılacak. Amerikalıların senin yardımına ihtiyaçları var. Bir tek söz edersen tüm Sicilya...»

«Hayır.» dedi Luca. «Bunu yapmayacağım.»

«Amerikalılardan nefret ettiğin için mi?»

«Sen istediğin için yapmayacağım.» Doğrulup ayağa kalktı. «Hazreti İsa bile haçını belirli bir yere kadar taşıdı.» Arkasını dönüp zeytin ağaçlarının altından eve doğru yürüdü.

Kapı vurulup Suslov içeri girdiği zaman Meyer masasında çalışıyordu.

«Evet, ne var?» diye sordu terslenerek. «Meşgulüm.»

«Yeni olayla ilgili birtakım ilginç gelişmeler var,» dedi Suslov.

«Devam et.»

«Onu bize satan ihtiyar, bu sabah köyün dışındaki çöplükte ölü olarak bulundu.»

«Ölü mü?»

«Üstelik dili de kesilmiş.»

«Mafya bir muhbire geleneksel olarak bu cezayı verir,» dedi Meyer.

«Ve gözcü gruplarımızdan biri adamı bulduğumuz çiftlikten bir mil kadar uzakta, bir ağaca dolanmış bir paraşüt görmüş.»

«Malzeme paraşütü mü?»

«Hayır, kesinlikle insan paraşütü. İngiliz yapısı. Kendi paraşütçülerinin kullandıkları cinsten.»

Meyer'in gözleri parladı. «Önemli olabilir bu. Mutlaka konuşmalı bu adam. Mutlaka!»

«Ne önerirsiniz, binbaşım?»

«Bir şans daha tanıyorum sana. Eğer başaramazsan, skopalomin kullanacağız.»

«Başüstüne.» Suslov dönüp kapıyı açtı.

«Bir şey daha var. Çevreyi epey zamandır gözden geçirmedik.»

«Aynı bölgeyi mi?»

«Evet.»

«Öyleyse işe başla,» diye başını salladı

Meyer. «Anlaşılan, yanıtlanması gereken bir sürü soru var ve ele geçirdiğimiz adam bunların şifre anahtarı olabilir.»

şarabını yudumluyordu. Carter karşısında oturuyor, Savage ile Luciano terasın bir ucundan onları izliyorlardı.

«Yarın ya da öbür gün hava koşullarına göre çıkarma yapılacak,» dedi Carter. «Bunu artık gizli tutmuyorum. Sizi onurlu bir kişi olarak tanıyorum.»

«Albayım, bir asker ve bir bilimadamı olarak size saygı duyuyorum ama çok beceriksiz bir satıcısınız.»

«Don Antonio, eğer siz isterseniz, tüm Cammarata tek vücut halinde ayağa kalkar. İtalyan askerlerinin bir tek kurşun atmadan bile teslim olma olasılığı var. Hepsi çok cesur ama artık Mussolini'den bıkmışlar.»

«Beni İtalya değil yalnızca Sicilya ilgilendiriyor.»

«Öyleyse Almanları buradan kovmamıza yardım edin.»

«Albay... profesör... her neysen... Naziler zaten savaşı yitirdiler. Hitler 1940'da İngiliz Ordusunun Dunkirk'den geri çekilmesine göz yumduğu anda kaybetti. Şimdi artık oturup beklemek kalıyor bize.»

«Ve binlerce günahsız Amerikalı gencin Cammarata'dan geçmek için ölmesini mi seyredeceksiniz?»

«Beni ilgilendirmez.»

«Kardeşinizi elektrikli sandalyeye mahkûm ettikleri için tüm Amerikalılar ıstırap mı çekmeli?»

Luciano alçak sesle Savage'a döndü. «Bu tartışmanın sonu yok. Böyle dediğimi anlat Carter'a. Boşa harcıyor vaktini. Ben gidip biraz dolaşacağım.»

Bahçeye çıkınca Maria'yı zeytin ağaçları altında dolaşır buldu.

«Neler oluyor?» diye sordu genç kız.

«Carter kafasını Don Antonio adındaki duvara çarpıp duruyor.»

«Yardım etmeyecek mi?»

«Parmağını bile oynatmayacak. Anlaşılan sen de başaramadın.»

«Niçin zorlayayım?» Sesinde garip bir acılık vardı. «Buraya bir tek nedenle geldim ve bu sevgi değildi.»

Bir an duraklayıp sözlerini sürdürdü. «Düşününce ne denli saçma olduğunu anlıyor insan. Yıllarca ondan uzak durdum ve hakkında düşündüklerimi açıkça söyledim. Ve sonra bu koşullar altında karşısına çıkıp parmaklarımı şaklatınca, yanıma koşan bir köpek gibi hemen istediğimi yapmasını bekliyorum!»

Maria başını eğip eve doğru uzaklaşınca, Luciano dönüp vadiye doğru indi.

Polis kışlasının arkasındaki avluya Detweiler'i getirdiklerinde, öğleyi biraz geçmişti. Avlunun ortasında iki direk vardı ve üstü başı perişan, zayıf, yanakları çökük bir adam birine bağlanmıştı. Feci şekilde dövüldüğü belliydi.

Kendisini de yanındaki direğe bağlarken farketmişti bunu Detweiler.

«Tamam, vakit geldi,» dedi Suslov. «Son sigara filan yok. Stokumuz epey azaldı.»

Bir Ukraynalı başına siyah bir torba geçirirken, avlunun öteki kenarında yer alan idam mangasını gördü Detweiler. Beyni çalışmıyordu ve ağzı öylesine kurumuştur ki, bağırımıyordu bile. Sonsuza dek süren bir sessizlikten sonra bir emir duyuldu ve silahlar patladı.

İplere bağlanmış duran Detweiler kendini ölmeye bile hazırlanamamıştı. Yaklaşan ayak sesleriyle kendine geldi. Torba kafasından çıkarıldı ve Suslov'un sesi işitildi.

«Demek hâlâ canlısın!»

Detweiler başını çevirince, yan direktteki adamın kanlar içinde sallandığını gördü.

«Daima emin olmak gerek,» dedi Suslov ve cebinden Walther'ini çıkarıp yakından ateş etti. Kan ve kemik parçaları etrafa dağılırken, Detweiler bir çığlık attı.

Suslov nöbetçilere işaret etti. «Getirin onu.»

Aralarına alıp yukarıya çıkarırlarken yarı baygın gibiydi. Bir iskemleye oturtulduğunu farkettiler ve gözlerini aralayınca karşısında Meyer'i gördü.

«Demek hâlâ söyleyecek bir sözün yok. Neyse, bunu da hallederiz.» Binbaşı masadan bir enjektör aldı. «Skopaiomin ya da diğer adıyla gerçek ilâcı.»

Detweiler karşı koymaya çalıştı, ama Suslov ile nöbetçiler onu sıkıca tutmuşlardı. Meyer yaklaşır gömleğinin kolunu sıvadı.

Hava son derece durgun ve sıcaktı. Uzaklardan gök gürültüleri duyulmaya başlamıştı. Luciano evin bir köşesinde bulduğu iskambil destesinden altı tane seçip geniş bir kayanın kenarına dizdi.

Bir zamanlar tek bir hareketle silahını çeker ve kâğıtların altısını birden vururdu.

Ama çok gerilerde kalmıştı o günler. Eli ceketinin altına girip Smith Wesson'un kabzasını buldu. Silahı çekti, çömeldi, kolunu uzattı ve ateşledi.

Tabancayı yeniden doldururken yaklaşıp kartlara baktı. Altıda üç. Bu koşullara göre fena sayılmaz.

«Yani elin hızını yitirmiş,» dedi Luca.

Luciano dönünce yaşlı adamı birkaç metre uzakta bastonuna dayanmış dururken buldu.

«Denemek ister misin?»

Luciano tabancayı uzatınca, Luca elinin üzerinde dengeledi ve ağır ağır ateşleyip dört kartı deldi.

«Fena değil. Biraz sağa çekiyor. Belki de tetiği hafifletmen gerek.»

Luciano tabancayı geri alıp yeniden doldurdu. «Seni tekrar görmek çok iyi.»

«Seni de Salvatore. Böyle aptalca bir görevle bile olsa. Böyle bir işe nasıl kalkıştın? Bağışlanacağına söz mü verdiler?»

«Yalnızca bir olasılık var. Yazılı bir şey yok.»

«Öyleyse niçin geldin?» Luca şaşırmıştı.

«Sen de içeri girmiştin. Nasıl olduğunu bilirsin. İşlemediğin bir suç için otuz, elli yıl arası yemek nasıl oluyor, tahmin edebilir misin?»

«Evet, her şey bundan daha iyi gibi görünür,» diyerek başını salladı ihtiyar adam.

«Her neyse, Maria için ne diyorsun?»

«Maria ile konuşacak bir tek sözümüz kalmadı.»

«Yani Carter'in isteğini yerine getirmeyeceksin?»

«Salvatore, bu saçmalığın seninle ne ilgisi var? Ne olursa olsun Mafya yaşayacaktır. Mussolini bizleri yokedemedi. Almanlar da öyle. Akıllı bir adam sesini çıkarmaz ve yüz yaşına dek yaşar. Bu deyimi bilirsin.»

Luciano bir an durakladı, sonra saygıyla başını eğdi.

«Eğer kararın buysa, kabul ediyorum. Don Antonio.»

Luca elini omzuna attı. «Demek bizimle kalacaksın. Eski günlerden, eski dostlardan söz ederiz... Kal burda, Salvatore.» Uzanıp kolunu tuttu. «Birlikte başaramayacağımız hiçbir şey olmaz. Sonunda benim yerime geçeceksin tabii. Bunu söylemeye bile gerek yok.»

«**Capo di tutti Capi,**» diyerek gülümsedi Luciano; Maria'nın sözlerini anımsamıştı. «Yaşam ve Ölüm Tanrısı.»

«Bak, New York Mafyası ne hale geldi...»

Luca'nın sesi ısrarlıydı. «Bazı aileler için en büyük iş fahişelik oldu. Hatta çocuklarla bile uğraşanlar olduğunu söylediler bana. Sorarım sana, gerçek bir Sicilyalı bunu yapabilir mi? Bir de şu uyuşturucu işi var. Infamita. Senin gibi bir adama göre değil. Burada, ait olduğun yerde kal. Saygı gördüğün yerde...»

Luciano'nun kolunu sımsıkı tutmuştu ve gözlerinde garip bir yakarış vardı. Luciano usulca kolunu çekti.

«Üzgünüm, dostum. Ama sahip olamadı ğın oğlunun yerini alamam. Carter'la beraber geri dönüp jürinin kararına bırakacağım şansımı. Eğer talihim varsa, özgür olacağım ve hayatımın sonuna kadar özgür kalacağım.»

«Ya şansın yoksa?»

Omuzlarını silkti Luciano. «Bunu zamanı gelince düşünürüm. Ve bir de Maria var. Burada kesinlikle kalmayacağını biliyorsun.»

Dönüp sol eliyle tabancasını ateşledi. Öylesine seri çekmişti ki tetiği, sanki tek bir ses çıkmıştı. Daha kartların yanına gelmeden, ne göreceğini biliyordu. Altı kart da delikti.

«İnanılmaz,» dedi Luca.

«Biliyorum.» Luciano gülümsedi. «Hava böyle yapıyor beni.» Başını yukarı kaldırıncası iri yağmur damlaları üzerine inmeye başladı.

f

General Eisenhower, Amiral Cunningham ve Mareşal Alexander ile birlikte Malta'ya gidecekti. Dar El Quad'daki villada Sicilya haritasının karşısında durmuş makam arabasını beklerken son fincan kahvesini içiyordu. Kapı vuruldu ve Cusak içeri girdi.

«Filodan Amiral Ramsay'den mesaj var, generalim.»

«Önemli mi?»

«Gitgide kötüleşen hava dışında her şey iyi gidiyormuş. Deniz üzerinde rüzgâr dört, beş kuvvetindeymiş.»

Eisenhower başını salladı. «Albay Carter'dan haber var mı?»

«Ne yazık ki, yok efendim.»

Eisenhower fincanını bırakıp şapkasına uzandı.

«Orda 2.500 gemi var. Hava Kuvvetleri zamanı gelince beş bin uçakla bizi

koruyacağına söz verdi. 115.000 İngilizle Kanadalıyı adanın bir tarafına, bizimkilerden 66.000 kadarını da adanın öbür tarafına çıkarıp, düşmanı Sicilya'dan sürmek zorundayız.»

Cusak paltosunu giymesine yardım etti.

«Korkunç bir sorumluluk, generalim.»

«Organize etmek çok zor. Aylarca süren araştırmalar, tasarılar, tartışmalar, uykusuz ge çen geceler ve işin gülünç yanı, her şey Carter'ın şu dağlıyla yapacağı görüşmeye bağlı. Ya kazanırız ya da kaybederiz.»

«Carter'ın bunu sonuçlandırarak vakti var daha, generalim.»

«Son dakikaya yaklaştığını rahatça söyleyebilirim.» Eisenhower çantasını alıp dışarı çıktı.

f

Katerina masanın başına oturmuş, elindeki kartları teker teker açıp yan yana diziyordu. Maria yanına gelip izlemeye başladı.

«Sanırım, vaktini boşa harcadın,» dedi Katerina.

«Öyle görünüyor.» Karşısına geçip oturdu genç kız. «Buraya gelmeye beni kandırmalarına izin vermemeliydim. Çok uzun zaman önce kaçtığım adam hiç değişmemiş.»

«Doğru değil. Her şey değişir.»

«Antonio Luca da mı?»

«O da dünkü adam değil. Manastırda seni görmeye geldikleri zamanki gibi misin sen hâlâ? Değişen bir şey yok mu?»

Maria acıyla gülümsedi. «Haklısın. Orada günlerimin bir düzeni vardı. Şimdiyse yalnızca kuşku var.» Bir an duraklayıp en gizli duygularını açığa vurdu. «Artık rahibeliğimden bile kuşkuluyum. Tanrı'yı aradığımı sanıyordum ama yalnızca Luca'dan kaçmış olduğumu anlıyorum.»

«Bu kadar çok mu nefret ediyorsun?»

Maria eliyle göğsüne bastırdı. «Buramda bir taş var sanki. Geçmeyen bir sancı! Ama senin için farklı değil mi? Onu seviyorsun.»

«Evet, benim için tek gerçek bu.»

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Luciano ile Savage açık kapıdan yanlarına

geldiler. Katerina kartları karıştırıp tekrar açmaya başladı.

«Tarot falı mı?» diye sordu Maria.

«Evet.»

«Çocukluğumdan beri görmedim. Annem sık sık gelecekte haber sorardı.»

«Görmek isteyenlere yanıt verir.»

«Kesin mi?»

«Emin değilim. Belki de yalnızca uyarıdır. Başka bir yol tutma fırsatını yaratır.»

Maria bir süre onu izledikten sonra, «Bakalım, kartlar benim için ne söyleyecek,» dedi.

Katerina omzunu silkti.

«İstiyorsan tabii. Geleceğini tek kartla okurum. Ama Vatikan'ın bundan hoşlanacağını sanmıyorum.»

Hızla kartları sayıp yedinciye çevirdi. Ayaklarından başaşağı asılmış bir erkek resmi vardı rengârenk kartın üzerinde.

«Asılmış adam. İlginç... Ortodoks Hristiyanlıkta böyle bir simge yoktur. Kadın ve erkek için aynıdır. Kişinin iki benliği arasındaki çarpınmayı gösterir. Hem aynıdır, hem de değildir. Puta tapanların devrinden beri kurban edilen kişinin işaretidir. Başkaları için acı çekersin, kaderin böyledir.»

Maria ayağa kalktı. «Elveda, Katerina Scorza. Bir daha karşılaşacağımızı hiç sanmıyorum.»

Genç kız içeri girince, Luciano ile Savage masaya yaklaştılar. Luciano kartları eline alıp Savage'a döndü.

«Biz Sicilyalıların batıl inançları çoktur.»

Yedi kart sayıp sonuncusunu çevirdi. Altı çubuklu bir tahta tekerlek ve üst kısmında bir ejderha resmi vardı.

«Talih tekerleği,» dedi kadın. «İç huzurun simgesi. Toplumun bağlarından kurtarıyorsun kendini.»

«Hapisanenin demirleri ardından bakarak tabii,» dedi Luciano. «Eğer Coney Island'daki bir çadırda Çingene Rose'a fal baktırıysaydım daha fazlasını söylerdi.»

«Bir de bana bak,» dedi Savage.

Yüzüne baktığı anda Katerina'nın gözleri buğulandı. Savage farketmediyse bile Luciano'nun açıkça sezdiği bir isteksizliği vardı.

«Yorulдум. Bir insan daha fazlasını yapamaz.»

«Yalnızca aşkta şanslı olup olmadığını söyle yeter.»

Katerina bir an durakladı. Desteyi alarak yedi kart sayıp çevirdi ve bir göz atıp yerine bıraktı.

«Bir evlilik ya da doğum büyük bir mutluluk getirecek. Kupa Üçlüsü dik duruyor.»

«Ben de göreyim.»

Savage uzanıp kartı çevirdi. Altın bir kupanın üzerinde iki kuş vardı. Birer ayaklarıyla daha küçük birer kupa tutuyorlardı.

Heyecanla güldü genç adam. «Bunu alabilir miyim? Göstermek istediğim biri var.» Kartı iç cebine yerleştirip Luciano'ya döndü. «Eğer kartlar böyle diyorsa, olacak demektir, değil mi?»

Salona dönerken neşeyle gülüyordu. Katerina desteye uzanınca, Luciano bileğini tutup çevirdi. Avucuna sakladığı kart masaya düştü.

Bir iskelet elinde orakla bir tarlayı biçiyordu. Ama yerde mısır yerine insan cesetleri vardı.

f

Salonda Carter şöminenin başında durmuş, Luca'yla konuşuyordu.

«Sizi ikna edebileceğim bir yol yok mu, Don Antonio?»

«Kahire ya da her neredelerse, şu dostların çok aptal olmalı. Gerçekten torunumu görünce fikrimi değiştireceğime mi inandılar?» Dikkatle kendine bir kadeh Zibbo doldurdu. «Doğrusunu istersen, fikrimi değiştirmeyi düşünmüş olsaydım bile bu davranış beni vazgeçirebilirdi.»

«Don Antonio, bir sürü genç ölecek,» dedi Carter ısrarla.

«İnsanların alışkanlığıdır bu.»

Carter öfkeyle pencerenin yanında duran Luciano'ya döndü. «Dediğin gibi, vaktimizi boşa harcıyoruz. Gitsek daha iyi. Bellano'ya ne denli çabuk dönersek, o kadar iyi olacak.»

Carter dışarı çıkınca, Luciano da bir kadeh şarap aldı.

«Nefret ve sevgi, aralarında çok ince bir çizgi vardır. Bunu unutmamalısın.»

«O kız için değil.»

«Mükemmel bir kız. Liverpool'daki manastırda ilk gördüğüm zaman böyle

düşünmüştüm. Gece yarısı düşman bölgesine paraşütle atladı, birçok kez ölümle burun buruna geldi, dağlarda peşine adamlar takıldı...»

«Benim torunum o. İstemese bile benim kanımı taşıyor. Ne yapsa bundan kurtulamaz. Ama Carter'ın adamlarının isteğini yerine getirmeyeceğim. Artık bu benim savaşım değil. Rüzgârın geçişi gibi o da geçecek. Sicilya tekrar özgürlüğüne kavuşacak ve her şey eskisi gibi olacak.»

Maria kapıda göründü. «Gitmeye hazırız, Mr. Luciano.»

Düşünceleri ve duyguları yüzünden belli olmuyordu Luca'nın. Luciano kadehini bırakıp kapıya yaklaştı. Maria arkasını dönerken alçak sesle konuştu.

«Yaşlı bir adam o. Belki başka türlü düşünüyor olabilir ama senden başka hiçbir şeyi yok.»

Genç kız bir an yüzüne baktı ve gözlerinde bir şeyler dolaştı. Gelip Luca'nın önünde diz çöktü. Söze başladığı zaman tam bir Sicilyalı gibiydi ve davranışları zaman kadar eskiydi.

«Uzun bir yolculuğa çıkıyorum, büyükbaba. Hayırdünya ihtiyacım var.»

Luca hayretten donmuş gibiydi. Yavaş yavaş sert hatları gevşedi. Elini torununun başına koyup eski sözlerle aynı şekilde karşılık verdi.

«Tanrı yanında olsun. Huzur içinde git. Sevgimle git. Güven içinde ol.»

Maria ayağa kalkıp usulca yanaklarından öptü ve dönüp dışarı çıktı. Luca gözleri yaşlarla dolu, bakışlarını boşluğa dikmiş, koltuğunda oturuyordu.

Luciano yanına yaklaşıp saygısını belirtmek için sağ elini öptü.

«Her şeye rağmen hâlâ beni seviyor mu acaba?» diye fısıldadı Luca.

Luciano elini omzuna koydu. «Sevmekten hiç vazgeçmedi ki, dostum.»

V

Detweiler iskemleye bağlanmıştı ama vücudu titreyişlerle öne arkaya bükülüyor, düşecek gibi oluyordu. Üç Ukraynalı onu yerinde zor tutuyordu.

«Bir kez daha soruyorum,» dedi Meyer.

«Amerikan silahlarını nereden aldın?»

Detweiler'in gözleri dışarı uğradı ve ağzı köpürdü. Konuşmak, onlara her şeyi anlatmak istiyordu ama sözcükler bir türlü ağzından çıkmıyordu.

«10 cc. daha verin,» dedi Meyer.

«Dayanabileceğini sanmıyorum, binbaşım,» diye uyardı Suslov. «Daha önce de böyle olduklarını görmüştüm. Suyla dolan bir baraj gibi. Kalp...»

«Dediğimi yap,» dedi binbaşı sıbırsızlıkla.

Suslov iğneyi batırdı. Detweiler tekrar titredi, dengesini yitirdi ve iskemleyle birlikte yere yuvarlandı.

«Tanrı aşkına!» dedi Suslov öfkeyle ve tekmeledi.

Ve tahmin ettiği gibi Detweiler'in bedeninde dolan baraj bir anda taşı ve acı dolu bir çığlıkla İngilizce konuştu. «Yeter! Yeter!»

Meyer şaşkınlıkla dönüp baktı. «Amerikalı bu!»

Suslov ve adamları Detweiler'ı tekrar iskemleyle birlikte düzeltmişlerdi. Meyer uzanıp omuzlarından sarstı. «Kimsin sen?» diye sordu İngilizce olarak.

Detweiler donuk gözlerle yanıtlamadan bakıyordu yüzüne. Binbaşı masaya yaklaşıp enjektörü doldurdu.

«Bir doz daha yaparsak ölür, binbaşım. Bu kadarına dayanabilen birini hiç görmemiştim,» dedi Suslov.

Detweiler sakinleşmiş gibiydi. Başı göğsüne düşmüş, kırırdamadan oturuyordu. Meyer bir süre sabırla bekledi, sonra eğilip çenesinden tutarak başını kaldırdı.

«Söyle bakalım, kimsin sen?» diye sordu tekrar İngilizce olarak.

Konuşmak için olağanüstü bir çaba harcadığı belli oluyordu. Sonunda dudakları aralandı ve boğuk bir ses çıktı.

«Çavuş Joseph Detweiler. 21. Özel İşgal Kuvvetlerine bağlı Ranger Bölüğü.»

Meyer bir iskemle çekip karşısına oturdu. Konuşmaya başladığı zaman sesi çok yumuşaktı.

«Anlıyorum, çavuş. Çok ilginç. Biraz daha anlat bakalım.»

f

Generalin makam arabasıyla Agrigento'ya gitmekte olan Guzzoni ile Koeing iki kez yolun kenarındaki ağaçların altına sığınmak zorunda kalmışlardı. İzledikleri sahile inen askeri konvoyu, İngiliz Hava Kuvvetlerinin **Hawker Typhoon**'ları ağır yaralayacak biçimde ateş altına almışlardı.

Agrigento'ya gelmeden önce, Messina Boğazını kontrol altında tutan kıyı koruma karargâhını arayıp durumu sordular. Guzzoni telefon ederken Koenig arabada beklemişti. Generalin yüzü asıktı.

«İyi değil,» dedi Guzzoni yola çıkarlarken.

«Limanları ve havaalanlarını bombalamışlar. Messina'yı neredeyse yerle bir etmişler. En aşağı beş ton bomba atılmış. Bir şeyler olduğu açıkça görülüyor.»

Sahile yaklaşınca Koenig köpürerek kayalara çarpan dalgalara baktı.

«Eğer geliyorsa onları kıskanmıyorum. Bu havada çıkarma gemilerinin içi berbattır.»

«Ama şu anda denizde görüş uzaklığı ne kadardır dersin? Altı, yedi yüz metre var mı? Saldırıya geçmek üzere bekleyen büyük bir donanma yaklaşmış olabilir.»

«Düşmanın bir çıkarma harekâtında başarıya ulaşacağını mı varsayıyoruz?» diye sordu Koenig.

«Bence olanaksız. İnan bana. Mussolini işgale kalkışanları, adanın içlerine adım atmadan yok etmemiz için emir verdi.»

«Öyle mi?» Koenig'in sesi kupkuruydu.

«Evet. Eğer yanılmıyorsam, bornozunu çıkarıp giymeye vakit bulamadan temizleyin demişti.»

«Düşman mı, yoksa Mussolini mi?»

Guzzoni kahkahalarla güldü. «Harika bir espri. Bir sigara al,» diyerek oymalı fildişi tabakasını uzattı.

Öğle vaktini epey geçmiş olduğundan General Guzzoni ile Koenig içeri girdiklerinde, Agrigento kışlasının yemek salonu boştu. Bir köşe masaya yerleştiklerini gören barmen aceleyle yanlarına yaklaşp bir şişe Chianti açtı.

Rudi Brandt içeri girip etrafına bir göz attı ve masaya gelip selamladı.

«Özür dilerim, generalim, ama konuşabilir miyiz?»

«Elbette,» diyerek elini salladı Guzzoni.

Koenig ile Brandt pencereye doğru uzaklaştılar.

«Geldiğinizi görünce, hemen buraya koştum, yarbayım,» dedi genç başçavuş. «Şu kuşkulanan çeteciyle ilgili bir şeyler dönüyor.»

«Ben dönünceye kadar rahat bırakılması için emir vermişim,» dedi Koenig.

«Neler olduğunu bilmiyorum ama adam ölmüş. Morgdaki görevlilerden biri söyledi. Ayrıca Binbaşı Meyer, sizin geldiğinizi hiç vakit geçirmeden kendisine bildirmem için emir vermiş.»

Kapı tarafından ayak sesleri duyuldu ve Meyer göründü. Elinde bir dosya vardı.

«Geçen gün getirilen tutukluyla dönünce ilgileneceğimi söylemişim. Şimdiye öldüğünü öğreniyorum,» dedi Koenig.

Meyer dosyayı Guzzoni'ye uzattı.

«Şunu okuyun, Herr General ve karar verin, kim daha akıllıca davranmış. Ben mi, yoksa yarbay mı?»

Guzzoni kaşlarını çatarak dosyayı açtı. İlk sayfaya bakarken gözleri büyüdü.

«Doğru mu bunlar?»

«Elbette,» diyerek Koenig'e döndü Meyer.

«Çok nezaket gösterdiğiniz şu partial giysili çetecinin kim olduğunu biliyor musunuz? Amerikan Ranger Bölüğünden bir çavuş!»

Koenig yüzüne bakınca general başıyla onayladı.

«Bu dosyaya bakılırsa, iki gece önce bir ekiple birlikte paraşütle adaya inmiş. Ötekilerden ayrılıp başka bir vadiye düşmüş.»

«Niçin okumuyorsunuz?» diye atıldı Meyer.

«Eski dostunuz Carter çıktı yine ortaya. Şimdi albay olmuş. Son kez elinizden kaçırmıştınız. Yanında bazı çok ilgi çekici dostları da varmış.»

Guzzoni dosyayı uzattı ve Koenig pencereye yaklaşıp okudu. Bir süre sonra dönüp, «Bu bilgiyi nasıl aldın?» diye sordu.

Meyer omzunu silkti. «Önemli mi?»

«Benim için evet. Cesetin durumunu görmek isterim.»

«Burada olanların ahlaksal açıyla gerçeklerin farklılığını kabul etmeliyiz,» diye atıldı general. «Burada yazılanlara göre, Amerikan işgalinde Mafya'nın işbirliğini sağlamak için bazı çalışmalar yapılacaktı. Detweiler'in sorgu sırasında itiraf ettiğine

göre de, Antonio Luca'nın kızı Carter'ın elindeymiş. İnanın bana, Luca'nın Sicilya üzerinde etkisi korkunçtur. Eğer onların isteklerine boyun eğerse, her şey olabilir.»

«Belki şimdiden isteklerine boyun eğmiştir,» dedi Koenig.

Guzzoni ellerini açtı. «Ama harekete geçecek pek fazla vakitleri olmadı. Görüşmediklerini varsayarak plan yapmamız daha doğru olur. Üs olarak kullandıkları Crown of Thorns manastırı Bellona yakınlarında. Biliyor musunuz orasını?»

«Evet.»

«Fransiskan manastırı...» diye mırıldandı general. «Şimdi hatırladım. Birkaç yıl önce büyük bir skandala sahne olmuştu. Palermo'da dava edilmişlerdi. Gazeteler onlara '*Mafya Keşişleri*' adını takmışlardı. Orada başınız derde girebilir.»

«Fikrinize katılmıyorum, Herr General,» dedi Meyer. «Dört saat içinde orada olabilirim ve başlarına ne geldiğini anlamalarına vakit kalmadan ön kapıdan içeri gireriz. Eğer Carter'la adamları oradaysa, hepsini temizleriz, inanın bana.»

Koenig acıyla güldü. «Manastıra on mil bile yaklaşmadan önce geldiğini haber alırlar. Dağlardaki tüm çobanlar direnme örgütüne bağlı. Dağdan dağa haberleşme yöntemleri var. Normal yoldan oraya gitmek bence olanaksız.»

Meyer itiraz etmeye kalkıştı ama Guzzoni sabırsızca susturdu onu.

«Yarbay Koenig, bu tür harekâtlarda üstünlüğünüzün tartışılmadığını biliyorum. Albay Carter ve adamlarını, özellikle adı geçen genç hanımı, hani şu rahibe Maria Vaughan'ı, yakalamanın bir yolu var mı acaba? Onun yakalanması çok önemli.» Gülümseyerek devam etti. «Hanıma karşı çok nazik davranılması gerektiğini hatırlatmama gerek yok sanırım. Eğer mümkünse, Vatikan'ı kızdırmamalıyız.»

«Ama general, bu kadın bir casus,» diye atıldı Meyer. «Cenevre Kongresi kararlarına göre, kurşuna dizilmesi gerekir.»

«Sanırım, görüş farklılığımız var,» dedi Guzzoni. «Biz İtalyanlar bu gibi konulara başka açıdan bakarız, ama belki de çok eski bir ırk oluşumuzdan ileri geliyor bu.» Fildişi tabakasından bir sigara çıkardı. «Evet, yarbayım?»

Tek söz etmeden bir köşede onları dinleyen Brandt ileri çıkıp sigarasını yaktı.

«Bir yol var, generalim,» dedi Koenig. «Paraşütle inmek.»

«Yapılabilir mi?»

«Emin değilim. Birine danışmam gerek, izninizle...»

Guzzoni başını sallayınca Koenig, Brandt'a döndü.

«Otranto'daki Lufwaffe üssünden Albay Kubel'i bul. General Guzzoni'nin selamlarını iletip hemen buraya gelmesini söyle.»

Brandt topuk vurup dışarı çıktı.

«Harika,» dedi Guzzoni. «Şimdi... en son Palermo'da yemek yemiş olduğumuza göre, artık bir şeyler atıştırmamızı öneriyorum.» Dönüp Meyer'e baktı. «Ve binbaşı, sanırım bazı görevleriniz vardır.»

«Generalim... Yarbayım...» Meyer ikisini de selamlayıp sert adımlarla dışarı çıktı.

f

Yirmi beş yaşındaki Albay Wolf Kubel, Polonya ve Norveç'te çarpışıp 1941 yılının sonuna kadar Manş Denizi ve İngiltere üzerinde 69 düşman uçağı düşürmüştü. Rusya cephesinde ba şarısını biraz daha arttırıp bu sayıya 8 uçak daha eklemişti. Ve sonunda kötü bir düşüşle sol bacağını yitirmişti. Ama bu bile onu yolundan alıkoyamamıştı. Altı hafta içinde tekrar savaş pilotluğuna başlamış ve Goering'in emriyle masa başı görevi verilinceye dek bunu sürdürmüştü.

Açık sarı saçlı, oldukça yakışıklı bir gençti. Eski siyah deri Lufwaffe uçuş ceketi ve boynunda sallanan Kılıçlı, Meşe Yapraklı Şövalye Nişanıyla dikkati çekiyordu.

Kaşlarını çatarak, Koenig'in masasına yayılmış büyük haritaya eğildi. «Uçmak için çok kötü yer.»

«Yapılabilir mi?» diye sordu Guzzoni.

«Oraya varmak sorun değil. Otranto'dan on beş dakika çeker. Ama bu deliyle adamlarını hedefe indirmek düşündürüyor beni. Yani bu vadide dört yüz fitte uçup adamları şu Tanrının belası manastırın duvarlarının içine indirmemi istiyorsunuz.» Başını sallayarak devam etti. «İntihar etmek için iyi bir yöntem.»

Koenig generale döndü. «Adamlarım özel olarak yetiştirilmiştir. Paraşütçü rozetini takmak için altı atlayış gerekir. Ve sonra bunu koruyabilmek için de her yıl en az altı kez atlamaları istenir. Dört yüz fitten atlamayı özellikle deneriz. Öyle değil mi, başçavuş?» diye sordu Brandt'a.

Guzzoni bu arada Kubel'e dönmüştü. «Yapılamayacağınızı mı söylüyorsunuz?»

«Hayır, Herr General. Saatte en fazla yüz mil yapan bir **Junkers 52** ile gidebiliriz ama çok çabuk atlamaları gerekir.»

«Onları şaşırtmak için gün doğarken atlayacağız,» dedi Koenig. «Ama dağlarda uçmak için en elverişli zaman değil.»

Kubel çenesini ovuşturdu. «Yani elimdeki en iyi pilotu isteyeceksiniz.» Sırıtarak yüzlerine baktı. «Bana göre hava hoş. Biraz hareket iyi gelir.»

«Ben dâhil yirmi kişi,» dedi Koenig. «Bu hedefe bundan fazlasının inmesi için vakit

kalmaz.»

«Ya benim adamlarım?» diye sordu Meyer.

Sessizce konuşmaları izlemişti bir köşeden.

«Sabah, gün ışımadan önce buradan yola çıkın. En fazla yirmi kişi. Vadinin bu ucunda bekleyin.» Koenig eliyle haritada gösterdi. «**Junkers**'in geçişini bekleyin ve harekete geçin. Siz manastıra vardığınız zaman biz ele geçirip kapıları açmış oluruz.»

«İyi bir plan,» dedi Guzzoni. «Her yönüyle iyice düşünülmüş. Aynı fikirde değilmisiniz, binbaşı?»

«Öyle görünüyor, generalim,» dedi Meyer.

«Çok iyi.» Guzzoni elini dizine vurdu. «Evet, benim yapacak işlerim var. Sabah sizleri yolcu etmeye çalışırım, Koenig. O zaman görüşürüz.»

Meyer kapıya yaklaşınca Koenig seslendi.

«Bir dakika, binbaşı.»

«Evet?»

«Bu harekâtı ben yönetiyorum. Pek istemeyerek de olsa adamlarını kullanacağım. Hepsi emirlerimi yerine getirecekler. Anlaşıldı mı?»

«Elbette, yarbayım,» dedi Meyer sakın bir sesle. «Şimdi gidebilir miyim?»

«Tabii.»

Meyer dışarı çıkınca Rudi Brandt'ın sesi duyuldu. «Orada bize dert olacaklar.»

«Şimdi bunu boşver,» dedi Koenig. «Düşünmemiz gereken daha önemli konular var. Sen ve ben gideceğiz, Rudi. Yani on sekiz kişi seçmeliyiz. Bu pis iş benim adıma yapabilirsin. Geride kalacakların senden hoşlanmayacaklarını biliyorum.»

«Başçavuşların görevi budur zaten, yarbayım.»

Brandt selam çakıp dışarı çıktı.

f

Tabut odasının arkasındaki küçük bölmede Harry Carter telsizin başında oturuyordu. Mesajını verip yanıtını beklemeye başladı. Bir süre sonra kulaklıklarını çıkarıp bir sigara yaktı ve gizli kapı açıldı.

«Ne haber?» diye sordu içeri giren Vito Barbera.

«Geliyorlar.»

«Bu havada mı? Korkunç bir fırtına var.»

«Sahile çıkmaları için bundan iyisi olamaz.»

«Onlara ne söyledin?»

«Luca hakkında mı? Görev başaramadı.»

Carter birdenbire öksürmeye başladı. Ciğerine ani bir sancı saplanmıştı.

«Ne yapsak kârdır,» dedi Vito. «Bu gece bir komite toplantısı düzenlerim. Peder Collura, Verga ve o iki kızılı çağırırım. Herkese silahlarını yağlayıp yarın için harekete hazır olmalarını söylemelerini isterim.»

«Ya Mafya?»

«Bellona vadisinde Mafya adına ben konuşurum,» dedi Vito.

«Luciano ile Yüzbaşı Savage, Maria'yı manastıra götürdüler. Sen de geceyi orada geçersen iyi olur. Pek iyi görünmüyorsun. Yarın sabah gelirim ben.»

«Pekâlâ.» Carter ayağa kalktı ve beraberce dışarı çıktılar. Dışarda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Barbera uzanıp Carter'ın katırının dizginlerini çözdü ve kapıya yaklaştırdı.

Öksürük krizine yakalanmıştı Carter. Pis bir mendili ağzına örtüp kapıya yaslanmış duruyordu. Mendili inceleyince kan lekeleri içinde kaldığını gördü. Gülümsemeye çalışarak, «Hayat çok güzel, değil mi?» diye sordu.

«Haydi Harry,» dedi Barbera. «Oraya ne denli çabuk gidersen, o kadar iyi olacak. Maria ne yapılması gerektiğini bilir.»

Carter tahta eyere yan oturup dizginleri eline aldı.

«Birdenbire yorulduğumu hissediyorum, Vito. Çok yorgunum. Ne demek istediğimi anlıyormusun?»

«Anlıyorum dostum, anlıyorum.» Barbera'nın gülüşü acıydı.

Carter topuğunu katırın karnına vurdu ve yola çıktılar.

f

Luciano merdivenleri tırmanıp yanına geldiğinde, Peder Giovanni büyük, siyah bir şemsiyenin altına sığınmış damdaki güvercinlerini besliyordu.

«Albay Carter nasıl?»

Yağmurdan korunmak için saçağın altına sığınan Luciano yaşlı adama bir sigara uzattı, «İyi sayılmaz. Ateşi yüksek. Zatürreye yakalandı galiba. Maria ameliyat gerektiğini söylüyor ama burada olamaz.»

«Amerikalıların kısa bir süre sonra buraya geleceklerini unutma. En iyi doktorlar bakacaktır herhalde ona.

«Eğer o zamana kadar yaşarsa,» dedi Luciano yağmurla grileşmiş dağları seyrederek.

«Çıldırıldığını düşünüyorum. Birkaç hafta önce ciğerine yemiş kurşunu. Daha o zaman savaşı bırakıp üniversitesine dönmeliydi.»

«Olağanüstü bir insan bence.» dedi Peder Giovanni. «Bazı insanlar neyin yanlış, neyin doğru olduğuna kişisel yargılarıyla karar verirler. Çoğunlukla koşullar davranışlarına yön verir.»

«Yani sağlıklarına zararlı olsa bile doğru bildikleri yoldan ayrılmayacaklarını söylemek istiyorsunuz, değil mi peder?»

Yaşlı adam başını salladı.

«Albay Carter başka türlü davranmak elinden gelmediği için burada bulunuyor.»

«Martin Luther de böyle dememiş miydi?» dedi Luciano.

«Bu tip insanlar, yaşamı bizim için zorlaştırıyorlar.»

Aşağıdaki küçük avlunun kapısı açıldı ve Maria dışarı çıktı. Üzerinde eski bir trençkot vardı ve merdiveni tırmanırken çok yorgun görünüyordu.

«Nasıl oldu?» diye sordu Luciano.

«İyi değil. Yanımızdaki ilkyardım çantalarının ilaçları yetersiz. Ağrıya karşı biraz morfin verdim ve manastır revirinde kinin buldum. Herhalde ateşini düşürmeye yeter.»

«Bunlar yetecek mi?»

«Hayır. Bana kalırsa ciğer yarası açılmış. Herhalde yeterince dinlenmemiş olduğu için ilk aldığı yara doğru dürüst kapanmamış.»

«Gidip biraz yanında oturayım,» dedi Peder Giovanni.

«Büyük bir iyilik yapmış olursunuz.»

Yaşlı adam aşağıya inerken, Luciano ile Maria saçağın altında durup vadiye inen alacakaranlığı seyre daldılar.

«İşte burdayız,» dedi Luciano. «Hiçbir yararı olmayan bir iş uğruna bunca zaman yitirdik.»

«Belki.»

Rüzgâr, yağmur damlalarını kiremitlerin üzerine savuruyordu.

«Liverpool'dan ve senin şu manastırından çok uzaktayız.»

«Evet,» dedi genç kız. «Geri dönemeyecek kadar uzak.» Başını kaldırıp yüzüne bakarken gözlerinde sonsuz bir hüçün vardı. «Artık anladım bunu.»

Verecek bir cevap bulamadı Luciano. Onun aşağıya inip avlu kapısından kaybolmasını izledi sessizce.

f

Saat sabahın dördünde, karanlığın örtüsü altında Meyer ve adamları bir zırhlı araç ve üç kamyonetle Crown of Thorns manastırından beş kilometre kadar uzakta, vadinin güney ucundaki çam ormanı içinde yerlerini almışlardı.

Suslov en öndeki arabanın yanında duran Meyer'e yaklaştı. «Tam saat beşte havalanmaları gerekir.»

Dağların ardında göğün aydınlandığı görölüyordu. Meyer, Zeiss gece dürbününü kaldırıp manastıra baktı.

«Bu iş başarıya ulaşacak mı?» diye sordu Suslov.

«Elbette,» dedi Meyer. «Koenig'den hoşlanmıyorum ve bunu gizlemiyorum. İyi bir Alman olduğuna inanmıyorum. Führer'e karşı hoşnutsuzluğunu belirten sözlerine tanık oldum ama olağanüstü bir asker olduğunu itiraf ederim. Eğer bu girişimi başaracak bir tek kişi varsa, o da Koenig'dir.»

«Ya sonra?»

Meyer dönüp buz gibi bir gülüşle baktı. «Ha şu mesele... tabii o tümüyle ayrı...»

f

Otranto Lufwaffe üssünde yağmur asfalta perde gibi iniyordu, ama **Junkers 52**'nin üç motoru da çalışmaya başlamıştı bile. Kubel pilot kabininden eğilip başparmağını kaldırdı.

Brandt'ın yönetimindeki adamlar uçağı binmişlerdi ve Koenig açık kapının önünde durmuş Guzzoni ile konuşuyordu. **SS** paraşütçülerinin kamuflaj giysisi vardı üzerinde ve göğsünde bir makineli sallanıyordu.

«Bu koşullarda atlayabilecek misiniz?» diye sordu Guzzoni.

«Adamlarım Maleme'ye, Stalingrad'a atladılar. Eğer emredersem, cehenneme bile atlarlar,» diyerek selam çaktı Koenig. «Sanırım Kubel sabırsızlanıyor.»

Guzzoni içtenlikle sıktı elini. «Ne diyebilirim ki?»

«Bu koşullar altında hiçbir şey yeterli olmaz sanırım,» dedi Koenig. Paraşütün denge ipini dişlerinin arasına kıştırıp **Junkers**'e tırmandı.

Kapı kapanınca Guzzoni geri çekildi.

Kubel motora güç verdi ve uçak yağmurlu karanlığa doğru ilerledi. Her an saldırı olasılığına karşılık pist ışıkları yakılmamıştı. Ancak kalkış noktasını belirleyen solgun ışık görünüyordu. Kubel gücünü arttırınca, dalgalar halinde inen yağmurun arasında ilerleyen **Junkers**'in gürültüsü sabah karanlığında yankılandı.

Uçağın ağaçların üzerinde yükselip gri gökte gözden kaybolmasını izledi Guzzoni ve titreyerek pelerinine sarınıp içeri girdi.

f

Carter manastırdaki yatağında terden sıırıslıklam kesilmiş çarşafaların arasında rahatsız bir uykuya dalmıştı. Yatağın yanında iskemlede oturan Maria da yorgunluktan uyuyakalmıştı. Üzerine örttüğü battaniye yere düşünce pencerenin önünde oturan Luciano usulca yanına gelip battaniyeyi bedenine sardı. Rüzgâr acı çığlıklar atarak dolaşıyordu tepelerinde. Bir sigara yakıp ani bir endişeyle pencereden dışarısını seyretmeye başladı.

Savage öylesine yorulmuştu ki, soyunmaya gerek duymadan, keşişlerden birinin yatağına uzanmış ve başı yastığa değer değmez uyumuştı. Rosa'nın ne zaman yanına geldiğini anımsamıyordu ama sabaha karşı uyanınca, onu başını omzunun oyuğuna dayamış yatar buldu.

«Savage sen misin?» diye mırıldandı Rosa uykulu bir sesle.

«Başka kim olabilir ki?»

Rosa uykusunu açmadan gülümsedi, sonra başını kaldırdı. «Ne oluyor? Bir şey duydum!»

«Rüzgâr,» dedi Savage. «Yalnızca rüzgâr Uyumaya devam et.»

Gözlerini kapatıp başını tekrar omuzuna yasladı, gülümseyerek.

Bin fit yükseklikte yoğun yağmura karşın, gün doğarken manzara soluk kesiciydi. Alçalıp yükselen tepeler ve aralarında karanlıkta kalmış vadiler...

Atlama kapısının yanında oturan Koenig loş ışıktaki miğferleri ve kamuflaj giysileri içinde kaybolmuş adamlarına baktı. Bu kez malzeme torbaları bile yoktu ellerinde. Hepsinin göğsüne çaprazlama bir Schmeisser asılmıştı. Bellerinde el bombaları ve mermiler vardı.

«Bunu kaç kez tekrarladık, Rudi?» diye sordu yanında oturan başçavuşa.

«Tanrı bilir... İlk önce Narvik, bunu iyi biliyorum ama ondan sonrası biraz bulanık. Çok...çok adam yitirdik.»

«Evet,» dedi Koenig. «Bazen yalnızca ölülerimizle yaşadığımızı düşünüyorum.»

«Hayır, yarbayım,» dedi Brandt sertçe. «İkimiz varız. Sonra bölüğümüz var.»

Aman Tanrım, dedi Koenig içinden. Bunca ıstıraptan sonra yalnız bunlar mı kaldı? Her şeyin sonu bu mu? Başını çevirip bakınca, Cammarata Dağlarının batı yamaçlarını gördü, Uçak hızla alçalmaya başlamıştı. Sivri bir tepe yollarını keser gibiydi ama Kubel lövyeyi geri çekince, **Junkers** yükseldi ve kayaların on beş metre üstünden geçtiler.

Bellona vadisine gelmişlerdi. Camların arasından akan dere zarzoru görölüyordu. Yağmur ve sis öylesine yoğundu ki, Bellona'yı ya da Crown of Thorns manastırını görmek olanaksızdı.

Kubel uçağın burnunu rüzgâra çevirince, sancak kanadı kayaları yalarcasına geçti. Koenig ayağa kalkıp pilot kabinine yaklaştı.

«Ne diyorsun?»

«Bence rezillik. Eğer ısrar ediyorsan, bir diyeceğim yok. Ama atlayış için bir tek şansınız var. Ya hep birlikte atlarsınız ya da hedeften uzağa inersiniz.»

«Anlıyorum.»

«Pekâlâ. Yaklaşık iki dakikanız var.»

Koenig adamlarına yaklaştı.

«Ayağa kalkın ve hazırlanın.»

Brandt kapıyı açtı ve herkes denge iplerini bağladı. **Junkers** biraz daha alçaldı ve her şey bir anda oluverdi.

Kapının üstündeki ışık yandığı anda vadiye girdiler ve Wolf Kubel sağa doğru yatırdı

uçağı.

Crown of Thorns manastırının büyük kapısına doğru giden yol görünüyordu artık.

«Haydi!» diye haykırdı Koenig ve daha manastırın dış duvarlarına varmadan Brandt atladi. Diğerleri de onu izlediler. Öylesine hızlı atlıyorlardı ki, sanki birbirlerinin üstüne düşüyorlardı.

Sıra Koenig'e geldi. Kırmızı kiremitli damın tam altında olduğunu farkederek kendini boşluğa bıraktı ve paraşütü açıldı. Başını kaldırıncaya, yağmura karışıp kaybolan Junkers'i gördü ve adamlarının duvarın iç tarafına indiklerini farkettiler.

Alman paraşütçülerinin kullandığı paraşütlerde manevra ipinin bulunmaması, İngiliz ve Amerikalıların kullandıklarıyla aralarındaki tek farktı. Alçak atlayışlarda bu tür paraşütlerin yararı çoktu, ama bu gibi durumlarda kötü yanları ortaya çıkıyordu. Adamlardan ikisinin duvarın dışına düştüklerini, birinin duvara çarpıp tepeüstü avluya çakıldığını gördü Koenig.

Diğerleri avluya inmişlerdi. Ve birdenbire kırmızı kiremitlerin hızla kendisine yaklaştıklarını farkettiler. Darbeye karşı kendini hazırladı. Sert bir inişle tavanı delip aşağıya düştü.

f

Camların altında Meyer dürbününü kaldırmış paraşütlerin inişini izliyordu.

«Başardı!»

«On beş kişi saydım,» dedi Suslov. «Gerisi herhalde dışarı indi.»

Ama Meyer onu duymamıştı bile. «Arabalara binin!» diye bağırdı. «Gidiyoruz.»

Kendi aracının sürücüsüne işaret etti ve yola çıktılar.

Bir türlü uyku tutmayan Luciano gün doğarken dama çıkınca, Peder Giovanni'yi eski siyah şemsiyesinin altında günün ilk sigarasını içerken buldu.

«Demek sen de uyuyamadın?»

«Evet,» dedi Luciano.

«Aman güzel Tanrım!» dedi yaşlı adam Gülümseyişi silinmişti dudaklarından.

Junkers gri bir hayalet gibi yağmurun arasından çıkıp dört yüz fit yükseklikte vadiden doğru kükreyerek yaklaşırken, Luciano irkilerek döndü. Ve ilk paraşütçü kendini boşluğa bırakınca, ne olup bittiğini anladılar.

Peder Giovanni onu kapıya doğru itti.

«Hemen hepiniz gitmelisiniz burdan. Carter'ı da yanınıza alın. Burda kalıp dövüşmenin anlamı yok.»

Carter yarı baygın yatağın içinde doğrulmaya çabalıyordu. Odaya girdikleri zaman Maria ayağa kalkmıştı bile.

«Başımız dertie,» dedi Luciano. «Paraşütçüler geliyor. Hemen gitmek zorundayız.»

Kapı açıldı ve sırt çantasını kollarına geçirmeye uğraşan Savage gözüktü. Ardından gelen Rosa M-1'ini uzatıyordu.

«Ne oluyor?»

«Ya Detweiler konuştu ya da bilmiyorum...» dedi Luciano.

Pencereye yaklaştıkları anda Koenig'in kiremitleri kırıp içeri düştüğünü gördüler. Avluya inen askerler Brant'in emriyle paraşütlerini sıyırmaya başlamışlardı bile.

Savage ateş etmek üzere silahını doğrulttu, ama Luciano eliyle itti.

«Burdan gidiyoruz. Silaha gerek yok. Her şeyi keşişlere temiz olarak bırakalım.»

«Nasıl?»

«Katakomblar,» dedi Peder Giovanni. «Pe şimden gelin. Ama lütfen acele edin. Fazla vakit yok.»

Luciano, Savage'a döndü. «Carter'ı omzuna at. Sen de giyeceklerini al, Maria. Daha sonra onu giydiririz.»

Aceleyle koridoru geçtiler. Yaşlı keşiş öbür uçtaki meşe kapıyı açınca, taş merdiven karşlarına çıktı.

«Burası kiliseye kadar iner. Size geçen gün gösterdiğim mahzenin girişi. İyi şanslar dilerim, dostlarım. Lütfen acele edin, yalvarırım.»

Luciano öne geçti ve Carter'ı sırtına almış olan Savage onu izledi. Rosa ile Maria arkasından geliyorlardı. Peder Gioyanni kapıyı kilitleyip döndüğünde SS paraşütçülerinden biri koridorun ucunda belirdi ve elindeki Schmeisser'i ona doğrulttu.

f

Koenig'in kolu kırılmıştı. Yemekhanede bir sıraya oturmuş genç bir keşişin kolunu bağlamasını izlerken, sol yanağındaki yaradan akan kanı durdurmak için mendilini bastırıyordu «Sanırım dikiş isteyecek.» dedi Peder Giovanni. «Ve kolunuzun durumu da iyi değil İki yerinden kırılmış. Eğer sakat kalmak istemiyorsanız, iyi bir operatöre görünmelisiniz.»

Brandt yanlarına geldi. «Her tarafı aradık yarbayım. Keşiflerden başka kimse yok.»

«Olmalı mıydı?» diye sordu Peder Giovanni.

«Aldığım habere göre, düşman ajanları vardı burda, peder. Albay Carter adında bir İngiliz subayının komutasındaydılar.»

«O zaman boş yere bunca zahmete girdiğinizi söyleyebilirim. Bu tanıma uyacak bir tek ki şî yok burada.» Boynundan sarkan haçı dudaklarına götürüp öptü. «Yemin ediyorum.»

Koenig acıyla yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. «Adamlar ne halde?»

«Üç ölü var, yarbayım. İki dışardaki hendeğe düştü. Vogel duvardan düşerken boynunu kırmış, Hartman'ın da bacağı kırık.»

«Ve her şey boşaymış,» dedi Koenig yaşlı adama dönerek. «Haklıymışsınız, peder.»

Dışardan ateş sesleri duyunca, Koenig aceleyle kapıya yaklaştı. Peder Giovanni ile Brandt da arkasındaydılar. Duvarın üstündeki genç paraşütçüye seslendi Koenig.

«Neler oluyor?»

«Gördüğüm karadıyla, ormanda birileri var, yarbayım. Bellona'ya doğru gidiyorlar. Binbaşı Meyer ile adamları yoldan ayrılıp peşlerine düştüler.»

Ateş sesleri yinelendi. Koenig, Peder Giovanniye döndü.

«Anlıyorum, Peder. Bana gerçeği söylediniz, çünkü onlar çoktan ayrılmıştı buradan.»

Yanıtını beklemeden Brandt'a döndü.

«Haydi, başçavuş, adamları topla ve beni izle.»

Uzun süreli beraberliklerinde ilk kez Brandt bu emre karşı gelmeye kalkıştı. «Bakın efendim, şu durumunuzda hiçbir yere gidebilecek haliniz yok.»

«Düşüncelerin kayda geçmiştir,» dedi Koenig. «Haydi, gidiyoruz.» Aceleyle merdivenleri inip avluyu geçti.

Peder Giovanni paraşütçülerin sonuncusunun da kapıdan çıkmasını izledikten sonra kiliseye girdi ve çanı çalmaya başladı. Çan sesleri, Bellona'ya kadar geliyordu. Ormandaki silah sesleriyle endişeye kapılan Vito Barbera dikkatle dinlemeye başladı.

Verga ile Peder Collura alanı geçip yanına yaklaştılar. «Ne demek oluyor bu?» diye sordu Verga.

«Bilmiyorum ama şimdi telsizden aldığım habere göre Amerikalılar adaya çıkmış. Etrafa haber salın. Herkes silahını hazırlasın.»

«Epey zaman alır bu,» dedi Verga.

«Elinizden geleni yapın.»

İki adam uzaklaşınca, Barbera içeri girip tabut odasının arkasındaki gizli bölmenin kapısını açtı. Yere diz çöküp döşeme tahtalarını oynattı ve altından çıkardığı bir makineliyle mermileri alıp tekrar aşağıya indi.

f

Tepenin yamacında tünelden çıkınca, durup Carter'ı giydirdiler. Güçlkle pantolonuyla ceketini giyip ayaklarını çizmelerine sokarken, ateşi hâlâ yüksekti ama kendine gelmişti.

«Neler oluyor?»

«Baskına uğradık,» dedi Luciano. «Köye inip Barbera'nın yanına sığınacağız. Konuşmaya çalışma. Tüm gücünü yürümeye harca.»

Savage sırt çantasıyla tüfeğini Rosa'ya uzattı ve Carter'ı omzuna alıp yokuştan aşağıya inmeye başladı. Zeytinliklerin bitip çamların başladığı nokta arasında, geçmek zorunda oldukları bir açıklık vardı ve yolun yarısına gelmişlerdi ki, mermi sesleri duyulmaya başladı.

f

Virajlı yoldan manastıra doğru ilerleyen konvoyun önünde giden Meyer, kaçanları farkedip adamlarına dur emri vermişti. En arkadaki araçta oturan Suslov hemen ayağa kalkıp ağır makineliyle ateşe başladı. Kurşunlar tozu dumana katarken, kaçaklar ağaçların altına sığınmayı başardılar ve Maria sendeleyip yere yuvarlandı. Luciano anında uzanıp kolundan yakaladı ve yarı sürükleyerek tehlikeli noktadan uzaklaştırdı.

«Peşlerine düşün,» diye haykırdı Meyer ve araçlar yolu bırakıp zeytinliklerin arasında ilerlemeye başladılar.

Seken kurşunlardan biri Maria'nın yalnızca ayakkabısının topuğuna isabet etmişti. Koşar adımlarla Savage ile Rosa'ya yaklaştılar ve ağaçlar iyice sıklaştığı için araçların geçemeyeceğini anlayıp yavaşladılar. Luciano durup etrafına kulak verince, yaklaşan sesleri duydu.

«Yaya olarak geliyorlar,» dedi ve makinelinin gümbürtüsüyle birlikte başlarının üstündeki dallar kırıldı.

Dönüp M-1'ini ateşledi ve şarjörü değiştirirken koşup ötekilere yetişti Luciano. Sağ

tarafklarından bir ses duyuldu ve tüfeğini bel hizasında tutan bir Ukraynalı alıların arasından belirdi. İki el ateş edip Savage'ın ayaklarının dibinden toprakları havalandırdı. Luciano bir anda kendini yere atıp adamı sırtından tekmeledi. Ukraynalı yere düşüp iki kez döndü ve ayağa kalkacağı anda Luciano'nun kurşunu beynini deldi Carter'ın ağırlığıyla sallanarak koşmaya alışan Savage'ın soluğu kesilmişti. Bir anda dengesini yitirdi ve birlikte yere yuvarlandılar

«Beni bırakın. Kendinizi kurtarın,» dedi, Carter zor duyulan bir sesle.

Luciano M-1'ini Maria'ya uzatıp Carter'ı ayağa kaldırdı. «Bana dayan, profesör. Benimle birlikte yürüyebilirsiniz. Ciğerinde bir kurşunla dört kilometre yürüyen adam sen değil misin? «İlerleyin,» dedi Savage «Ben sizi korurum.»

Rosa'nın elindeki çantadan bir el bombası alıp ceplerine doldurdu. Sonra M-1'inin şarjörünü değiştirdi.

«Haydi, sen de git. Belki sana ihtiyaçları olabilir. Ben arkanızdan geliyorum.»

Kız inatla başını sallayarak « Hayır Savage, seni bırakmam.»

Arkalarındaki alıların arasından bir hışırtı duyuldu. Arkasını dönüp ateş etti. Bir Ukraynalı yere yuvarlandı. Rosa'yı sertçe itti genç adam.

«ekil burdan!»

Başka bir şarjör takarken sol tarafından ateş edilince, yere attı kendini ve hemen ateşle karşılık verdi. Acı bir çığlık duyuldu. Rosa yanına çömeldi. «Lütfen, Savage, gidelim.»

Elinin tersiyle kızın yüzüne bir tokat indirdi. «ekil burdan dedim, aptal karı.»

Yüzünde derin bir acı ifadesiyle Rosa irkildi ve dönüp sürünerek uzaklaştı.

Savage uzanıp kolunu yakaladı.

«Hey seni seviyorum, bunu unutma. New York'ta balayı geçireceğiz. Söz veriyorum.»

Tüfeğini doğrultarak geriye döndüğü anda bir makinelinin kurşunları göğsüne yağdı ve birden ayakları yerden kesildi.

Ağızını kanla dolmuştu, yutkunmaya çabalıyordu. Rosa'nın çığlıkları geliyordu kulağına. Rosa ömelip başını kucağına aldı. Ölmeden önce son gördüğü, genç kızın yüzü olmuştu.

Onun kanıyla giysileri lekelenmişti.

Ve dört Ukraynalı alıların arasından ortaya çıktılar, içlerinden birisi pis pis güldü. «Bakalım görgü kurallarını biliyor musun?»

Silahlarını indirip yanına yaklaşırlarken dördü de gülüyordu. Rosa da onlara katılıp Savage'ı usulca yere bıraktı. Gülmeye devam ederek ellerini ceplerine soktu.

El bombalarını gören Ukraynalılar irkildiler ve kaçmaya çabaladılar ama çok geç kalmışlardı.

f

Carter'i aralarına alan Luciano ile Maria çamların altından çıkıp köye giden daracık yola saptılar. Dükkânın üst kat penceresinden bakan Vito Barbera, Ukraynalıların daha yukarda, ağaçların arasından koşmakta olduklarını gördü.

Kesik kesik ateş sesleri geldi kulağına ve Luciano'nun haykırarak yere düştüğünü gördü. Maria, Carter'ı tek başına ayakta tutmaya çabalıyordu. Pencereden eğilip Schmeisser'ile durmamacasına ateş etmeye başladı. Luciano tekrar ayağa kalkmıştı ve Maria'ya yardım ediyordu. Köye girdikleri anda iki, üç Ukraynalı ormandan çıkıp açıklığa varmıştı.

Herkes evine gizlendiğinden sokaklar bomboştu. Luciano ile Maria ağır yükleriyle sendeleyerek alanı geçtiler. Arabaların iyice yaklaşan sesleri rahatça duyuluyordu artık. Luciano'nun sağ bacağı kanıyor ve topallıyordu. Zorlukla yan sokağa sapıp dükkânın kapısına geldikleri anda Barbera dışarı fırlayıp onlara yardım etti.

f

Meyer alanın ortasındaki araçlardan birine çıkmış, adamlarının ev ev dolaşıp herkesi dışarı çıkarmalarını izliyordu. Barbera'nın dükkânına giden yolun köşesinde bir sigara yakmak için duraklayan Suslov yerdeki kan lekelerini farketti. İzlerin cenaze işlerinin kapısında bittiğini görüp doğruca oraya yürüyerek açık kapıdan içeri girdi. Tabancasını kılıfından çıkarmış sessizce ilerliyordu.

Koridorun sonundaki kapıya doğru gidiyordu kan lekeleri. Suslov kapıyı açınca tabut bekletme odasında buldu kendini. Loş ışıktaki odanın içi çok sessizdi. Sol tarafındaki tabutun içindeki ihtiyar kadını farkedince dehşetle irkildi.

Yerde yine kan lekeleri vardı. Kapakları açık tabutların içinde parmakları küçük çanın iplerine bağlı ölümler yatıyordu. Oymalı siyah bir tabutun yanındaki kan lekesi epey büyüktü. İncelemek için eğildiği anda çanın sesini duyunca ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Suslov doğrulup tabutun içine baktı. Ellерinin arasında bir Meryem Ana heykelciğiyle yatan cesetin oldukça huzurlu bir hali vardı. Heykelciği incelemek için biraz eğilince

cesetin gözleri açıldı. Kısa bir klik sesiyle birlikte sağ eldeki Meryem Ana havaya savruldu.

f

Yarım düzine Ukraynalının oluşturduğu idam mangasının karşısında Peder Collura duruyordu. Bellona halkının acı bakışları arasında Meyer başıyla işaret edince, manga ateş etti ve yaşlı rahip yere yuvarlandı.

«Ne kadar ciddi olduğumu anladınız herhalde,» diye bağırdı Meyer. «Kimi aradığımı biliyorsunuz. Beş dakika veriyorum size. Nerede olduklarını söyleyin. Yoksa iki kişi daha ölür. Sonra dört kişi. Nasıl isterseniz...»

Üst kat penceresinden bakan Maria, «Bir şeyler yapmalıyız,» dedi.

«Elimizden bir şey gelmez,» diye yanıtladı Barbera. «Gençlerin çoğu dağlarda. Adam toplayacak vaktimiz yok. Pusuya düşürüldük.»

«Ya Amerikalılar?» diye atıldı Luciano. «Buraya gelmeleri ne kadar sürer?

«Neler olup bittiğini bilmiyorum ki.»

«Öyleyse telsizi deneyelim.»

İki erkek dışarı çıkınca Maria camı açtı. «Şu Carter denen İngiliz ve Maria Vaughan denen kadın,» diyordu Meyer o anda.

Köy halkı şiddetli yağmurun altında kıpırdamadan duruyordu. Meyer bir emir verince, Ukraynalılar kalabalığın arasına dalıp iki ihtiyarı öne çıkardılar.

Genç kız ne yaptığını düşünmeden aşağıya inip sokağa çıktı ve alana doğru yürüdü.

Halkın arasından mırıltılar yükselmişti, Maria görününce. Orta yerde durup aracın üstündeki Meyer'e baktı.

«Ben Maria Vaughan'ım binbaşı. Bu adamları bırakabilirsiniz.»

«Ya arkadaşların?» diye sordu Meyer.

«Bu konuda yardımcı olamam. Yalnızca kendim için konuşabilirim. »

«Suslov nerede?» diye sordu Meyer etrafına bakınarak.

«Bilmiyorum, binbaşım,» dedi teğmenlerden biri. «Sanırım hâlâ evleri arıyor.»

«Pekâlâ. Bu kadını duvarın önüne götürün.»

Maria'ya baktı tekrar. «Tabii bu arada fikir değiştirmediyse.»

«Söyleyecek bir sözüm yok,» dedi genç kız sakinlikle.

İki Ukraynalı kollarından yakalayıp kilise duvarının önünde Peder Collura'nın cesedinin yanına götürdüler. Hemen bir idam mangası daha hazırlanmıştı. Maria haç çıkarıp dua etmek için gözlerini yumarken, Koenig ile bir avuç paraşütçünün alana yaklaştıklarını farketmemişti.

«Hayır!» diye haykırdı Koenig.

Manastırdan yaya olarak dönmüşlerdi ve Koenig çok yorgundu. Kolundaki sancı dayanılmaz bir hale gelmiş ve yüzü kurumuş kanla kaplanmıştı. İlerleyip Meyer'in aracının yanında durdu.

«Bu hanım kim?»

«Vaughan denen kadın. Arkadaşlarının nerede olduğunu söylemeyi reddetti.»

«Fraulein Vaughan, lütfen buraya gelir misiniz?» diye seslendi Koenig.

«Hayır! Buna izin veremem!» Meyer iyice hiddetlenmişti.

Koenig başını çevirip ona bakmadı bile.

«Burada komutan benim, Meyer. Senin emirlerinin önemi yoktur.»

«Tanrı belanı versin, Koenig!» diye haykırdı Meyer birikmiş nefretini açığa çıkararak. Walther'ini çekip Koenig'i sırtından iki kez vurdu.

Koenig öne doğru sendeleyince Maria onu tutmaya çalıştı. Meyer delirmiş gibi ateş ediyordu. Koenig ile Maria kucaklaşan âşıklar gibi sarmaş dolaş yere yuvarlandılar.

Köy halkı paniğe kapılarak evlerine kaçmaya başlamıştı. Brandt diz çöküp Koenig'i sırtüstü çevirdi. Ağır ağır başını çevirerek yüzüne bakınca, Meyer uzanıp ağır makineliyi Brandt ile paraşütçülerin üzerine çevirdi.

«Ülkeye ve Führer'e ihanet etti. Beni duyuyor musunuz? Şimdi hepiniz geri çekilin!» Dönüp adamlarına seslendi. «Atlayın, gidiyoruz.»

Ukraynalılar araçlara doluşup aceleyle uzaklaştılar.

Luciano ile Vito Barbera dışarı fırlayıp alana koştular. Luciano, Maria'nın yanına diz çöktüğü anda Brandt konuştu.

«Ölmüş, ikisi de öldü.»

Kalbinden vurulmuştu genç kız ve yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Luciano uzun bir dakika yüzüne baktı ve usulca parmaklarıyla göğsüne dokundu. Kanlanan parmaklarını dudaklarına değdirdi.

Ayağa kalkarken tipik bir Sicilyalı olmuştu. Çok eskilerden kalma sözleri yineliyordu.

«Böylece seni öldürenin kanını içmiş oluyorum.»

Genç, yaşlı tüm köy halkı av tüfeklerinden otomatiklere kadar her cins silahını almış, tekrar alanda toplanmaya başlamıştı. Brandt ve paraşütçüler başlarına gelecek her şeye hazır olarak biraraya toplandılar.

Genç bir çocuk gelip Barbera'nın önünde durdu. «Kuzey yoluna girdiler.»

«Öyleyse manastıra gidiyorlar. O yol başka bir yere çıkmaz.»

İki ihtiyar kadın Maria'nın yanına diz çöküp kollarını göğsüne yerleştirdiler ve biri başından şalını çıkarıp solgun yüzüne örttü. Tanımlanması olanaksız bir üzüntüye kapılmıştı Luciano.

«Hadi gidip onu haklayalım,» diyerek zırhlı aracı işaret etti başıyla. «Bunu kullanabilecek biri var mı?»

«Ben,» dedi Rudi Brandt.

Kısa bir sessizlikten sonra Luciano tekrar konuştu. «Birbirimize karşı savaştığımızı sanıyordum.»

«Bu kişisel bir sorun.»

Luciano dönüp yüzüne bakınca, Barbera başını salladı. «Ben gidip kamyonumu getireyim.»

«Pekâlâ,» diyerek Brandt'a döndü Luciano.

«Ben de sizinle geleceğim. Haydi davranın bakalım.»

Ana kapının biraz uzağında, tepenin hemen altında arabalar durdu. Eski kamyonunda en az yirmi silahlı adam taşıyan Barbera aşağıya atlayıp öndeki araca yaklaştı.

«Ne yapacağız?»

«Önce zırhlı araç girecek,» dedi Luciano.

«Bu kapılardan başka türlü geçemeyiz. Eğer başarabilirsek, siz de arkamızdan girerseniz. Peder Giovanni ile keşişlerin bizden yana olduklarını sakın aklınızdan çıkarmayın.»

«Tamam,» diyerek sırttı Barbera. «Sana iyi şanslar dileyeyim mi?»

«Ne zaman ihtiyacım oldu ki?» diye güldü

Luciano ve Brandt'in omzuna vurup ilerlemesini söyledi.

f

Crown of Thorns manastırının avlusunda arabadan inen Meyer şiddetli yağmurda, etrafın olağanüstü sessizliğini farkedip şaşırdı. Ortalıkta kimseler yoktu. Yalnızca oraya buraya atılmış paraşütlerin rüzgârla dalgalanıp çıkardıkları hışırtılar duyuluyordu.

Aynı anda aşağıdaki katakomblarda Peder Giovanni keşişlerin tünele girişlerini izliyordu. Bacağı kırık genç paraşütçüyü de yanlarına almışlardı. Yaşlı adam son bir kez çevresine ba-kınıp, onların arkasından tünele girdi ve ahşap taht ürkütücü görünümüyle yerine yerleşti.

Doğru dürüst düşünemiyordu Meyer. Her şey çok çabuk olup bitmiş, içinden yükselen öfkeye karşı koyamamıştı. Şimdiyse bunun sonuçlarına katlanmak zorundaydı.

Bir teğmen binadan çıkıp koşarak yanına geldi.

«İçerde incin top oynuyor. Bir mezar kadar sessiz, binbaşım.»

«Olanaksız,» dedi Meyer.

Kapıdaki adamlardan biri seslendi. «Birileri geliyor, binbaşım.»

Meyer kapıya koşup hendeğin üzerindeki köprüye çıktı. Bulunduğu yerden yolun tümü görünüyordu. Hızla yaklaşan aracın arkasında eski bir kamyon vardı ve gerilerden büyük bir kalabalık yaya olarak geliyordu.

Ukraynalılar etrafına toplandılar ve içlerinden biri dürbününü gözlerine kaldırdı. Sonra şaşkın gözlerle Meyer'e döndü.

«Anlayamıyorum. Koenig'in paraşütçüleri zırhlı araca, köylüler de kamyona dolmuş.»

Meyer dürbüne uzandı ve ayarlayınca durumu net olarak gördü. Luciano, Brandt ve adamlarını hemen tanımıştı. Eski kamyonun direksiyonunda Barbera vardı ve adamların hepsi silahlıydı.

«Güç birliği yapmışlar,» dedi Meyer. «Hep birlikte buraya geliyorlar. Hemen içeri

girip kapıyı kapatın.»

Dönüp iç avluya doğru koşmaya başladı.

Meyer asla iyi bir subay olamamıştı. Ukraynalılar artık ona kulak asmıyorlardı. Biri kapıları örtüp ağır sürgüyü yerine yerleştirirken, diğerleri araçlardan iki ağır makineliyi alıp kapının üstündeki mazgallara oturtuyorlardı.

Adamların hepsi duvarın üstüne çıktığından, Meyer avlunun ortasında kalakalmıştı. Arabalardan birinde duran Schmeisser'i kapıp kapıdan uzaklaştı ve doğu yönündeki surlara çıkan taş merdivenlere yöneldi.

Zırhlı aracın aralık siperinden bakan Brandt, Luciano'ya döndü. «Buraya inin. Zorlu bir karşılama olabilir.»

Başlarının üstündeki iki paraşütçü, Brandt aracın hızını arttırınca, ağır makineliye sımsıkı tutundular. Son virajı alırken yolun tozu çamuru havalanmıştı.

Daha önlerinde yüz metre varken, manastırın kapısındaki makineliler ateş etmeye başlamıştı. Mermilerin çoğu aracın zırhlı gövdesine saplandı ve kendi makinelileri de ateşe başlayıp mazgalları taradı.

Ukraynalılardan biri vurulup duvardan aşağıya düşmüştü. Brandt hiç durmadan köprüyü geçerken ceseti çiğnedi ve yüz kilometre hızla kapılara çarpıp menteşelerinden kopardı.

Zırhlı araç yoluna devam edip avludaki bir arabaya çarptı, diğerini sıyırdı ve bir paraşütçünün attığı el bombasıyla arabanın benzin deposu korkunç bir gürültüyle patlayıp alev aldı.

Duvarın üstündeki Ukraynalılar soluk almaksızın Schmeisser'leriyle avluyu tarıyorlardı. Bir tanesi makineliyi çevirmeye uğraşıyordu. Rudi Brandt aşağıya inip duvarın üzerine bir bomba fırlattı. İki Ukraynalı peşlerinde ağır makineliyle yere yuvarlandılar.

İkinci arabanın deposu da patladı. Yanan benzin etrafa yayılırken yoğun kara duman avluyu kaplamaya başlamıştı.

Zırhlı aracın yanına çömelmiş olan Luciano düşen bir paraşütçünün Schmeisser'ini kaptı. Zırhlı gövdeye mermiler çarpınca, hiç duraklamadan dönüp avlunun öbür yanını çevreleyen duvarın üstünü taramaya başladı.

Luciano aralıksız ateş ederek Schmeisser'in şarjörünü boşaltıp Smith Wesson'unu çıkardı ve doğu surlarının taş basamaklarına yöneldi. Duman bulutunun arasında duraklayıp gölge gibi görülen hedefe ard arda üç el ateş etti ve koşarak yukarı tırmandı.

Avluda Barbera ile arkadaşları duman ve yağmur altında yumruk yumruğa dövüşmeye başlamışlardı. Surların üstü sessizdi. Duman sis gibi yükseliyordu; avludan gelen ölüm sesleri sanki başka bir yerde, başka bir zamanda oluyormuş gibi çok uzaklarda kalmıştı.

Luciano ayakbılarını çıkarıp sessizce ilerledi. Manastırın en yüksek noktasına çıkmıştı. Paniğe kapılmış güvercinlerin, kanat sesleri geliyordu kulağına. Ve birdenbire esen bir rüzgâr dumanı dağıttı.

Meyer birkaç adım ilersinde elinde Schmeisser'iyile duruyordu.

«At silahını,» dedi Meyer. «Hemen!»

«Nasıl isterseniz,» dedi Luciano ve Smith Wesson'u duvarın üzerine dikkatle bıraktı.

Son derece sakindi Meyer. «Sen kimsin?»

«Adım Salvatore Lucania ve çoğu kimse bana Luciano der.»

Meyer'in şaşkınlığı gözlerinden ve tetiğin üzerinde gevşeyen parmağından anlaşılabilirdi. Luciano'nun sol elinde fildişi Meryem Ana hazırды. Kolunu hareket ettirdiği anda bıçak yerinden fırladı ve Meyer'in çenesinden girip damağını yırtarak beynine saplandı.

Bıçağı yerinden çıkarmak için epey uğraştı Luciano. Meyer son nefesini verirken yüzünde şaşkın bir bakışla sendeleyerek geriledi ve alçak korkuluktan aşağıya yuvarlandı.

Kafesteki güvercinler yerlerinde duramaz hale gelmişlerdi. Luciano kiliti kaldırıp tel kapağı açınca, dışarı hücum edip dumanın erişemediği temiz yağmura doğru uçtular.

Arkalarından bakan Luciano, Meryem Anayı hâlâ elinde tuttuğunu farkettil. Bir an boşluğa fırlatmayı geçirdi içinden ama bu davranış Lucky Luciano'ya yakışmazdı.

Meyer'in kanıyla ıslanmış bıçağı dudaklarına götürüp köy alanında verdiği yemini tamamladı ve temizleyip cebine yerleştirdi.

Cana can, kana kan denirdi buna ama tatmin olmamıştı Luciano. Olmayacağını Maria önceden söyleyebilirdi. Dönüp merdivenlerden avluya indi.

f

Bellona'nın küçük kilisesindeki tabutunda yatıyordu Maria Vaughan. Yüz hatları ölümün huzuruyla gevşemiş, yaraları ince bir örtüyle kapatılmıştı.

Köylülerin yerleştirdiği mumların titrek ışığıyla aydınlanan kilise boştu. Yalnızca ilk sırada oturan Katerina ve tabutun yanında duran Don Antonia Luca vardı içerde.

Luciano ile Mario Sciara, gölgelerin arasından Luca'nın eğilip solgun yüzünü öpmesini ve Katerina'nın yerinden kalkıp kolunu omzuna sarmasını izliyorlardı. Kapıya doğru yürümeye başladıkları zaman Sciara uzanıp kapıları açtı. Yanlarına yaklaşınca

Luca durdu.

«Ne yapacağını biliyorsun, Mario,» dedi Luca.

«Evet, capo.»

«İyi öyleyse.»

Dönüp kararmış gözlerle Luciano'ya baktı.

Luciano bekliyordu ama yaşlı adamın söyleyeceği bir söz kalmamıştı. Katerina kolunu biraz daha sıktı ve beraberce dışarı çıktılar. Sciara da onları izledi.

Kilisenin içi çok sessizdi ve tabuta doğru yürüyen Luciano'nun ayak sesleri duvarlarda yankılanıyordu. Durup kızın yüzüne bakarken, birdenbire yorulduğunu hissetti. Uzanıp usulca eline dokundu. Soğuk, sert ve cansızdı eli.

Belki insanlar, Şeytanın onlara ihtiyacı kalmadığı için Tanrı'ya yöneliyorlardır.

Maria'nın yanıtını açıkça duyabiliyordu :

Hayır, Mr. Luciano. Bunu asla kabul edemem. Asla.

Dönüp aceleyle dışarı çıktı.

f

Harry Carter, Barbera'nın yatağına uzanmış elindeki konyağı yudumlarken hâlâ çok bitkin olduğunu hissediyordu.

«Ve sonunda istediğimizi elde ettik.»

Pencerenin önünde durup alanı seyreden Luciano başıyla onayladı.

«Camarata'nın bütün köylerine, batı Sicilya'ya, Palermo'ya giden yol boyunca bulunanlara haber salındı. Don Antonio Luca, Amerikalıların tarafında.»

«Torununu bir Alman öldürdüğü için mi?»

«Elbette. Kana kan almak, çok eski bir Sicilya geleneğidir. Şimdiye dek bunu anlamış olacağını sanmıştım.»

«Ya paraşütçüler?» diye sordu Carter.

«Sağ kalanların zırhlı araçla gitmelerine izin verdik. Şanslarını deneyecekler. Koenig'i de aldılar beraberlerinde.»

Carter kaşlarını çattı. «Anlayamadım.»

«Meğer yalnızca yaralıymış. Eğer vakit geçirmeden iyi bir doktora gösterebilirlerse,

ağır yaralarına rağmen kurtulma şansı var. Sanırım başçavuş onu Palermo'ya yetiştirmek için deliler gibi gidecektir.»

«Bir şeyler yemelisin,» diye söze karıştı Barbera. «Sana biraz çorba getireyim.»

Dışarı çıkınca odayı kaplayan sessizliği bir an sonra Carter bozdu. «Dağlara  ekilebilirsin.  arpışırken öldüğünü söyleriz.»

Luciano sırttı.

«Seni baştan çıkardığımı söylemeye kalkma sakın.» Başını salladı. «Hayır, geri döneceğim.»

«Niçin? Başkan böyle olmasını istedi diye mi? Unutma, söz filan vermedi sana. Yıllar yılı içerde kalabilirsin.»

«İnsan her gün şansını denemelidir.»

Luciano pencereye yaklaşıp açtı. Başını dışarı uzatıp yağmurun temiz kokusunu içine çekti.

Vadinin öbür ucundan, Crown of Thorns manastırının çanları çalmaya başlamıştı.

W

Ve böylece Mafya oyuna katıldı. Bir gece içinde Cammarata'dan Palermo'ya giden yolu savunan İtalyan askerlerinin üçte ikisi yerlerini terkettiler. Komutanları bile bir Mafya hilesiyle alıkonulup işgal kuvvetlerine teslim edildi.

Bölgedeki Alman birliklerinin teslim olmaktan başka bir çareleri kalmamıştı. Amerikan Ordusu adaya çıkışından yalnızca yedi gün sonra Palermo'ya varmıştı. General George Patton, tarihin en hızlı savaşı olarak tanımlıyordu bu çıkarmayı.

Haziranın 24'ünde savaştan bıkmış halk Mussolini'yi yerinden indirdi ve Almanların tüm direnmelerine karşın, 17 Ağustosta Sicilya Müttefiklerin eline geçti.

Charles Lucy Luciano doğruca Great Meadow Cezaevine geri döndü ve 1946'da eyalet jürisinin karşısına çıktı. Davanın gelişimi asla açıklığa kavuşmadı ama Eyalet Valisi Dewey cezasını değiştirip ülke dışına çıkarılması için Ellis Adasına gönderdi.

On altı yıl sonra 25 Ocak 1967'de, Napoli yakınlarındaki Capodichino Havaalanında geçirdiği kalp krizi sonucu öldü. Cenazesi uzun bir süre İngiliz mezarlığının kilisesinden saklanıp, işlemleri tamamlanınca Amerika'ya gönderildi.

Bir süre için epey ziyaretçi çekmişti kilise. Üçüncü günün sonunda gelenlerin sayısı azalınca, Associated Press haber ajansının genç muhabiriyle fotoğrafçısı gitmeye hazırlanırken bir otobüs durdu kapıda. İnen on dört, on beş kişi kiliseye girdi. Çoğu kendi aralarında gevezelik eden Amerikalı kadınlardı.

«Yine turistler,» dedi genç muhabir küçümseyerek. «Bir ölüye bakmak için beş yüz lirtet veriyorlar. Sanırım hepsi bu kadar. Haydi eşyalarını arabaya yükle de gidelim burdan.»

Verandaya çıkıp açık kapıdan kilisenin içine baktı. Kadınlar tabutun çevresindeki korkuluğa dayanmış dikkatle içine bakıyorlardı. Arkalarında duran altmış yaşlarında, kır saçlı, siyah paltolu adam, genç muhabirin dikkatini çekti.

Kadınların ardından dışarı çıkan kır saçlı adam kapının önünde duraklayıp soğuğa karşı paltosunun yakalarını kaldırdı. Ani bir öksürük krizine tutulmuştu.

«İyi misiniz, efendim?» diye sordu muhabir endişeyle.

«Sigaranın zararları. Yıllardır bırakmaya çalışıyorum.»

«Onu tanımıyor muydunuz?»

«Kimi, Luciano'yu mu?» Profesör Harry Carter gülümsedi. «Tanımayan var mıydı?»

Döndü ve dar patikadan geçip otobüse binen turistlere katıldı.

DSONd